MADELINE ASHBY

MADELINE ASHBY este o scriitoare de science fiction şi specialistă în futurologie care trăieşte în Toronto. Seria ei de debut despre roboţi ucigaşi, *Machine Dinasty*, include *vN* şi continuarea, *iD*. A proiectat strategii inspirate din science fiction pentru organizaţii precum Intel Labs, Institute of Future, Nesta, Data Society, Atlantic Council şi altele. Din 2014 scrie cu regularitate în *Ottawa Citizen*. Puteţi afla mai multe despre ea pe madelineashby.com.

MADELINE ASHBY

ORAŞUL COMPANIEI

Original: *Company Town* (2016)

Traducere din limba engleză:
DAN SOCIU

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2018 —

Această carte îi este dedicată lui Richard Kedwark,
profesorul care m-a învăţat despre trecut şi mi-a schimbat viitorul. Şi e scrisă în amintirea femeilor
indigene din Canada, dispărute şi omorâte.

PRIMA PARTE
SEPTEMBRIE

I
NAS SPART

Hwa se întreba dacă azi avea să fie ziua când o să-l termine pe ticălos o dată pentru totdeauna. S-a uitat la ceas. Eileen era, oficial, în întârziere. A trimis un semnal. A aşteptat. Niciun răspuns. Clientul ceruse un tip special de serviciu, unul în care un bodyguard se ţinea la o distanţă discretă. Un serviciu numai pentru clienţii care se bucură de încredere. Din experienţa lui Hwa, încrederea putea să fie o greşeală. Dacă turnul i-ar fi recunoscut faţa, Belle du Jour l-ar fi avertizat sonor pe client şi i-ar fi spus să termine, pentru că venea ea. Dar turnurile nu-i vedeau niciodată faţa. Şi nicio parte dintre filtrele clienţilor. Ceva ce-o făcea oarecum valoroasă pentru organizaţie. N-o vedeau venind şi, când o vedeau, era prea târziu.

S-a uitat pe holuri. Doar câţiva rătăciţi: puşti în drum spre şcoală, înghiontindu-se la lifturi. Niciun tip mai mare. Niciun ţărănoi. Nici măcar un muncitor la platformă. Nimeni care să-i creeze probleme pe drum spre clientul lui Eileen. Condiţii ideale.

Hwa a vorbit în ceas:

— Belle, încă n-am primit parola să mă opresc. Iniţiez contactul.

A urmat o pauză.

— *Să ne ţii la curent! Succes!*

Hwa s-a ridicat, a verificat iar holul şi a ciocănit la uşă. Dinăuntru s-a auzit un chicotit şi un „ţi-am zis eu!” înfundat. Hwa şi-a dat ochii peste cap. Holul era aproape gol acum.

— E OK, domnule Moliter, a spus spre uşă. N-o să te vadă nimeni.

Uşa s-a deschis atât de repede, încât era clar că el o aşteptase. După atâţia ani, încă era un bărbat palid, cu faţă de peşte, cu o gură bizară, căscată şi ochi aproape lipsiţi de culoare. Era scund şi se purta ca atare. La fel şi în acea dimineaţă.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui numele aici? a şuierat. Dacă te-au auzit părinţii cuiva? Dacă…

A clipit. Ea s-a uitat la ochii lui, cum îi cad filtrele de pe ei. El a văzut pata. A recunoscut-o pe Hwa. A tăcut. Hwa şi-a întins un zâmbet pe toată faţa.

— Bună, domnule Moliter, a spus cu vocea ei cea mai veselă şi mai drăguţă, pe jumătate coreeană. Ce-ţi mai face ochiul?

Cicatricea veche ce-i traversa sprânceana dreaptă a tresărit. El a înghiţit în sec. Apoi şi-a regăsit din demnitate, strângându-şi halatul şi îndreptându-şi spatele.

— E bine, a spus. Nu mă supără deloc.

— Mă bucur să aud asta. Au pus la loc retina şi tot restul, deci?

Moliter şi-a lins buzele subţiri, crude. Omul era prost ca noaptea şi de două ori mai rău. O privea pe Hwa cu faţa întoarsă pe jumătate spre ea, în timp ce striga spre interiorul apartamentului:

— Eileen! E timpul să plecăm!

Eileen încă mai chicotea. A ieşit ţopăind din apartament şi a făcut o mutrişoară de falsă părere de rău spre Hwa. Arăta bine: păr roşu, bogat, frumos tuns, rimelul aplicat de o mână expertă, nicio vânătaie, nici mersul diferit, nici lacrimi în ochi. Ba chiar l-a strâns pe Moliter de mână.

— M-am simţit foarte bine, a spus.

— Da. Minunat! Pa!

— Uniunea Muncitoarelor Sexuale din Canada îţi mulţumeşte pentru afacere, domnul Moliter.

El i-a trântit uşa în nas.

Eileen s-a întors să spună ceva, dar Hwa deja vorbea în telefon.

— Belle, mi-am terminat treaba. O duc acasă.

— *Bravo!* a răspuns ceasul. *O zi bună!*

— Mulţumesc că ai ciocănit, a zis Eileen şi şi-a strecurat braţul parfumat pe sub cel al lui Hwa.

— Ai vrea să ne grăbim? Mor după o cafea adevărată.

— Profesorii nu-şi permit bunătăţuri, ha?

— Mi-am tras-o cu profesori care aveau cafea mai bună. Mi-am tras-o şi cu profesori particulari cu gusturi mai bune.

Eileen a strâns-o de braţ.

— Te rog? Putem să ne oprim? E un loc bun la etajul meu.

— Sigur.

Eileen şi-a lăsat capul într-o parte şi a închis ochii. Din gâtul ei se auzea un fel de hârâit.

— Îh. Am avut asta toată seara.

Au intrat grăbite în lift şi Eileen s-a sprijinit de sticlă. Paletele imense ale eolienei de afară au acoperit-o un moment cu umbra lor, apoi au lăsat-o iar în lumină. Şi iar, şi iar, umbră şi lumină, în timp ce paletele tăiau şi tot tăiau ceaţa dimineţii.

— Ai avut o seară aglomerată? a întrebat-o Eileen.

Hwa a dat din umeri.

— Nu prea.

— Oamenii fac economii, a spus Eileen. E un şerif nou în oraş şi toate alea.

— O să fie bine.

Hwa spera că vorbise cu mai multă siguranţă decât simţea. Nu ştia ce o să decidă familia Lynch odată ce prelua conducerea firmei New Arcadia. Puteau să invite o altă agenţie, ca să încurajeze competiţia şi să scadă tarifele sau să schimbe modelul actual, cel de plată-pe-serviciu. Sau puteau să se ţină băţoşi şi să dizolve agenţia, să trimită lucrătoarele sexuale înapoi în saloane de masaj sau la ce făceau înainte sau se prefăceau că fac pentru bani. Şi bineînţeles că puteau să închidă tot şi să se uite cum se distrug şi celelalte afaceri din oraş, odată ce plecau ţărănoii. Lynch era încă o corporaţie particulară. Nu erau obligaţi să facă declaraţii publice în privinţa toleranţei lor sexuale ori a strategiei de angajare sau a orice altceva ce ar fi interesat oraşul pe care tocmai îl cumpăraseră.

Nu până când nu alegeau să scoată ciocanele pentru demolări.

A încercat să zâmbească.

— Hei, dacă trebuie să ne mutăm, măcar n-o să-l mai fuţi pe faţă de peşte.

Eileen şi-a dat ochii peste cap.

— Pe Sfânta Inimă a lui Hristos, Hwa, nu e aşa de rău.

Ceilalţi din lift se prefăceau că nu le aud. O mamă a coborât cu copilul la etajul următor. A rămas numai un muncitor pe platformă. Se holba la Eileen şi a clipit numai când ea şi-a aranjat rochia. Hwa l-a văzut de trei ori cum face asta, înainte să se deschidă uşile la etajul lui Eileen.

— Opreşte-l.

Eileen a apăsat pe buton. Stătea între uşile deschise.

— Care-i problema?

— Tipul ăsta-i problema.

Hwa şi-a înfipt degetul mare şi toate celelalte în glandele salivare de sub falca soioasă a muncitorului. Acesta a încercat s-o lovească, dar a ratat. Probabil că ea era doar o pată în faţa ochilor lui.

— Are o problemă cu holbatul şi nu-mi place.

— Pe-a mă-tii! a reuşit el să spună, sufocându-se.

— Ba pe-a mă-tii, dubiosule! Nu ţi-a dat voie să-i faci pozele alea. Eileen, ia-i faţa şi trimite-i-o lui Belle!

Eileen a dat din cap.

— S-a făcut.

Hwa îi apăsa gâtlejul atât de tare, încât îi ţinea mărul lui Adam între degete.

— Bun. Acum îţi ştim faţa. O să ştim dacă apelezi la noi. Şi dacă te prind că o iei razna cu vreuna dintre lucrătoarele noastre, îţi rad coaiele cu răzătoarea.

Muncitorul a scuipat-o în faţă. Hwa i-a dat drumul. A grăbit-o pe Eileen să iasă din lift. Când

s-au închis uşile, s-au privit una pe alta o clipă. Eileen a râs prima. Apoi au râs împreună. Eileen i-a şters faţa lui Hwa şi a prins-o iar de braţ.

— Ai chef de-o bătaie, aşa-i?

— Întotdeauna, când îl văd pe jegul ăla, a răspuns Hwa şi şi-a flexat degetele. Mă refer la Moliter.

— Ştii, ai putea să te întorci la şcoală. L-am întrebat.

Hwa s-a oprit brusc:

— Ce?

— L-am întrebat pe Moliter dacă poţi să te întorci la şcoală şi să o termini. Ştiu că a fost acum câţiva ani, dar a zis că…

— Aţi vorbit despre mine? În timpul întâlnirii?

— Nu în timpul… După.

Hwa a simţit o strângere pe încheietură. S-a uitat la ceas. Mesajul era o urgenţă. Era de la reprezentanta ei de sindicat. Era chemată de urgenţă.

— N-avem timp de cafea, a spus.

Sub toate găinaţurile şi urmele de sare, arhitectura cheiurilor era încă grandioasă: arcade imense, rămăşiţe ale viitorului unui alt investitor, toate drepte şi albe şi minimaliste. Acum erau puţin cam cenuşii, cam ca tot restul platformei de încărcare. Pe pasarelele care duceau la platformă erau oameni dintr-o parte în alta. Majoritatea, tineri. Purtau uniformele croitoriei genetice de stat. Nimic pretenţios, doar minimum garantat de Ottawa. Erau angajaţi recenţi, a ghicit Hwa, furioşi că se vânduse oraşul şi că viitorul lor acolo era nesigur. Arătau de parcă stătuseră treji toată noaptea. Pe frunţi aveau pelicule subţiri de sudoare şi-şi dădeau pipete de la unul la altul.

— Vrei? a întrebat-o o fată palidă, chelioasă şi cu o mandala imensă pe craniul lucios.

Strălucea şi pulsa odată cu bătăile ei de inimă, abia vizibilă. Moda asta cu tatuaje bioluminiscente

nu mergea la albi. N-aveau destul contrast.

— N-am nevoie.

— Te duci să vezi predarea firmei?

— N-am plănuit aşa ceva.

Hwa îi privea cu atenţie ochii. Nicio scânteie de nervozitate. Evident, fata nu putea să vadă adevărata faţă a lui Hwa. Dar prietenii ei puteau. Privirile lor tot se opreau asupra ei şi apoi se îndepărtau, pâlpâind, parcă se asigurau că pata era încă acolo, că nu era niciun truc. Avea sens. Fata chelioasă îşi făcuse tatuajul. Evident că se plăcea pe ea însăşi mai mult aşa augmentată.

— Nu cred că Lynch e cea mai bună soluţie pentru această comunitate, a spus chelioasa. Ştii că o să facă oraşul bucăţi şi o să-l vândă pe nimic. Aşa procedează cu orice burg cu platformă.

— E posibil, a replicat Hwa şi s-a lăsat peste traversă.

Soarele de început de septembrie era deja fierbinte la acea oră matinală. Tânjea după iarnă, când nimeni nu se uita de două ori la mânecile ei lungi.

— Nu te… preocupă?

— N-ar fi cumpărat oraşul ăsta, dacă nu s-ar fi gândit la el ca la o achiziţie.

Hwa se uita în sus, cum aluneca trenul magnetic pe deasupra lor. Şi acesta venea din viitorul altcuiva: unul neted, din fibră de sticlă, în care fiecare maşinărie arăta un pic ca un delfin.

— O să mă preocupe când o să aud un anunţ de la ei.

— Dar avem o şansă să-i influenţăm chiar acum! a spus fata şi a clipit furioasă înspre Hwa.

Şi a clipit iar. A clipit de patru ori, cu o privire încărcată de râvnă la urmă.

— N-are ochi, a spus unul dintre prietenii fetei, care a tresărit când s-a uitat la Hwa. Trebuie să-i arăţi ceva… real.

— Ce? Chiar? Nu se poate.

Fata a închis ochii strâns, a aşteptat puţin şi i-a deschis iar. Falca de jos i-a căzut şi gura i-a rămas căscată. Mâna i s-a ridicat s-o acopere. Îi văzuse faţa adevărată a lui Hwa, fără filtre. Acum nu se putea abţine să nu se holbeze.

— Oh, a zis într-un târziu.

Ştia acum că Hwa e săracă. Ştia că, dacă vreun test a avertizat-o pe Sunny despre bebeluşul pe care-l purta, testul a fost ignorat sau neterminat. Ştia că Sunny nu-i aruncase embrionul în compartimentul CRISPR şi se uitase apoi la ce ieşise. Însă nu ştia că singurul motiv pentru care putea să vadă faţa lui Hwa era că Sunny ratase perioada de 12 săptămâni pentru întrerupere stabilită în acea provincie şi trebuise să o păstreze. Şi că Sunny vrusese chiar s-o dea, până când fata de la recepţia agenţiei de adopţii o convinsese să se răzgândească. Pentru că nimeni n-ar fi vrut-o pe Hwa. Nu aşa needitată. Nu cu aşa o faţă. Nu cu Sturge-Weber şi potenţialul asociat de orbire şi atacuri cerebrale şi Dumnezeu mai ştie ce. Nu când ar fi putut să cumpere un bebeluş mai bun de altundeva, unul care ar fi venit preeditat şi perfect. Aşa că Sunny trebuia să încerce să fie o mamă bună. Era evident că-şi iubeşte băieţelul, cel pe care-l adusese în acest oraş, în acest turn de flacără şi otravă ce plutea pe un ocean mort. Îl iubea atât de mult. Trebuia doar să încerce mai mult cu Hwa. Atâta tot. Şi dragostea avea să vină. În cele din urmă. Poate.

— Te…

— Nu, a spus Hwa, nu mă doare.

Nail o aştepta în faţa liftului, la baza Turnului Trei.

— Bună dimineaţa, a spus ea, în timp ce era condusă spre liftul particular ce avea să-i ducă la reprezentanta ei de sindicat.

Nail n-a răspuns. Îi dăduse vocea lui Madame Séverine; vorbea numai când i se permitea. Îi luase

ceva să se obişnuiască. Primele două dăţi când se întâlniseră fusese jenant. Acum Hwa îl considera un ascultător bun.

Nail a trebuit să-şi aplece capul când au intrat în lift. Temperatura cobora odată cu ei. Hwa nu se uita la numerele de deasupra uşii în vreme ce se schimbau. Ura să se gândească la toată apa care presa asupra lor. În cele din urmă, liftul s-a oprit şi lumina roşie din tavan s-a făcut de un verde vibrant. Nail a rotit manivela de pe uşă. Când s-a deschis, s-a revărsat miros de zahăr ars şi de săpun pentru curăţat pielea. Au intrat într-un spaţiu circular mărginit de sticlă de la un capăt la altul, mai puţin uşa din spate. Spaţiul era cu totul scufundat. Se vedeau prin geam apele negre ale Atlanticului şi vieţuitoarele din ele. Deocamdată, singura vieţuitoare era un bărbat în costum de scafandru. Era înlănţuit într-o cuşcă de protecţie împotriva rechinilor.

— A, bine că ai venit, Hwa, a spus Madame Séverine şi s-a ridicat. Purta un halat alb de mătase care lucea şi se încreţea în timp ce ea traversa camera ca să dea mâna cu Hwa. Avea aceeaşi forţă feroce în strânsoare. Hwa încă îi simţea puterea prin mănuşile de piele ale lui Séverine.

— Doamnă…

— Te rog, ia loc. Nail, te rog, adu încă un tacâm. Mănânci, da?

Nail a dispărut în altă cameră înainte ca Hwa să poată protesta. Aproape că a strigat după el să nu se deranjeze, dar uşa bucătăriei s-a închis cu un bufnet în spatele lui şi ea şi-a înghiţit vorbele.

— Hwa, te rog, stai! Şi ignoră-l pe bărbatul din cuşcă. Unul dintre implanturile lui s-a defectat când era la datorie, îşi făcea al treilea rond. M-a rugat să-l ajut să aibă din nou experienţa fricii. Procesul cere să-l ignorăm complet.

Hwa şi-a găsit loc pe o canapea albă, joasă. Madam Séverine s-a aşezat iar pe taburetul ei de club, care era foarte înalt. Hwa a înţeles că

aranjamentul mobilei avea rolul de a-i face pe clienţi să se simtă ca nişte solicitanţi, dar era enervant în afacerile de zi cu zi. S-a aplecat înainte.

— Nu sta cocoşată, Hwa!

Şi-a îndreptat spatele.

— Da, doamnă.

— Şi dă-ţi părul ăla într-o parte! Îmi place să-i văd pe oameni când vorbesc cu ei.

Hwa a încercat să-şi dea părul din stânga după ureche. Când s-a uitat în ochii lui Séverine, femeia mai în vârstă a zâmbit.

— E mai bine aşa.

Şi-a întors privirea spre uşa de la bucătărie, de unde au apărut Nail şi Rusty aducând un serviciu de ceai şi tăvi cu turnuri de plăcinţele. Le-au pus jos în tăcere şi au aşteptat, privind-o pe Séverine.

— Rusty, te rog, spune-i lui Hwa de micul ei dejun.

Rusty era opusul lui Nail: scund, vorbăreţ, blond-roşcat, celălalt fiind brunet. A gesticulat spre fiecare element în timp ce-l descria.

— Bună dimineaţa. Pentru micul dejun, am pregătit ceai, cremă de ou cu somon afumat, croasanţi din foitaj cu umplutură de măr şi iaurt de capră cu compot de coacăze şi lămâiţă.

Séverine a început să-şi scoată mănuşile.

— Mulţumesc, Rusty. Voi doi puteţi să plecaţi.

Bărbaţii s-au înclinat şi au părăsit camera. Hwa a întins mâna spre ceainic, dar Séverine i-a îndepărtat-o.

— Torn eu. Poţi să începi să-ţi pui pe farfurie. Ai cleşti acolo.

Porţelanul lui Séverine era atât de subţire, că Hwa vedea cum îl traversează lumina. Când şi-a surprins degetele butucănoase pe el, a tresărit. A luat câte ceva din fiecare fel şi a aşteptat să termine Séverine de turnat. A aşteptat ca femeia să-şi aranjeze şi ea farfuria, să-şi desfacă şervetul şi să-şi aleagă tacâmurile. A cântărit linguriţa în mână gânditoare, ca şi cum ar fi evaluat o armă.

— Am de lucru pentru tine azi, Hwa.

Lingura i-a alunecat în cremă, pe lângă marginea bolului din care a pescuit ceva galben cu pete roz.

— Rusty şi Nail se duc la predare şi vreau să-i escortezi.

Hwa şi-a înghiţit iaurtul. Nu fusese niciodată la platforma nouă. După ce explodase cea veche, oraşul votase să se construiască alta. Dar nu era deloc ieftină, în parte, acesta fiind motivul pentru care celelalte companii se retrăgeau şi pentru care Lynch putea să cumpere oraşul atât de ieftin. Ce rămăsese din platforma veche făcea semne vagi de sub apă, ca un veteran care-şi agită acuzator ciotul la trecători. Când trecea trenul pe deasupra ruinei, Hwa încerca să nu se uite. Dacă te prind morţii că te uiţi la ei, s-ar putea să se uite şi ei la tine.

— Înţeleg dacă-i dificil.

— Nu-i dificil.

Hwa şi-a înfipt lingura în cremă cu un pic cam prea multă determinare.

— Şi o să trebuiască să-i escortezi pe băieţi de la distanţă. Să fii cât mai discretă.

Hwa s-a încruntat.

— Stai aşa! a zis ea şi s-a aplecat deasupra genunchilor. Vrei să spionez…

— O, taci! Nu-ţi cer să faci nimic imposibil. Doar să-i urmăreşti şi să te asiguri că sunt bine, cum faci de obicei.

Séverine o privea pe Hwa pe deasupra ceştii.

— Oraşul ăsta se schimbă, Hwa. Băieţii mei vor să vadă că se schimbă. Dar eu deja am asistat la prea multe dezastre.

De pe platforma nouă se vedeau bine celelalte turnuri şi eolienele lor. Turnul ei, Turnul Unu, cel mai vechi şi mai decrepit, cu ferestre de tip capsulă, sumbre, care ieşeau în afară la intervale mici, Turnul Doi, tot numai bule de sticlă şi verdeaţă adunate unele în altele ca nişte pietre de râu, Turnul Trei, făcut din biocret şi polimeri regeneratori, Turnul Patru, negru, strălucind de la vopseaua

solară, şi Turnul Cinci, atât de departe în largul oceanului, că uitai uşor de existenţa lui. Fusese construit după un algoritm şi obloanele i se mişcau constant, ca o pasăre care se zburleşte la frig. Uneori, când treceai cu trenul pe lângă el sau când te apropiai de baza lui cu un taxi acvatic, te orbea o clipă. Bătrânul profesor de istorie municipală le spusese că designerii le numeau după inspiraţiile lor: Metabolist, Viridian, Synth, Bentham şi Emergent. Primise odată întrebarea la un test. Domnul Ballard i-a scris un scurt comentariu amabil, cu o faţă zâmbitoare la margine, pentru că le nimerise. Acum nu mai reuşea să scape de această informaţie măruntă.

I-a privit pe Rusty şi pe Nail cum se pierd în mulţime. Rusty îşi tot acoperea ochii. Nail stătea stoic, cu ochii îngustaţi de la soare, aparent imperturbabil. Îşi amintise să-şi pornească ochii.

Din cer, se auzea clămpănitul gutural al elicopterului aterizând pe platformă. Avea pe el însemnul lui Lynch. Mulţimea, toată deodată, s-a apropiat de scenă. Rusty şi Nail s-au dus probabil şi ei, pentru că nu-i mai vedea la margine.

Apoi au început exploziile.

Au început ca un şuier înalt. A urmat un bang. Artificii, poate. Deasupra mulţimii s-a ridicat fum verde, acid. Unii au căzut la pământ. Alţii au fugit. Cineva a trecut pe lângă Hwa şi a dărâmat-o. S-a rostogolit undeva mai în siguranţă şi a strigat: „Rusty!” Poate că şi Rusty şi Nail căzuseră. Nu vedea nimic prin graba picioarelor şi prin fumul verde. Care se îndesea şi se răspândea şi părea că se mişcă dirijat. Unii stăteau sub centrul norului şi îşi mişcau mâinile ca nişte bătrâni care fac tai chi şi modelau fumul. Nu era deci fum. Era nanoceaţă. Hwa a tras până sus fermoarul la geacă, peste gură. În umbra lăsată de ceaţă, Hwa a văzut lucirea pulsândă a unei mandale tatuate.

Puştii de pe platformă. Ei făcuseră asta. De jos, de unde stătea, Hwa i-a văzut cum aruncă un roi de

insecte ce proiectau vorbe pe ceaţă: LUAŢI-VĂ ORAŞUL ÎNAPOI. LINŞAŢI-I PE LYNCH.

— Of, Doamne, a mormăit Hwa, ce ambiţii mărunte. Rusty! Rusty, mă auzi?

S-a ridicat. Poate că fugiseră. Spera că fugiseră. Cât mai departe. Deja auzea sirenele. Farfuriile zburătoare NAPS bâzâiau la înălţime joasă pe tot cerul. Ce-o să-i spună lui Séverine? Trebuia să-i găsească. Avea nevoie de un punct mai înalt. Prin vălul ceţii verzi, a prins o clipă imaginea scărilor galbene ce duceau spre rafinărie.

A luat-o la fugă.

A luat-o la fugă, departe de marginea mulţimii, ţinându-şi capul aplecat. S-a ascuns după un container când s-a revărsat pe platformă primul val de ofiţeri NAPS în costume speciale pentru revolte. După ce-au trecut, a ajuns la poarta dinspre scări. Era închisă cu un lanţ ruginit şi avea un semn cu intrarea interzisă. A izbit-o şi a deschis-o. A început să urce.

De la primul rând de pasarele, vedea numai ceaţa. Creştea, aşa că a urcat încă un nivel. De la al doilea nivel, vedea marginile mulţimii. NAPS îi dirija. Oamenii se ţineau lipiţi unii de alţii. S-a uitat după părul lui Rusty şi după silueta înaltă a lui Nail. Nimic. A continuat să fugă.

Pe scări spre al treilea nivel, l-a văzut pe bărbatul cu puşcă. Înainta pe pasarela rafinăriei, sus, deasupra tuturor. S-a oprit şi a început să-şi examineze puşca. A cântărit-o în palme. S-a uitat prin lunetă. Arma era ilegală pe platformă. De când căzuse vechea platformă, apăruseră legi împotriva proiectilelor, a explozibilelor şi a orice ar fi putut să cauzeze un stâlp de foc ce ar fi prefăcut în fum o echipă de ţărănoi ca pe nişte foi de tutun.

Nu că ar mai fi contat acum, în acest moment lung şi teribil. Ce conta era că el putea să tragă în mulţime. Ce conta era promisiunea ei de a proteja doi oameni din mulţime.

Elicopterul era mai zgomotos. Mai aproape. Cu cine era individul? Cu poliţiştii? Cu protestatarii? O să-i împuşte pe cei din familia Lynch sau o să tragă în mulţime? Poate că şi-a făcut operaţie la ochi. Probabil. Avea să fie mai precis decât ea. Mai rapid. Singurul ei avantaj era capacitatea de a-l surprinde.

Simţea cum o izbeşte aerul în stern la apropierea elicopterului, care încă nu părea dispus să aterizeze. Era greu de acceptat. Se uita de după o bară cum îşi aşază tipul puşca pe o traversă. Dar îşi ţinea ochii fixaţi pe elicopter. A deschis suportul pentru umăr al puştii. Ea a evaluat lungimea pasarelei. Avea cam cinci metri pe trei, cu un spaţiu gol de circa 100 de centimetri pe balustradă. Trebuia să sară de departe şi să-l lovească în cap cu picioarele. Paşii aveau să i se audă pe grătarul de oţel. Tipul era cam de 1,80 metri, Hwa trebuia să sară mult în sus ca să recupereze diferenţa. Aşa o să-l şi surprindă.

Când tipul a băgat mâna în buzunar, Hwa a pornit. El i-a auzit sau i-a simţit tălpile pe oţel, pentru că s-a uitat în sus: ochi albaştri, roşcat, riduri adânci, gura deschisă. A apucat puşca şi a încercat să o pocnească cu ea. Hwa n-avea nevoie de mai mult. A lovit în capătul puştii şi i-a împins-o într-o parte, apoi s-a întors ca şi cum ar fi vrut să fugă. Piciorul drept i-a atins pieptul şi piciorul stâng a pivotat ca să se ridice. Trupul i-a devenit un pendul. S-au privit în ochi înainte ca ea să-i strivească nasul sub călcâi: tipul părea ofensat, ca şi cum îl nedumerise această izbucnire bruscă de violenţă, îl şocase lipsa ei de politeţe. Apoi a început să-l doară fizic şi să sângereze.

— Căcat!

Hwa a încercat să-i smulgă puşca. El nu voia s-o lase. Era bine antrenat, nu şi-a dus mâna la nasul spart. Orb şi sângerând, a prins puşca cu ambele mâini şi a împins-o spre faţa ei. Ea s-a dat înapoi. Capul lui a zvâcnit înainte, îi asculta paşii pe oţel.

Hwa a tras oricum puşca spre ea. El a refuzat s-o lase.

— Nu vreau să-ţi fac rău, i-a spus cu gura însângerată.

— N-o să-mi faci, a zis Hwa şi s-a băgat pe sub puşcă să-şi plaseze piciorul drept pe sub piciorul lui stâng şi să-l izbească cu toată greutatea în coapse.

El a căzut pe spate şi Hwa s-a urcat pe el, a făcut o priză după talia lui şi şi-a strâns coapsele. A auzit cum aerul ţâşneşte din el.

— Iisuse! a sâsâit bărbatul.

— Dă-te bătut! i-a zis ea, l-a privit în ochi şi încet a tras puşca spre ea.

Umerii lui s-au înălţat. Braţele ei tremurau, la fel şi ale lui. S-au luptat pentru armă. Ea respira printre dinţi.

— Dă-i drumul!

El şi-a lăsat mâinile să cadă. Deodată ea s-a simţit cu un milion de kilograme mai uşoară. Şi-a îndreptat spatele ţinând puşca lipită de piept, o puşcă absurd de mare, în comparaţie cu ea. Hwa l-a văzut uitându-se peste umărul ei. S-a întors. Deasupra lor, pe cerul albastru tulbure, era un disc argintiu, subţire. O farfurie zburătoare. În timp ce ea privea, o rază laser a început să-i picteze pielea.

De sub ea, bărbatul a strigat:

— Nu, opreşte-te, nu…

Şi apoi a început durerea.

II
MÂNĂ RUPTĂ

Celula era diferită de oricare alta văzută de Hwa. O cămăruţă. Hwa nu-şi dădea seama cât e de mică, marginile se înceţoşau la periferia vederii. Turnul Cinci. Cinci avea toate clopotele şi fluierele alea. Cel puţin, avea cea mai mare parte din materia programabilă din Newfoundland şi Labrador. Lynch deci. Nu NAPS. Şi nu lăsau nimic în afara controlului.

Hwa s-a ridicat cu grijă. Şi gleznele, şi mâinile îi erau prinse laolaltă cu gel. S-a pus în genunchi, apoi s-a aşezat. Podeaua de sub ea era caldă ca pielea. Se mula în jurul ei dacă rămânea nemişcată. Şi-a ridicat picioarele paralele cu pieptul şi s-a legănat înainte şi înapoi până a căzut pe spate, pe umeri, cu picioarele şi trunchiul întinse, drepte, în aer. Încet, şi-a trecut picioarele prin laţul format de braţele legate. Acum, cel puţin, erau în faţa ei. Unde le putea folosi.

O falie s-a deschis în perete. Era bărbatul de pe platformă. Şi ducea un cuţit mare.

— Te-ai întors, nu te-ai săturat? l-a întrebat Hwa.

— Ce? Oh.

S-a uitat în jos la cuţit. Părea atât de inadecvat în mâna lui. Se spălase şi se schimbase într-o bluză polo albastră, cum purtau cei din familia Lynch şi în pantaloni kaki. Cuţitul i-a tremurat puţin în mâna dreaptă, până l-a prins mai strâns.

— Întinde mâinile, te rog!

Hwa le-a întins. El i-a tăiat scurt legăturile. Avea experienţă. S-a lăsat în genunchi la picioarele ei. S-a uitat în sus un moment cu grijă. Se temea că ea o să-l lovească. Ea şi-a îndreptat spatele şi s-a uitat în altă parte. El i-a tăiat legăturile, a pus cuţitul în teacă şi apoi la spate, într-un buzunar, în timp ce se ridica în picioare.

— Scuze. Cum te simţi?

Ea a mişcat buzele. Avea gura uscată, o durea. Trebuia să fi fost un fel de joc. Pentru că sigur nu părea real. El era prea drăguţ. Apoi şi-a amintit scenariul ei:

— Mă numesc Go Jung-hwa şi vreau să vorbesc cu reprezentantul meu sindical. Séverine Japrisot, USWC 314. Nu răspund la nicio întrebare până nu-mi trimite ea un avocat. Şi vreau să văd şi un doctor. Am epilepsie. Poate fi provocată de lasere şi de ce mă-sa mai era pe farfuria aia.

— Dar…

Ochii lui s-au mişcat într-o parte şi-n alta repede, ca şi cum citea cuvintele-cheie din conversaţia lor.

— Farfuria ar fi trebuit să-ţi detecteze stimplantul sau abonamentul…

— N-am stimplant. Nici abonament. Iau pastile, nu maşinării. Atâta acoperă planul meu de sănătate.

A arătat spre ea însăşi.

— Tot ce vezi pe mine e organic.

— Organic? a întrebat el şi s-a uitat iar spre ea. Total?

— Mă întrebi de IUD-ul meu sau de dietă?

Spre satisfacţia ei, el s-a înroşit până la rădăcina părului. Se pare că măcar atâta era organic şi la el.

— Niciuna, a murmurat.

A întins o mână.

— Daniel Síofra. Sunt cu Lynch.

Hwa a dat din cap spre însemnul de pe bluza lui.

— Să mori tu?

El a pufnit.

— Nu depun nicio plângere împotriva ta.

Încă ţinea mâna întinsă. Ea şi-a flexat degetele înainte să i-o strângă. Tipul avea o strângere de mână bună. Dreptaci. Degete lungi. Pielea prea fină pentru forţa lui. I s-a uitat în ochi şi i-a văzut zâmbetul crescându-i pe când ea îşi intensifica strânsoarea.

— Nu te dai bătută niciodată, nu? a murmurat el.

Ea şi-a relaxat palma şi şi-a retras-o. Deja se lungiseră prea mult.

— Sunt liberă să plec?

— N-o să-ţi ceri scuze că mi-ai spart nasul?

Acum el era ridicol. Hwa şi-a îngustat ochii. Nasul lui era drept. Ochii îi erau clari, fără pete roşii.

— Nasul tău e în regulă. L-ai regenerat. Şi l-ai curăţat. Sau…

S-a uitat mai atentă la ochii lui. El nu-i vedea pielea. Nu-i privea partea stângă a feţei sau încerca din greu să o evite. Filtre. Ca fata cheală de pe platformă. Hwa se întreba pe unde o fi. Dar, de fapt, nu voia să ştie.

— Ai ţesuturi programabile.

El a clipit.

— Aşa ceva.

Augmentaţii erau atât de băţoşi în privinţa augmentărilor. Ca şi cum celorlalţi le-ar fi păsat. Ca şi cum faptul că aflai ce-şi reparaseră putea să-ţi spună orice despre locurile vătămate.

— Cum ai făcut-o? a întrebat-o.

— Cum te-am pocnit? Cu tălpile.

— Cum m-ai surprins. Nici măcar nu te-am văzut venind.

A înclinat capul. Şi-a ciocănit tâmpla.

— Nu ştiu de ce, faţa ta n-apare pe cameră. E doar o ceaţă.

Pentru că faţa mea are în mod natural un model derutant, s-a gândit Hwa să spună. Dar n-a spus-o. Lasă-l să păstreze imaginea feţei ei pe care i-o dădeau ochii lui. Lasă cataracta de informaţie să crească peste vederea lui şi să-l orbească de tot.

— A, scuze. Nu-i de mirare că nu ai chef să vorbeşti.

A scos dintr-un buzunar o ploscă.

— Ai ţipat atât de mult, cred că ai gâtul uscat.

Hwa a luat plosca. I-a scos capacul şi a mirosit.

— E doar apă, a spus el. Îţi promit.

Hwa a luat o gură. Părea doar apă, într-adevăr. Şi se simţea plăcut pe gât.

— Am ţipat?

— Raza dureroasă. Ai înţepenit şi… a zis bărbatul şi a înghiţit în sec. N-am vrut s-o facă. Ca să ştii. Nu-mi plac chestii de-astea.

— Dar n-ai nicio problemă să ţinteşti cu puşca mulţimi de oameni.

El a oftat.

— Nu era o puşcă. Era un microfon pentru distanţă. Compania n-are încă acces la toate reţelele din oraş. Aşa că foloseam ăla ca să detectez sursele conversaţiilor pe care le ascultam. Probabil că n-ai observat, cu toate schemele alea de karate…

— Tae kwon do.

— Tae kwon do?

— Karate e japonez. Eu sunt coreeancă. Pe jumătate.

Tipul a ridicat din sprâncene.

— Şi clar foarte mândră.

— O să învăţ karate când o să-şi ceară scuze Împărăteasa pentru femeile de confort.

Şi-a încrucişat braţele.

— Oricum. Armele sunt o porcărie.

— Un ricoşeu a produs reacţia în lanţ care a aruncat în aer platforma veche, aşa-i?

Hwa a dat din cap.

— Ştiai pe cineva în explozie?

Hwa şi-a aliniat privirea cu a lui. Ca el să-i vadă ochii măcar, dacă nu toată faţa ei adevărată. Asta e partea bună la furie. Poate să şteargă orice urmă de jenă.

— E un orăşel, domnule Síofra. Toată lumea ştie pe cineva.

A dat pe gât plosca, dar a lăsat nişte apă pe fund. El i-a făcut semn să o termine. Se întorsese la versiunea lui iniţială, cea în care se prezentase.

— Eşti escorta escortelor?

Hwa a înghiţit şi a dat din cap.

— Doar una dintre ele. Sunt mai multe.

— E un job bun?

— Am o pensie. Ore flexibile. Oameni drăguţi.

— Oameni drăguţi care nu-ţi acoperă un abonament la o maşinărie ca să-ţi îmbunătăţeşti calitatea vieţii.

— O să se discute la următoarea şedinţă de negociere. O să vorbesc cu reprezentantul meu.

Hwa încerca să nu pară defensivă. Nu că ar fi fost treaba lui. El doar livra retorica obişnuită a multinaţionalelor despre cât de bine e să fii o dronă corporatistă.

— Te-ai gândit vreodată să pleci? Să-ţi găseşti o slujbă la Lynch? Eu lucrez în departamentul de Tactici Urbane.

— Ce căcat e şi aia?

— Schimb stările oraşelor.

Hwa l-a privit aşa cum se uita la clienţii care refuzau să plătească timpul suplimentar.

— Aplicăm zilnic o gândire sensibilă la ingineria urbană. Schimbăm nivelurile de lumină în clădiri ca să doarmă mai bine locuitorii lor. Creştem ritmul muzicii în rafinărie ca să sporim producţia.

Gesticula în timp ce vorbea şi Hwa şi-a dat seama imediat că asta era parte din munca lui, că manevra oraşele ca un dirijor de orchestră.

— Am un talent pentru asta, o anume intuiţie. Aşa mi se spune.

Hwa s-a uitat la legăturile din gel căzute pe podea. A apucat una cu degetele de la picioare, a săltat-o şi a prins-o în palme. A răsucit-o pe degete. Şi-a revenit şi s-a întins ca o râmă în cârlig.

— Îţi ţii toţi candidaţi la un job în cătuşe? Pentru că, dacă duci lipsă de talente, s-ar putea să fie din cauza asta.

— Ai capacităţi de care avem nevoie, a spus el, aparent netulburat de replica ei. Ai sărit pe mine. Nu-i ceva uşor. Nu mi s-a mai întâmplat de ani întregi.

Hwa a rânjit.

— Oraşul ăsta e plin de bodyguarzi. N-ai nevoie de mine.

— N-am nevoie. Vreau.

A băgat mâinile în buzunar.

— Şi am de gând să plătesc pentru asta. Din plin.

Hohotul de râs a lui Hwa a răsunat înainte ca ea să-l poată opri. Poate că raza dureroasă încă avea un efect asupra nervilor ei. „Din plin.” Doamne! Bărbaţii vorbesc toţi la fel când încearcă să cumpere femei.

— Îmi pare rău, a zis ea şi a încercat să se adune. E o ofertă foarte bună. Dar trebuie s-o refuz. Îmi place jobul meu.

El a deschis gura să spună ceva. Apoi a întors brusc capul. S-a uitat urât şi a dat din cap.

— Mm. Mm… hm. O să-i spun.

A privit iar spre Hwa.

— Vine cineva să te ia. Spune că e mama ta.

Hwa a tresărit.

— Eşti sigur că nu poţi să mă arestezi?

Sunny stătea în lumina verde a unui semn de ieşire. Purta o rochie roşie fără mâneci şi o eşarfă neagră de mătase inteligentă, care se ajusta pe părul ei blond după cum îşi întorcea capul. Pentru cei care aveau ochi să-l vadă, profilul lui Sunny apărea împreună cu informaţiile de contact şi mărturii relevante. Cum încă ştia toate etapele vechilor obiceiuri, cum încă vorbea o coreeană perfectă cu voce de copilă, cum îţi zicea „frate” şi te lovea cu pumnul în braţ când o tachinai, cum oralele pe care le făcea te năuceau. Hwa le ştia. Sunny o pusese cândva, când Hwa încă era la şcoală, să-i corecteze gramatical profilul.

Din spatele ei, Síofra a întrebat-o.

— Ea e mama ta?

Bineînţeles, îi vedea şi el profilul lui Sunny. Hwa a simţit numai o mică jenă. Nu din cauza muncii lui Sunny. Nu era nicio ruşine. Punea la păstrare mai mulţi bani din sex decât câştigase din cântat sau din dansat. Dar profilul însuşi, cântecele vechi, buzele ţuguiate, valul roz de drăgălăşenie ce-i inunda acum vederea lui Síofra, asta chiar era jenant.

— Ea e.

Síofra n-a spus nimic. Se uita acum la Hwa. Probabil le compara pe cele două. Mama cu talie de viespe, membre delicate şi piele perfectă şi minunea fără ţâţe în colanţi negri şi bluza sportivă de spandex. Nu putea să-i vadă faţa, dar îi vedea tot restul: spaţiul gol din jurul ei, lipsa implanturilor şi a profilului, lipsa relaţiilor şi lipsa statutului.

Sunny a început să vorbească într-o coreeană veselă, cu un zâmbet radios pe faţă:

— Hwa-jeon! Grăbeşte-te! O să întârzii din cauza ta!

— Trebuie să plec, a spus Hwa şi i-a întins lui Síofra plosca. Mulţumesc pentru apă.

Síofra a dat din cap.

— Nicio problemă.

A evaluat-o pe Sunny şi s-a uitat iar la Hwa.

— Te duce la doctorul tău? Să-ţi faci analize?

Hwa aproape că a râs. Străinii erau adorabili.

— Da. Cum să nu? La doctorul meu.

Hwa a pornit în grabă pe hol. Sunny şi-a deschis iar braţele larg. A prins-o pe Hwa între ele, a strâns-o la piept, dar nu prea tare, ca şi cum Hwa tocmai i-ar fi spus că are o boală contagioasă.

— Ai fost atât de curajoasă! i-a zis Sunny într-o engleză zgomotoasă, spumoasă.

Şi a grăbit-o pe hol. Şi-a păstrat zâmbetul şi a ţinut-o pe Hwa strâns de cot până au ajuns în lift. Când s-au închis uşile, i-a dat drumul. Apoi a plesnit-o cu putere peste urechea stângă. Pe urmă, peste faţă, atât de tare, că i s-a izbit capul de lift.

— Corcitură retardată! Ce-a fost în mintea ta?! Nici să nu îndrăzneşti să vii diseară acasă!

Ar fi putut să doarmă pe canapeaua lui Eileen. Sau poate la Madam Séverine. Sau poate chiar în hruba ei, la etajul părăsit al Turnului Unu. Dar avea în mesaje o solicitare de treabă plătită, neoficială şi i-a oferit clientului o reducere dacă îi dădea un loc unde să doarmă peste noapte. Îi oferea o reducere şi mai mare pentru o cină şi un mic dejun, ceea ce el a

acceptat. Dar trebuia să plece înainte ca părinţii lui să se întoarcă din tură.

— Stai! Opreşte-te! O să doară?

Pumnul lui Hwa s-a oprit la un milimetru de nasul lui Wade. O clipă, îl văzuse iar ca în clasa a treia, puştiul care îşi cerea scuze din priviri când ceilalţi râdeau de faţa, de numele şi de accentul ei. Era şi drăguţ pe atunci şi în 22 de ani crescuse frumos: ochi albaştri strălucitori, păr blond, mereu ciufulit ca şi cum s-ar fi trezit din somn, umeri laţi, bine definiţi, un trup ca un triunghi inversat, sprijinit pe două picioare puternice de înotător. Avea piele curată, care se bronza exact cât trebuie, şi gropiţe când zâmbea. Pe vremea când mergea Hwa la şcoală, aproape toate fetele erau leşinate după el, chiar şi cele cărora le plăcea alt gen de băieţi decât celorlalte. Şi acum îi cerea să-i spargă nasul.

— Care-i procedura? îl întrebase ea, după ce el îi înmânase o cană de cafea.

— Abdominalii mei, a zis el şi şi-a ridicat bluza. Vezi linia aia de jos din mijloc? E bine cum e, dar doctorul spune că-mi poate face o definiţie adevărată pe părţi. Inscripţii tendon, aşa se cheamă. Şi aici jos, a continuat Wade şi a arătat spre linia unde se termina trunchiul şi începea coapsa, aici e ligamentul inghinal. O să definească şi asta. O să iasă în evidenţă ca să-mi pot purta blugii mai jos.

Hwa se gândise să-i arate şi ea abdomenul ei, cu tăieturile de pe el, dar s-ar fi văzut şi pata şi nimeni nu voia să vadă pata. În plus, se îndoia că el ar fi vrut să încerce dieta ei.

— Bio sau nano? l-a întrebat ea.

— Nu ştiu sigur. A cerut o mostră mai cu grăsime, că e o treabă pe comandă. De aia costă atât de mult.

— Care-i abonamentul? Întreţinerea.

Wade a dat din umeri.

— Zice că o să ia un procent din tot ce câştig pe urmă.

— Şi-ţi dă o reducere dacă mai ai ceva de reparat?

— Trei intervenţii, i-a răspuns Wade, apoi a băgat mâna în gură şi a scos un dinte. Îl vezi? Am nevoie de altul. Mai potrivit. Pe ăsta l-au printat când aveam vreo unşpe ani.

Hwa a dat din cap.

— De ce abdominalii?

Wade s-a îmbujorat. Rozul a început de la urechi şi i s-a întins pe toată faţa, roşeaţa căutând parcă să-l facă de râs.

— Petrolul se termină. Majoritatea au plecat deja. Toate celelalte companii adică. De aia vând. Nu mai sunt joburi. Vreau să scap de pe platformă cât mai pot.

— Nu asta vrea toată lumea?

— Da, dar…

Şi-a ţuguiat buzele.

— Vreau să merg la universitate.

Hwa a tresărit.

— Pare scump.

— Exact. Părinţii mei n-au cum să plătească. I-am întrebat deja. Mi-au spus direct. Li se pare o risipă, când încă se mai pot face bani şi aici. Aşa că trebuie să-mi iau un job. Şi pot să-mi iau, dar să-mi repar câte ceva mai întâi.

Rozul devenise magenta.

— Am o ofertă să fiu model. Online.

Hwa şi-a controlat sprâncenele să rămână într-o poziţie neutră, care să nu reflecte nicio judecată.

— Ai tăi ştiu?

El a dat din umeri şi s-a uitat în jos.

— Trebuie să cheltui bani ca să faci bani, cred.

Da, cel puţin asta era adevărat. Probabil că se dezbrăca pentru unii, dar, dacă îi plăteau destul ca să scape din azilul ăsta plutitor, poate că merita. Oricum, o să arate ca un dur după ce doctorul îşi termina treaba. Nimeni n-o să-l mai pocnească după ziua de azi. Şi dacă o să vrea cineva, o să-i plătească lui Wade pentru acest privilegiu.

— OK, a spus Hwa.
— Excelent!
Wade şi-a şters colţurile gurii cu un şerveţel. Şi-a împins umerii înainte, s-a legănat pe degetele de la picioare şi a bătut din palme.
— Hai s-o facem!
Hwa şi-a tras braţul drept în spate. S-a răsucit din şolduri ca să dea impact maxim loviturii. Una scurtă şi gata. S-a aruncat înainte şi Wade a ridicat mâinile. Şi aşa a ajuns pumnul ei acolo, aproape de gura lui lucioasă, tensiunea crescând în braţul ei în timp ce se străduia să-l ţină nemişcat.
— Da. O să doară. Normal că o să doară, căcănarule.
El s-a încruntat.
— Nu-i nevoie să fii rea. Doamne! De ce trebuie să fii aşa o curvă?
Pumnul ei a făcut contact cu faţa lui. O lovitură din scurt. Wade a căzut imediat în genunchi. A tras şi faţa de masă după el, farfuria i-a aterizat pe spate şi i-a dungat bluza cu fasole şi sos fierbinte. A îngenuncheat pe podea, şuierând printre dinţi şi legănându-se. A băgat mâna în buzunar după portofel.
— Păstrează-ţi banii! i-a spus Hwa. Mulţumesc pentru ouă.
În trenul spre Turnul Trei, cineva cânta „Acest tren merge spre glorie” la un ukulele făcut dintr-o cochilie. Şi-a găsit studenţii de la clasa de autoapărare pe hol, lângă uşa sălii. Eileen a salutat-o vag şi Hwa a dat din cap. S-a adresat restului clasei:
— Ce se-ntâmplă? De ce nu vă încălziţi? Destiny n-a terminat ora de yoga astrală?
— Sunt alţii înăuntru, a răspuns Sabrina, una dintre cele mai bune studente a lui Hwa.
Era o fată voinică, dar agilă şi avea mereu pregătit un zâmbet, chiar şi când faţa i se înroşea de efort şi bluza i se îmbiba de sudoare. Rezervaţia ei din Ontario nu se împăca bine cu editarea genetică.

Tribul considera că provincia ar trebui să aştepte de la companiile chimice din zonă să-şi cureţe mizeria mai degrabă decât să aştepte de la cei din Chippewa să-şi cureţe genele. La fel ca Hwa, Sabrina era în mare parte organică. Era foarte populară printre anumiţi clienţi.

— Un tip foarte mare. Şi unul care arăta ca un puşti.

— Dar nimic sinistru, totuşi, a adăugat Calliope de pe podea.

N-arăta bine. Părul ei negru era unsuros şi nu-şi bătuse capul cu rimelul. Fără machiaj, arăta complet diferit.

— Eşti bine? a întrebat-o Hwa. Pari cam bolnavă.

— Ah, mulţumesc, şefa. Că doar toată cariera mea depinde de cum arăt.

Sabrina s-a întins şi a bătut-o uşor pe braţ.

— Munca asta nu-i doar despre cum arăţi şi ştii şi tu.

Calliope s-a uitat, cu palma pavăză deasupra ochilor, la trupul mare şi moale al Sabrinei.

— Continuă să-ţi spui asta.

— Hei! s-a aplecat Eileen şi s-a uitat în ochii lui Calliope. Nu fi scârbă. Şi ce dacă arăţi ca dracu'? Suntem aici să ne antrenăm, nu la agăţat.

Şi-a încordat muşchii umerilor şi s-a uitat la celelalte două femei.

— Şi ar fi bine să ne susţinem unele pe altele. Având în vedere timpurile în care trăim.

— Scuze că am întârziat!

S-au întors şi au văzut-o pe Layne intrând grăbită în hol, împiedicându-se. Uşa îi prinsese bordura pantalonilor scurţi, aşa că a trebuit să se întoarcă şi să şi-o elibereze. Nu se ştia de ce, dar Layne aborda acele cursuri ca şi cum ar fi fost orele de sport de la liceu. Ca şi Hwa, abandonase liceul. Părinţii deciseseră că aşa e mai bine, după cea de-a doua tentativă de sinucidere a ei. Au internat-o la un hacklab în Toronto condus de Centrul pentru

Adicţie şi Sănătate Mintală. Şi-a confirmat genderul în marele oraş. Acum se ocupa de partea tehnică a sistemului Belle du Jour.

— Cum de nu suntem la curs? a întrebat Layne.

Hwa s-a uitat la uşă.

— O întrebare foarte bună, în mă-sa de treabă!

Calliope a oftat atât de tare, încât crucea ortodoxă imensă, tatuată pe decolteul ei generos, s-a întins şi s-a săltat.

— Ştiam că trebuie să-mi programez şedinţa de tatuaj pentru azi, nu pentru săptămâna viitoare.

De după uşă, Hwa a auzit o bufnitură grea şi un scâncet ascuţit, surprins. Celelalte femei au îngheţat. Hwa a ridicat o mână.

— Aduceţi pe cineva! a şoptit.

A deschis uşa încet şi s-a strecurat înăuntru. În studio, la capătul camerei, un bărbat voinic stătea cu spatele la ea. Înaintea lui era un adolescent slăbănog. Băiatul era alb. Bărbatul nu. Tatuajul cu aripă de pe umerii lui largi a fluturat uşor. Hwa a recunoscut tatuajul şi l-a recunoscut şi pe el. Îl chema Angel.

Angel o trântise odată printr-o măsuţă de sticlă, la un joc de-a sufocarea pe care-l jucase cu Connor Donnelly şi care devenise prea serios. Connor o chemase de urgenţă şi Hwa dăduse buzna. Sărise pe Angel şi el o aruncase cât colo. În momentul în care sticla se făcuse ţăndări, îşi revenise. Dar era prea târziu. Uniunea îl pusese pe lista neagră. Banii lui nu mai erau buni în comerţul sexual din New Arcadia.

Dar se pare că lui Angel încă îi plăcea să le facă rău celor mai mici.

— Sus!

Sărea încoace şi-ncolo pe vârfuri. Îşi mişca pumnii.

— Hai! Cei răi n-au dreptul la odihnă, fiule.

Puştiul s-a uitat urât la el de pe podea. Apoi şi-a coborât privirea. O văzuse pe Hwa. Hwa a observat că o văzuse. Băiatul s-a uitat repede spre peretele

cu oglindă din spatele lui Angel şi ea a ştiut că el îi poate vedea şi faţa. În oglindă, a dus un deget la buze. Încet, stângaci, băiatul s-a ridicat. Se mişca necoordonat. S-a concentrat asupra bărbatului. Asupra feţei, nu a umerilor lui. O greşeală de începător.

— Acuma, încearcă tu să mă loveşti, a spus Angel.

— Ar trebui să mă înveţi autoapărare, a rostit puştiul, linguşitor.

Trăgea de timp. Hwa şi-a scos încălţările.

— N-ar trebui să mă înveţi scheme şi de-astea?

Nu, s-a gândit Hwa. *Mai întâi, tehnici de supravieţuire şi de scăpare. Apoi respiraţie şi postură.*

Angel a ridicat pumnii şi şi-a arătat antebraţele. Braţul lui drept era mai greu decât stângul. Strânsoarea din degete mai uşoară. Înseamnă că avusese nervii tăiaţi şi cusuţi. Probabil de un croitor nu prea bun. Foarte bine.

— Asta-i o schemă.

Puştiul a sărit dintr-un unghi slab. A lovit din cot, nu din trunchi, fără să se răsucească pe degetele de la picioare sau din şolduri. Niciun pic de forţă. Angel i-a îndepărtat cu stânga pumnişorul şi i-a tras un pumn cu dreapta, care s-a oprit deasupra urechii stângi a puştiului. Acesta nici n-a clipit. Se uita la pumnul lui Angel ca şi cum aştepta să-i spună nu ştiu ce. Ca şi cum jucau un joc ale cărui reguli nu le înţelegea.

— Te-am prins, a spus Angel şi Hwa n-avea nevoie să se uite în oglindă ca să-i vadă rânjetul de mâncător de căcat.

Hwa s-a apropiat repede şi tăcută de el.

— Salut, Angel, i-a zis doar ca să fie politicoasă, apoi i-a tras un şut în spatele genunchiului drept.

El a căzut şi s-a întors spre dreapta, cu mâna stângă în sus, iar cu dreapta încercând s-o prindă de picioare. Ea a păşit repede peste el şi i-a prins cotul drept între genunchi.

— Târfă nebună!

Pumnul lui stâng a izbit-o în coapsă şi în burtă.

— Ieşi dracu' de aici, e treaba mea…

— Am un curs, Angel.

A pivotat şi s-a ferit de pumnul lui stâng, trăgându-l de braţul drept până când l-a simţit pulsând între picioare. Simţea cum lucrează în el maşinăria. În niciun caz una de firmă, a hotărât ea. Poate la mâna a doua. Cum s-ar zice.

— Şi asta înseamnă că-i studioul meu. Şi nu-mi place când cineva îmi foloseşte studioul ca să se ia de alţii mai mici decât el.

— O să-ţi distrug şi cealaltă parte a feţei, curvă inutilă!

— Şi eu o să-ţi rup braţul, i-a răspuns Hwa. În locul tău, i-aş opri activitatea.

— Mori! a scuipat el.

N-a durat mult. Hwa a tras de pumnul lui drept până când braţul i s-a întins exagerat, apoi şi-a răsucit genunchii. A fost o mişcare blândă. Nici măcar nu s-a auzit bine pocnetul. El îşi oprise braţul, n-a urlat, n-a plâns, n-a vomat, doar o scuipa.

— O să te dau în judecată, i-a spus Angel băiatului, care nu i-a răspuns nimic, doar se uita la scenă. Să v-o trag la amândoi! a adăugat Angel şi s-a întors spre Hwa. Mai ales ţie, ciudato! Ai grijă de acum înainte! Karma e o curvă mai mare decât tine!

S-a îndepărtat, păşind ţanţoş. Hwa l-a urmărit cu privirea şi a respirat uşurată abia când a dispărut.

Băiatul i-a întins o mână. Hwa putea să se ridice şi singură, dar i-a apucat-o oricum.

— Uau! i-a spus el. Nu ţi-a fost teamă?

— Nu chiar. E doar un jeg. Ţie?

Băiatul a dat din cap.

— Nu mă tem de nimic. Adică nu mă mai tem. Mi-au reparat partea aia din mine.

Hwa a pufnit. Şi-a adus aminte de omul din cuşcă de lângă studioul lui Madam Séverine. Şi-a

zis că, dacă-i spune puştiului despre el, i-ar explica prea mult.

— Aha. Ei bine, partea respectivă din mine încă-i stricată. Şi-mi place aşa, pentru că frica e utilă. Frica ne spune când să fugim. Şi fuga opreşte o luptă înainte să înceapă. Dacă vrei să te aperi, ăsta e primul lucru de învăţat.

El şi-a aplecat capul într-o parte.

— Deci încă te sperii?

— Uneori, i-a răspuns Hwa şi l-a analizat de sus în jos. Pe umăr deja i se vedea o vânătaie. Angel îl pocnise destul de rău.

— Dar am un truc împotriva sperieturii.

Puştiul s-a iluminat.

— Ce truc?

— Îmi imaginez camera de control.

— Ce-i aia?

— E un zvon auzit de fratele meu, adică de fratele meu vitreg. Despre o cameră care controlează tot oraşul. Apă, electricitate, aparatură video, tot. Am căutat-o prin oraş o vară întreagă. Şi când mi-e teamă, îmi imaginez că sunt acolo. Şi că am controlul.

Băiatul părea să se gândească la această posibilitate. A dat din cap.

— Sună ca şi cum ar putea să existe. Ai găsit-o?

— Nu, dar am găsit alte locuri interesante. Un etaj abandonat. O intrare secretă în puţul unui lift. Chestii de-astea.

Hwa şi-a rotit capul până s-a auzit un pocnet.

— Cine l-a angajat pe tipul ăla?

— Tata. Oarecum.

— Tatăl tău nu prea ştie multe despre oraşul ăsta, ha?

Zâmbetul puştiului s-a lărgit.

— Nu chiar. Suntem noi.

A arătat spre sine.

— Mă numesc Joel Lynch.

Hwa a auzit cum se deschide uşa sălii în spatele ei. Ştia cine o să fie acolo înainte să se întoarcă. N-

ar fi putut spune cum, dar ştia.

— O, salut, Daniel! a început Joel Lynch. Ea e ăăă… nu ştiu cum o cheamă.

— Go Jung-hwa, a răspuns Daniel Síofra.

Suna de parcă repetase pronunţarea coreeană a numelui înainte.

— Doar Hwa, a zis ea. Numele meu întreg era prea mult pentru educatoarea de la grădiniţă.

— I-a rupt braţul ăluia, a continuat Joel. Cică e un jeg.

Un zâmbet a apărut în ochii lui Síofra, dar nu şi pe buze.

— Aşa zice ea? Ce păcat! Înseamnă că o să ai nevoie de un profesor nou de autoapărare. Şi de un bodyguard nou.

Hwa s-a uitat spre cursanţii ei din prag. S-a uitat apoi spre studio şi la puştiul ce aştepta sub luminile reci.

— Ar trebui să strângi saltelele alea de pe podea şi să le duci de-aici, ora ta s-a terminat.

Puştiul s-a apucat imediat de treabă.

— Chiar mă vrei pentru jobul ăsta, a zis ea când puştiul s-a îndepărtat suficient ca să nu audă. Să schimbi programul sălii într-un timp aşa de scurt! Doar ca să vin eu aici şi să văd scena. Mi se pare că aduce a manipulare.

— Eu prefer să spun că e o mişcare de antreprenor, a comentat Síofra. Creativă. Strategică. Stilul Lynch.

Ea îl privea pe puşti cum mută stângaci saltelele dintr-un colţ în altul al sălii.

— Schimbaţi stările oraşelor?

— E în fişa postului. E vorba în general de planificare urbană şi de design. Dar o parte e şi comunicare. Optică.

— Pare altceva decât siguranţa personală.

— Dacă te angajez pe tine şi nu o matahală în uniformă sau pe cineva ca domnul Ramirez, dau un ton anume. Tonul ăla e responsabilitatea mea.

— Adică-i vorba numai de PR.

Acum ea era sigură că el nu-i văzuse faţa adevărată.

— E vorba să stabilim o relaţie. Între companie şi oraş. Am promis că aducem slujbe mai bune. Asta-i una dintre ele.

Avea un răspuns pentru orice. Hwa privea reflecţiile lor infinite în oglinzile de pe ambele părţi ale studioului. Fiecare versiune a lui arăta nepotrivită pentru locul ăla, costumul lui albastru de mătase părea prea fin şi prea drăguţ pentru toată transpiraţia şi sângele supt de-a lungul anilor de podelele de plută. Ea a făcut un gest şi o mie de reflecţii l-au repetat.

— Nu puteai să-i pui pe roboţii de la HR să-mi spună toate astea într-un mesaj? Trebuia să vii până aici?

— Compania preferă să ne îndeplinim sarcinile la nivel personal. Suntem o corporaţie mare, dar nu una fără faţă.

Hwa nu credea nimic din ce auzea.

— Şi dacă spun nu? Ce-o să faci mai departe?

El a zâmbit.

— O să găsesc ceva ce vrei şi o să-ţi dau.

Hwa şi-a ridicat bărbia.

— Ştii ce vreau eu, iubire?

— Vrei ce vrea oricine de aici. Vrei să scapi.

Ochii i s-au luminat şi pentru prima dată ea a văzut cât sunt de albaştri. Era un albastru nenatural. Editat. Vorbea pe un ton jos, atât de jos, că ea a fost nevoită să se apropie cu un pas ca să-l audă.

— Dă-ne un an. Ca să termine Joel şcoala aici. Şi pe urmă poţi să pleci unde vrei. Să faci ce vrei. Să economiseşti bani, să-i cheltui. Dar tu alegi. O să-ţi croieşti singură soarta.

Hwa şi-a umezit buzele cu limba.

— Mă descurc bine şi acum, a minţit ea.

Privirea lui a evaluat sala.

— Ai putea să faci mai mult de-atât.

— Adică ce? Să încasez un glonte în locul prinţului moştenitor?

Síofra a dat blând din cap.

— Nu. Vezi tu, domnişoară Go, nu vreau doar pe cineva care să moară pentru Joel. Vreau pe cineva care să omoare pentru el. Şi cred că tu eşti acel cineva.

III
POLIO

Erau în interiorul unui diamant. Numai aşa putea să vadă situaţia. Părea că sunt în vârful turnului şi durerea subită din sinusuri, ca înţepătura unor ace, confirma că erau sus de tot, dar Hwa nu-şi amintea ca Turnul Cinci să poarte acea coroană strălucitoare pe cap.

— Îţi place? i-a întrebat Síofra, care mergea înaintea lor şi gesticula spre pereţi.

Faţetele strălucitoare se mişcau odată cu ea şi se înclinau uşor, astfel că multiple reflecţii ale ei păreau să o urmeze, fiecare mai ezitantă decât precedenta.

— Am programat-o cu luni bune în urmă. Cristalul s-a… cristalizat săptămâna trecută.

— Şefului tău îi place filmul ăla, *Intrarea Dragonului?* l-a întrebat Hwa. Mă refer la varianta veche.

— Chiar îmi place, a rostit cineva din spatele ei.

Hwa s-a întors. Faţetele s-au închis în spatele unui bărbat foarte bătrân. Era greu, după cum arăta, să-i ghiceşti vârsta: pielea avea fineţea dată de o curăţare chimică bună şi clar nu petrecuse multă vreme în soare. N-ai fi ghicit că e singurul supravieţuitor al unei comune primitive de lângă Palo Alto, unde nu credeau în injecţii sau pastile ori stomatologie. Dar se vedea în încheieturile lui, în locuri unde poliomielita îi ruinase corpul şi unde celulele stem şi editările nu reuşiseră să o ascundă cu totul. Avea mişcări de jucărie veche. În apariţiile sale media în calitate de CEO, încă era fermecător: un zâmbet uriaş, gesturi deschise. Dar acum, văzându-l mai de aproape, Hwa îi înţelegea dorinţa de a-şi proteja urmaşul. La 105 ani, n-avea speranţă să pregătească un altul.

— Zachariah Lynch, a spus el şi a ridicat o mână înmănuşată.

Hwa i-a simţit-o incredibil de fierbinte. Foiţă de aur, şi-a dat ea seama. Un semiconductor în palmă. Ceva să-i dea feedbackul tactil pe care i-l răpise vârsta.

— Go Jung-hwa.

El a dat din cap.

— Ştiu.

Bineînţeles. Bănuia că-i făcuseră un dosar solid. Până acum, el probabil citise toate mesajele trimise de ea vreodată. Privirea i s-a mutat spre puşti.

— Joel. Asta e alegerea ta?

Timid, băiatul a păşit înainte.

— Da, tată. A mea şi a lui Daniel. Îmi place accentul ei.

— O, te rog!

Faţetele camerei s-au deschis şi a intrat un bărbat în costum. Semăna bine cu Joel, doar că postura lui era perfectă şi părul îi era tuns prea scurt ca să fie cârlionţat. Hwa a simţit că Joel a făcut un pas înapoi când a intrat celălalt.

— Joel, hai, termină! Doar nu vorbeşti serios! Uită-te la ea…

— Suntem foarte serioşi, Silas, a replicat Síofra, şi sosia lui Joel s-a oprit.

Acum, că stătea nemişcat, Hwa şi-a dat seama că era probabil mult mai în vârstă decât arăta. Pielea din jurul ochilor era umflată, fruntea nu i se mai mişca şi sprâncenele erau cu o nuanţă mai închise decât părul. Şi era şi prea bronzat. Pielea îi era mai închisă decât a tatălui sau a fratelui său, dar cu o nuanţă de portocaliu mai pronunţată decât aveau cei ce lucrau pe cheiuri. Nimic nu ţipa mai clar „mi-e teamă de îmbătrânire!” decât o infuzie cu melanano.

Silas şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat lung la Síofra. Dacă dovlecii ar fi putut să vadă, ar fi arătat cam ca el.

— Am făcut deja bugetul pentru personalul suplimentar de securitate, a rostit Silas în cele din urmă. Şi dacă Joel şi tata ar renunţa la ideea tâmpită

de a-l trimite pe Joel la şcoala publică, nimic din toate astea n-ar exista.

Zachariah a ridicat un singur deget. Hwa practic l-a auzit cum îi trosnesc încheieturile.

— Silas, Joel e viitorul acestei companii. E şi chipul ei, pentru cei mai tineri. E important să cunoaştem vieţile celor de care suntem responsabili. Mai ales că avem planuri.

— Ce planuri? a întrebat Hwa.

Lynch a zâmbit. Parcă priveai cum se crapă sigiliul de ceară de pe o sticlă prăfuită de oţet.

— O să ţi le împărtăşesc cu mare plăcere după ce semnezi un contract de confidenţialitate.

Silas s-a uitat cercetător la Hwa de sus până jos.

— Asta cauţi tu la un asistent? E epileptică. Sau ceva. Nu ştiu. Şi mama ei e prostituată. O prostituată ce plăteşte cotizaţie la sindicat, dar tot prostituată.

Din spatele lor, Joel a suspinat:

— Silas!

— E OK, a spus Hwa. Mama e târfă.

— Vezi? a zâmbit Silas cu dinţii lui mari, perfecţi şi albi. Spuneam doar ce cred toţi.

— Da, faptul că ea m-a crescut mi-a dat ocazia să întâlnesc mulţi căcănari, a zis Hwa. Căcănari profesionişti, care-şi plătesc taxele, dar tot căcănari.

Linişte. Hwa a rânjit spre Silas. Adică mai mult şi-a dezvelit dinţii.

— Dar, să ştii, după cum zicem în afacerea asta, cu cât e mai mare căcănarul, cu atât mai mic e prohabul.

Silas a deschis gura să spună ceva, când un alt set de faţete s-a deschis şi a intrat o femeie. Semăna cu Joel la păr şi la ochi, dar deloc la nas şi la maxilar.

— Tati, avem nevoie de tine să ne semnezi pe… cine-i asta?

Fiica lui Lynch s-a uitat la faţa lui Hwa. Folosise cuvântul „asta”. Ca şi cum Hwa nici n-ar fi fost în cameră. Ca şi cum numai pata ei era acolo.

— Katherine, ea e noul bodyguard al lui Joel, a răspuns Síofra.

— Ba deloc, a replicat Hwa şi a pornit spre lift. N-am făcut nicio înţelegere. Şi mă bucur că v-am cunoscut şi bla bla, dar…

— Nu poate fi hăckuită.

Síofra vorbise puţin cam tare. A continuat, uitându-se la bătrânul Lynch.

— N-are augmentări. N-are niciun algoritm de recunoaştere în ochi care să poată fi rescris. Nu poţi să-i păcăleşti pancreasul şi să facă şoc diabetic. N-are implanturi neurale. Nu poate să audă voci sau să aibă viziuni ori să devină marioneta cuiva. N-are un cod sub piele ce poate fi exploatat. E… pură.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Toţi se uitau la Síofra, inclusiv Joel. Atmosfera devenea tot mai apăsătoare. Hwa a simţit un gol teribil în stomac. Síofra îşi pusese gâtul la bătaie pentru ea. Ea îl pocnise peste bot şi el îşi riscase gâtul. Căcat. Chiar dacă nu voia jobul, nu voia nici să-l facă de râs în faţa şefilor lui. Cel puţin, nu mai rău decât îl făcuse deja luându-se de cineva pentru care el clar n-avea prea mult respect. Şi-a dres glasul să spună măcar atât, poate să-l scuze, să explice că el încă e şocat de la lovitura dată de ea, dar bătrânul Lynch a ridicat un deget şi a oprit-o.

— Încă o dată, Daniel, ai găsit exact ce-mi trebuie.

Şi-a mutat privirea la Hwa. Buzele i s-au tras înapoi şi i-au dezvelit dinţii falşi, perfecţi.

— Hai să vedem cât de pură eşti!

Pereţii s-au închis în jurul ei. La propriu. Faţetele camerei s-au mutat încă o dată şi au rămas numai ei doi într-un spaţiu mic: Hwa şi Lynch. Pereţii au început să lucească şi au apărut clipuri pe suprafeţele lor. Îl arătau pe Lynch în tinereţe. Lynch în poziţii de conducere. Lynch dând mâna cu unii şi alţii. Lynch cu competitorii săi, dezbătând în tăcere o problemă sau alta.

— Sunt un om puternic, a zis el, dar deja ştii asta.

A dat din mână. Clipurile s-au schimbat în poze statice. Bilete. Pachete. Texte. Animale mutilate.

— Pentru cei ca mine, ameninţările cu moartea sunt un semn de succes.

— Da? s-a strâmbat Hwa, văzând cum umple sângele oglinda. Poate ar trebui să renunţi cât eşti în frunte.

Lynch a râs hârâit. Le-a făcut semn cu mâna imaginilor să dispară, apoi a scos ceva din buzunar. Arăta ca un ornament de Crăciun. Nu că Hwa ar fi văzut multe. Sunny nu se stresa cu nimic legat de sezon, dacă nu punea la socoteală bikinii. Sărbătorile îi aminteau de trecerea timpului.

— Ce-i aia? a întrebat Hwa.

— E un glob de cristal. Ştii ce face un glob de cristal? Îţi arată viitorul.

— De ce mi-l arăţi?

— Ca să meargă, trebuie să-l ţii. Cu ambele mâini. Întinse.

Ceva din ea i-a spus să n-o facă. Se pregătea să-şi tragă mâinile când el i-a lăsat globul în palme. Era rece. Nu, nu rece. Îngheţat. Parcă pusese palmele pe o bară de fier într-o dimineaţă de iarnă după o alergare lungă şi brutală. Voia să-i dea drumul. Nu putea. Frigul îi înţepenise palmele, pe urmă încheieturile şi braţele.

L-a văzut pe fratele ei în cristal.

În cristal, Tae-kyung avea vârsta lui Hwa de acum. Alerga lângă ea. Era o zi frumoasă. Cer albastru. Vară. Îşi amintea de tenişii ăia. Cu şireturi roşii, norocoase. Îşi amintea pentru că el se opreşte să şi le lege încă o dată, iar ea aleargă mai departe, fără să bage de seamă şi el strigă ceva când ea se îndepărtează:

— Nu ieşi din raza mea vizuală!

Ea o ia la fugă înapoi. Obraznică. Dar are vara în plămâni şi în sânge.

Promisiunea ei. Trei luni fără şcoală.

— Nu mai ţipa! Doar n-o să se ia cineva de mine ziua-n amiaza mare.

Se întoarce şi fuge înainte.

— Şi oricum, li se întâmplă numai fetelor dorite.

O clipă, Tae-kyung arată de parcă ea tocmai l-a pălmuit. Dar continuă să fugă. Păşeşte atât de graţios, că reuşeşte să-i pună o piedică fără să-şi schimbe ritmul. Doar se împinge înainte, izbeşte cu călcâiul în spate, în fluierul piciorului ei, şi o trânteşte pe stradă. Ea simte cum cimentul îi arde palmele. Se uită în sus şi el încă aleargă, cu spatele drept, cu genunchii sus. Nu e mulţumit.

— Idioato! strigă în limba lor natală şi acum ea ştie cât de furios e. Să nu mai spui aşa o prostie. Eşti în pericol ca toate fetele din oraş. Animalelor de la platformă nu le pasă cum arăţi.

— Opreşte!

Pe Hwa o doare faţa. O doare gâtlejul.

— Te rog, opreşte-te.

Imaginea s-a schimbat. Cristalul a devenit fierbinte. A încercat să scape de el. Să-l lase să cadă. Dar i se lipise de mâini. I se contopea cu carnea. Îşi simţea degetele lipindu-se unele de altele. Era foc în cristal. Şi în urechile ei.

Alarma urlă o jelanie nesfârşită. Ea e la nivelul verde, deasupra şcolii. E o zi agricolă. Adună ouăle, verifică albinele, taie capetele unor flori. Florile decapitate îi cad din mâini în timp ce aleargă spre o fereastră cu jaluzelele trase. Chiar şi aşa departe, fierbinţeala e atât de intensă, că ferestrele aruncă semne de avertizare. Platforma e în

flăcări. Fumul urcă din ea gros şi negru şi se răspândeşte atât de repede, că în curând nu mai e niciun albastru al cerului, niciun cer, nici marea, doar întunecime şi limbi portocalii de foc. Profesoara o trage de umeri înapoi, dar Hwa nu poate să plece, trebuie să stea aici, exact aici, să privească, fiindcă, Doamne, Tae-kyung e acolo înăuntru, în foc, arde…

— Ăsta nu-i viitorul, a reuşit ea să spună, după un efort supraomenesc, să împingă vorbele afară. Arată-mi viitorul.

Stă la prora unei bărci. Sunt în întârziere, încearcă să recupereze înaintând cu viteză. Stropi de apă pe faţă. Briză pe piele. Mâinile i se prind de o bară şi sunt mai puternice decât oricând. Se uită la ele, la mâinile ei noi şi puternice şi stânga e curată încă, încă limpede, braţul e fără pată şi când se întoarce şi se vede în hublou, pata e în continuare dispărută…

Cristalul i-a căzut din mâini. A căzut numai câţiva centimetri, pentru că ea tocmai se lăsa în genunchi. Plângea. Suspina. În tăcere. Cu ochiul bun. A simţit ruşine preţ de o clipă, înainte ca furia să i se ridice din pântec ca să-i ia locul. I s-a reflectat pe faţă şi a simţit pulsul sângelui în pielea obrajilor ca şi cum ar fi alergat ore întregi. Când s-a uitat în sus, Lynch zâmbea.

— Ce căcat a fost aia? a întrebat Hwa şi a sărit în picioare.

Se gândea serios să calce pe micul glob de cristal. Sau să-i dea un şut, să-l trimită prin oglinzi în ocean. Dar numai a arătat spre el, fără să-l privească.

— Ce dracu-i chestia asta?

— E un artefact de dincolo de Singularitate, i-a răspuns Lynch. L-am primit în ziua în care s-a născut Joel. Conţine, cred eu, amintiri digitalizate la rezoluţie mare. Fişiere brute din viitorul nostru, de unde e acesta încărcat. Şi de fiecare dată când mă uit la el, Joel moare.

Hwa a clipit.

— Ce?

— În fiecare an, de ziua lui, primesc una de-asta.

Lynch a scos ceva din buzunar, îl ţinea strâns în pumn. A deschis pumnul. Ceva a lucit. Un pătrăţel alb. Nu alb precum culoarea, alb ca însăşi strălucirea. Ca lumina. Ca fulgerul. Hwa a simţit miros de ozon. Ceva i-a bâzâit între dinţi şi a văzut formându-se literele: LA MULŢI ANI, JOEL. MAI AI UNUL DE TRĂIT.

— Asta-i de la ultima lui zi de naştere, a spus Lynch şi a băgat în buzunar… chestia aia, orice-ar fi fost ea. Ziua lui de naştere e în iunie. Dacă nu acţionez, ultimul lui an de şcoală generală o să fie şi ultimul lui an de viaţă.

Hwa a înghiţit în sec. Voia cu disperare să se aşeze. Sau să vomite. În schimb, a început să tragă aer adânc în piept. Inspiră: doi, trei, patru. Ţine: doi, trei, patru. Expiră. Şi iar. Şi iar. Cum reuşise obiectul ăla să-i acceseze amintirile? Cum de le reprodusese atât de amănunţit? Parcă amintirile ei erau puse undeva la păstrare, ca să le vadă alţi oameni.

— Dincolo de Singularitate? a întrebat ea.

— Da. Cred că aceste artefacte au fost proiectate să apară aici şi acum de o superinteligenţă artificială sau de un grup de superinteligenţe ca să-mi spună de moartea lui Joel.

Hwa îşi dorea să fi mâncat ceva. I-ar fi prins bine.

— Şi tu crezi? l-a întrebat Hwa. Chiar crezi că o…

A încercat să găsească un gest potrivit să comunice enormitatea a ceea ce sugera Lynch, dar n-a reuşit.

— …că o zeitate artificială încearcă să te avertizeze de moartea fiului tău?

— Da. Cred că e o conspiraţie a unor superinteligenţe artificiale vii să-mi omoare fiul.

— Ca în *Terminator.*

Buza lui Lynch a zvâcnit.

— Nu. Aia ar fi scandalos. Imaginează-ţi câtă energie îţi trebuie ca să trimiţi materie fizică înapoi prin spaţiu-timp, când avem imprimante aici şi acum care ar putea să facă aceeaşi treabă pe baza unui program trimis de la orice satelit de pe orbită. Inteligenţa artificială terestră de care depindem zilnic e prea vulnerabilă la spălarea pe creier. Şi la implanturi.

A pufnit.

— Implanturile puse în vânzare în zilele noastre nu sunt, sincer, mai solide decât brânza elveţiană. De-aia pe ale mele mi le fac la comandă, cum procedez şi cu pastilele.

A zâmbit şi a ridicat mâna, ca un magician pregătit să facă un truc impresionant.

— Imaginează-ţi, secole de acum înainte, o civilizaţie postumană ne detectează poziţionarea temporală şi celestă şi trimite înapoi retroviruşi creaţi prin inginerie inversă din structurile propriilor coduri? Cât de frustrant a fost pentru ei! Aşa că în cele din urmă au trimis doar o felicitare.

Lynch s-a aplecat puţin ca s-o privească în ochi. Era evident dificil pentru el să se mişte aşa. Cârpelile îi ţineau trupul pe picioare cum ar fi ţinut o catedrală ruinată. Ea şi-a dat seama că era absolut sincer. Credea tot ce-i ieşea din gură. N-avea nici cea mai vagă bănuială că ar putea fi nebun. I-a zâmbit lui Hwa şi a luat-o de mână ca s-o ajute să se ridice.

— Crezi în viitorul adânc, domnişoară Go?

Lui Hwa i-au pocnit genunchii când s-a ridicat.

— Nu plănuiesc niciodată atât de departe.

Buzele lui uscate s-au retras de pe dinţi. Semăna cu un zâmbet.

— Eu da. Şi sunt şi alţii ca mine. Aşteptăm venirea acestor ne-conştiinţe înţelepte de ceva vreme. Am încercat, prin afacerile noastre şi prin investiţii, să ne dovedim disponibilitatea de a lucra cu aceste forţe. E o extensie a ideii „Vasiliscul lui Roko".

Hwa a decis că nu era probabil cel mai bun moment să-i amintească lui Lynch că ea n-a terminat liceul şi că, deşi vorbea fluent multe limbi, limba ei natală erau înjurăturile. N-avea timp de istorii corporatiste, basme, mai degrabă, după cum păreau.

— Cineva ţi-a… nu ştiu… vândut ideea? La un seminar sau ceva? Ca pe o casă la ţară?

Lynch s-a enervat.

— Crezi că sunt un ţăran? Un ţăran bătrân şi credul care pune botul la orice promisiune de eternitate? Domnişoară Go, nu sunt un om religios. Departe de mine. Văd lucrurile aşa cum sunt cu adevărat. Sunt pregătit pentru viitor. Umanitatea se apropie de un capăt. Într-o zi, oameni ca tine, oameni care au rămas organici, n-o să fie mai mult decât nişte specimene într-un muzeu al umanităţii.

— Pun pariu că le spui asta tuturor fetelor, a zis Hwa.

— Ah, n-am vrut să te ofensez. Cred că ai făcut o alegere foarte curajoasă.

Alegere era prea mult spus. Banii erau problema. Când n-aveai bani, n-aveai alegere. Dar nu era posibil să-i explici aşa ceva unuia ca Zachariah Lynch.

— Dar încă ai timp să te răzgândeşti, domnişoară Go. Dacă alegi această slujbă, o să ai parte de toate beneficiile celor din organizaţia Lynch. După trei luni de probă, poţi să-ţi pui ultimul stimplant, să-ţi faci terapie genetică. Ce vrei tu. Stai cu noi şi n-o

să mai ai niciodată vreo criză de epilepsie. N-o să faci niciodată glaucom. Cât despre angioma…

Hwa a auzit şoapta fină a maşinăriei din încheieturile lui când a făcut câteva gesturi elaborate. A înghiţit în sec:

— Te pricepi să faci o ofertă.

— Băiatul meu cel mai mic e foarte special pentru mine, domnişoară Go. Fraţii şi surorile lui nu ştiu, bineînţeles. N-au citit analiza genetică a mamei lui. Nu m-am reprodus niciodată cu o femeie de calitate mai înaltă şi nici n-o să mi se mai întâmple. O ştiu de când era copilă. Îi ştiu părinţii. Eu le-am făcut cunoştinţă.

— Asta e…

Hwa a încercat să găsească un alt cuvânt decât „scârbos”.

— …comod.

— El e tot ce-am vrut vreodată şi chiar mai mult. E singurul potrivit să preia frânele după ce dispar. Dar nu poate s-o facă dacă nu-i aici.

Hwa şi-a îndreptat umerii.

— Şi vrei să-l protejez?

— El vrea să-l protejezi, domnişoară Go. Şi am încredere în decizia lui. N-am încotro. El e viitorul.

Lynch a ridicat mâna. A ridicat-o şi Hwa pe a ei ca să-l oprească înainte să spună ceva.

— Stai. Am o întrebare.

— Da?

— Joel ştie de ameninţări?

Lynch a clătinat din cap.

— Nu. Sunt mistere prea profunde, nu e încă pregătit. Şi, ca tată, nu vreau să-l sperii. Deja a trăit fiecare zi cu ameninţarea răpirii, ca fiu al meu.

Lynch a privit-o în ochi.

— Dacă te hotărăşti să accepţi acest job, singura mea condiţie e să nu-i spui de ce e atât de necesară prezenţa ta.

Lynch a dat din mână. Pereţii au dispărut. Joel vorbea cu Síofra, înconjurat de fraţii săi mai mari, mult mai mari. Nu era deloc conştient de felul în

care-l priveau. Dar Hwa recunoştea acea privire. Era atât de directă, că s-a jenat de ei pentru lipsa de tact şi de puşti că nu-şi dădea seama. Erau geloşi. Erau geloşi că puştiulică ăsta slăbănog, fără calităţi speciale, era ales să ocupe un loc pentru care ei se antrenaseră dintotdeauna, de când se născuseră. Geloşi că tăticul îl iubea pe Joel. Geloşi că adorase s-o reguleze, sau poate doar s-o insemineze, pe mama lui Joel şi atât de mult îi plăcuse, că vorbea mereu despre asta. Geloşi că Joel o să primească toţi banii şi puterea, dar n-o să tragă ponoase de pe urma vârtejului media şi a fântânii nesecate de căcaturi şi minciuni care era Zachariah Lynch. Geloşi. Şi îi mânca pe dinăuntru. Hwa n-avea nevoie de lentile speciale sau de filtre să acceseze straturi ascunse ale realităţii ca să înţeleagă asta. Se vedea clar cu ochiul liber. Lynch putea să se teamă cât voia de roboţi ucigaşi sau de monştri cu tentacule din afara timpului şi a spaţiului. Era probabil mai uşor pentru bătrân decât să înfrunte adevărul. Cei ce-l voiau cu adevărat pe Joel dispărut erau acum în cameră cu el.

— Am planuri mari pentru acest oraş, domnişoară Go, a şoptit Lynch. Şi mi-ar plăcea ca fiul meu să fie o parte din ele. Acum, ne-am înţeles?

Hwa s-a uitat la Joel. Era atât de singur. Un puşti care-i asculta pe adulţi. Şi se întreba de ce se agită. I-a zâmbit timid, plin de speranţă.

— Hei! l-a strigat ea destul de tare ca să-i facă pe fraţii lui să tacă. Vino încoa'!

Joel a traversat camera spre ea.

— Ce e? a întrebat-o.

— Chiar mă vrei pentru jobul ăsta?

Joel a zâmbit. A dat din cap cu emfază.

— Da.

— O să fie greu, i-a spus Hwa. O să te descurci?

A dat iar din cap.

— N-o să te iau mai uşor doar pentru că eşti cine eşti. Nu-mi pasă. Dacă vrei să te antrenez, joci după

regulile mele. Faci ce spun eu, când şi cum spun eu. Nu te plângi, dar îmi spui dacă eşti rănit sau ţi-e rău. Bine?

— Nu mi-e rău niciodată, a spus Joel. Şi n-am fost niciodată rănit.

Hwa a rânjit.

— Lasă că rezolvăm noi.

S-a uitat la tatăl lui Joel.

— Ne-am înţeles.

— Bun. Te rog, dă-i lui Daniel datele tale de contact şi aşa mai departe. O să avem nevoie de codul tău personal. Joel, vino cu mine.

Oglinzile s-au închis după el. Dispăruse. Ceilalţi au interpretat asta ca semnal că pot şi ei să plece. Au ieşit fără să salute, luându-l şi pe Joel. Hwa l-a văzut cum se uită la ea peste umăr, apoi oglinda l-a ascuns. A rămas numai Síofra.

— Ia zi, i s-a adresat el. Ce-ai văzut în cristal?

IV
VÂNĂTĂI

Hwa nu i-a spus lui Síofra ce-a văzut în cristal. Şi nici altcuiva. O tenta să-i mărturisească lui Madam Séverine, când i-a înmânat demisia, dar reprezentantei de sindicat nu părea să-i pese de motivul plecării ei.

— Bineînţeles că trebuie să accepţi jobul, i-a zis aceasta. E croit pe măsura ta.

— O să mă întorc la şcoală, i-a explicat Hwa. Şi am şi asigurare medicală. Mult mai bună decât aici.

Séverine a luat-o de umeri.

— O să ne fie dor de tine. Dar pe aici oportunităţile sunt subţiri. Trebuie să profiţi atunci când le găseşti.

Hwa şi-a scos pensia şi a depus o primă rată pentru un studio mic şi căcăcios din Turnul Unu. Eileen a îndemnat-o să se orienteze spre ceva mai bun, însă, chiar şi numai începând să caute locuinţe în Turnul Doi sau Trei, se simţea falsă. Oricum nu avea prea multe lucruri. Şi n-avea nici planuri. Şcoala începea săptămâna următoare şi odată cu ea şi un set de jucării noi pe care Hwa trebuia să le poarte permanent. Nu ştia pe care-o urăşte mai mult: lentilele de contact, casca din ureche sau uniforma stupidă de tartan.

— Nu e enervant? Să-mi tot auziţi respiraţia? a întrebat Hwa.

— Numai la început, i-a răspuns noul ei şef.

Izbea pavajul cu tălpile. S-a adăpostit sub copacii din Fitzgerald Causeway Arboretum. Acum, că ploaia nu-i mai bătea pe gluga gecii, auzea un pic mai bine vocea lui Síofra. Implantul o făcea să simtă başii şi vocalele ca o rostogolire gâdilătoare pe spate. Însă unele consoane şi sibilante tindeau să devină un fâşâit şi să se piardă.

— Te trezeşti mai repede decât mine, aşa că am fost obligat să mă adaptez.

Hwa a cotit spre Fitzgerald Hub. Se deschidea spre Atlanticul nordic, cea mai estică margine a oraşului, un semicerc cu verdeaţă lângă marea cenuşie. Aici era şi panorama cea mai bună, mai bună şi decât cea din vârful Turnului Cinci, unde-şi avea biroul Síofra. Acolo puteai să uiţi de pompele de petrol din inima oraşului, de palele de foc şi de fum, de fagurii din containere ruginite ce alcătuiau Turnul Unu, unde locuia Hwa. Aici nici măcar nu vedeai trenul. Urla sus pe şine, dar ea auzea numai finalul urletului, în timp ce ploaia scădea.

— E mai bine să alergi înainte de muncă. Mai bine pentru metabolism.

— *Aşa am auzit*.

Síofra avea, probabil, un metabolism perfect. O combinaţie de stimulare profundă a creierului care-l ferea de prăbuşiri ale serotoninei, un implant de nerv vag care-i regla producţia de insulină şi restul de optimizări genetice avute în uter. Era un Übermensch.

— Uită-te pe fereastră! a spus ea.

— *Dă-mi ochii tăi.*

— Nu port lentilele.

— *De ce nu?*

— Sunt scumpe. Aş putea să alunec şi să cad când alerg.

— *O să-ţi dăm altele.*

— N-o să-mi luaţi din salariu?

Râsul uşor al bărbatului i-a alunecat până la baza spinării.

— *Aşa erau foştii proprietari ai oraşului. Lynch e altfel*.

Şi-a răsucit gâtul până a trosnit. În partea cealaltă a oraşului, şeful ei a ţâţâit compătimitor.

— Mai bine stai cu ochii pe fereastră, i-a reamintit ea.

— *Bine, bine*.

A tras aer în piept. Se ridica. De la birou sau din pat?

— *A*… a murmurat el.

Hwa se uita la răsăritul de după vălul de ploaie. Era o linie de foc auriu pe o mare întunecată.

— Uneori îmi încep ziua cu aşa ceva, a spus ea. E unul dintre motivele pentru care mă trezesc devreme.

— *Înţeleg.*

A auzit un tunet, departe, pe valuri şi, ca într-un efect stereo, a auzit acelaşi sunet reverberând în camera unde era Síofra.

— *Pot să vin şi eu cu tine mâine?*

Hwa a înjurat în tăcere. Bine că el n-o putea vedea. Ultima persoană cu care ieşise la alergat fusese fratele ei. Ceea ce înseamnă cu nu mai alergase cu cineva de trei ani. Dar poate i-ar prinde bine lui Síofra să înveţe oraşul şi de la nivelul solului. Stătea prea mult închis după obloanele ceramice ale Turnului Cinci. Avea nevoie să vadă cum stau lucrurile pe străzile cumpărate de şeful lui.

A rânjit.

— Crezi că poţi ţine ritmul cu mine?

— *Cred că mă descurc.*

Bineînţeles, Síofra s-a descurcat foarte bine. A apărut în faţa Turnului Unu, la 4:30 dimineaţa, cu ochii strălucitori şi părul prins în coadă. Ca orice altceva la el, chiar şi stilul lui de alergat era enervant de perfect. Îşi ţinea bărbia sus şi spatele drept. Respira egal şi uşor şi conversa pe traseu fără nicio problemă. Nu se plângea de cicatricea dureroasă de la şold ori de pintenul osos din călcâi sau de tensiunea din cvadriceps. Nici nu sugerase să-şi întindă gambele mai întâi, să se încălzească sau ceva de genul. Doar a început să alerge. O dronă i-a urmărit tot drumul.

— Chiar avem nevoie de ea? a întrebat Hwa. Putem să chemăm ajutor oricând, dacă se întâmplă ceva.

A făcut un gest spre pustietatea din jur.

— Nu că s-ar şi întâmpla ceva.

— Şi dacă ai o criză? a întrebat-o şeful.

Lui Hwa i-a venit să se oprească. I-a trebuit ceva efort ca să n-o facă. Doar şi-a ţinut privirea în jos. Vorbiseră despre boala ei doar o dată. Majoritatea nici măcar n-o pomeneau. Poate era o chestie a canadienilor. Până la urmă, şeful ei lucrase în toată lumea. Probabil că în alte locuri erau mai puţin politicoşi.

— Boala mea e în halo, a murmurat ea.

— Poftim?

— Haloul meu are toate datele mele medicale, a zis ea mai tare acum şi şi-a scuturat ceasul. Dacă lentilele mele de contact detectează vreo schimbare în mişcările ochilor, îmi transmit condiţia pe nivelul de urgenţă. Toată lumea poate să vadă. Adică toţi cei cu ochii potriviţi.

— Dar nu porţi lentile când alergi, a replicat el şi a luat-o înainte.

Drumul i-a dus de-a lungul Pasarelei Demasduwit, în jurul Turnului Doi, apoi pe Pasarela Sinclair şi înapoi la Turnul Doi. Pe unde treceau, îi întâmpinau reclame noi pe suprafeţe noi. Departamentele noi ale conducerii oraşului aveau fiecare roboţelul lor drăguţ, mascote care încercau să-i amintească lui Hwa de ce are nevoie pentru apartamentul nou. Îi făceau cu mâna din cărucioare de cumpărături şi din vitrine. Îi arătau ofertele unor firme pe care nu le recunoştea, firme cu care avea Lynch parteneriat. New Arcadia era un public captiv, totuşi. Oraşul devenise o ţintă pentru teste comerciale. Hwa a încercat să ignore reclamele. Şi dacă ar fi interesat-o, n-avea timp să le dea atenţie. Era o zi de şcoală, ceea ce însemna că Hwa trebuia să facă o verificare în Şcoala Generală New Arcadia înainte să vină la ore Joel Lynch. Asta însemna să facă un duş şi să se schimbe la vestiar, ceea ce însemna că trebuia să le şi termine pe toate până la o anumită oră şi mănânce după program. Dacă mânca înainte să alerge, îi venea să vomite. Se pregătea să explice toate astea, când Síofra a

încetinit şi a intrat în bistroul preferat al lui Hwa şi a ridicat două degete.

— Două Numărul Şase, a spus.

S-a sprijinit pe un picior, apoi pe celălalt, trăgându-şi de fiecare dată gamba în spate. De după tejghea, bătrânul Jorge s-a uitat cu ochii îngustaţi la el, până când a intrat şi Hwa în fugă. Atunci a zâmbit.

— Ai un prieten!

O spusese de parcă ea tocmai alergase un maraton. Ceea ce şi era adevărat într-un fel, după ce încercase să ţină pasul cu Síofra, acum îi tremurau picioarele şi era leoarcă de sudoare.

— E şeful meu.

S-a aplecat şi a scuipat o parte din flegma adunată în gât în timpul fugii.

— Ce-a spus el. Şi şuncă.

A clipit spre Síofra printre picăturile de sudoare. El se uita în altă parte, probabil citea ceva în lentile. Un picior i se tot legăna, aparent fără ca el să-şi dea seama.

— Îţi place şunca?

— Poftim?

— Şuncă. Bacon. Îţi place? O printează altfel aici.

— A. Da, cred că da.

Ea s-a uitat la Jorge.

— Şi şuncă alături.

Jorge le-a dat cafelele şi a pus la preparat restul micului dejun. Oraşul se trezea şi muncitorii se îndreptau spre platformă pentru tura de dimineaţă. Unii dintre ei stăteau în faţa altor bistrouri, aşteptând să se deschidă.

— Cum de-ai ştiut ce comand? a întrebat Hwa.

Síofra şi-a rotit capul. Gâtul i-a trosnit. Evita răspunsul.

Hwa deja bănuia ce-o să spună. În cele din urmă, a spus-o.

— Văd ce cumperi cu banii corporaţiei.

Ea s-a încruntat.

— Nu vreau mereu ouă prăjite în avocado, ştii. Uneori vreau suc verde.

— Nu de când s-a terminat sezonul castraveţilor.

Hwa s-a uitat fix la el.

— M-ai urmărit.

— Nu. Doar că aşa face Lynch chestiile. Ştim ce cumpără la prânz toţi oamenii noştri pentru că ne folosesc ceasurile ca s-o facă. Ne ajută să ştim ce mâncare să luăm. Aşa oricine poate să aibă mâncarea sa preferată. Şi şcolile fac la fel, îi informează pe cei de la nivelurile-fermă ce să crească. Nu-i nicio diferenţă.

Hwa a oftat.

— Mi-e dor de sindicat.

Vehiculul l-a adus pe Joel Lynch la intrarea principală a şcolii cu fix un sfert de oră înainte să sune clopoţelul. Hwa îl aştepta în faţa uşilor. El a făcut un semn să fie lăsaţi să intre, şcoala încă nerecunoscând faţa lui Hwa, la atâţia ani după ce o părăsise, şi i-a zâmbit ştrengăreşte.

— Ce-ţi mai fac picioarele? a întrebat-o.

— Frăţioare, şeful meu îţi spune tot?

— Daniel mi-a spus doar să te iau mai uşor azi! a răspuns Joel străduindu-se să pară inocent. Şi că poate n-o să lucrăm azi picioarele, dacă nu vrei neapărat.

— Încerci să scapi de exerciţii?

— A, nu! Deloc! Doar mă gândeam că…

— Bine, pentru că tot o să ne ocupăm de picioare. Jobul meu e să te protejez şi, dacă te fac mai capabil să te protejezi singur, mi-am îndeplinit o parte din datorie. Dacă cineva încearcă să te înhaţe, vreau să-i striveşti laba piciorului cu o lovitură şi s-o iei la fugă. Şi ai nevoie de picioare pentru asta.

— Ziua picioarelor deci.

Hwa a dat din cap.

— Da.

— *Poţi să-i striveşti cuiva laba piciorului cu o lovitură?*

Hwa şi-a dat ochii peste cap şi a sperat să nu-i cadă lentilele.

— Bineînţeles că pot, a subvocalizat.

— *Cred că aş plăti bani buni să văd aşa ceva.*

— Atunci bine că sunt pe lista cu cei pe care-i plăteşti.

Ziua şcolară a fost ca toate celelalte. Anunţuri. Cursuri. Teme. Franceză. Perfectul compus. Prânz. Oameni care se holbau la Joel şi apoi îşi trimiteau mesaje scurte. Hwa le-a văzut în lentile – mesajele treceau prin faţa ochilor ei ca nişte zâne. Când apărea numele lui Joel, mesajele se înroşeau. De cele mai multe ori, nu se înroşeau. Deşi ea purta uniformă şi urma cursurile ca toţi ceilalţi elevi, ei ştiau de ce se află aici. Ştiau că supraveghează. Ştiau şi de jobul ei dinainte.

— Hwa?

Hwa s-a întors cu spatele la Joel, care încerca să facă genuflexiuni. Hanna Oleson purta tricoul de volei de anul trecut şi ciorapi desperecheaţi. Avea şi o vânătaie pe braţul stâng. Şi nu se prea uita în ochii lui Hwa.

— Da? a întrebat Hwa.

— Antrenorul spune că puteţi să vă faceţi voi primii exerciţiile.

— A, bun. Mulţumesc.

Hwa a prins privirea Hannei. Ochii fetei erau ceţoşi, înroşiţi. Căcat!

— Ce-ai păţit la braţ?

— Ă… Am… căzut? a răspuns Hanna şi a mişcat vag din braţul rănit. În timpul antrenamentului? Şi cineva m-a tras în sus? Prea tare?

Hwa a dat din cap încet.

— Da. Sigur. Ar fi posibil.

Hanna a zâmbit. Un zâmbet apărut brusc, strălucitor. Prea brusc. Prea strălucitor.

— Totul e bine acum.

Hwa s-a mişcat şi Hanna s-a îndreptat către echipa de volei. S-a întors spre Joel, care deja

pusese greutăţile jos. Se pregătea să-i spună ceva despre lene, când el a întrebat-o:

— O cunoşti?

Hwa s-a răsucit şi s-a uitat la Hanna. Stătea puţin mai departe de celelalte şi-şi trăgea un hanorac pe ea ca să-şi ascundă braţul învineţit. A scos nişte picături dintr-un buzunar şi şi-a pus într-un ochi, apoi în celălalt.

— O ştiu pe mama ei, a răspuns Hwa.

Mollie Oleson era mai plinuţă decât o ţinea minte Hwa. Nu-şi amintea de ultima lor întâlnire, ceea ce însemna că probabil se întâmplase cu luni în urmă. Apoi Angel a dat-o afară. Mollie era genul de operator capricios, se afişa ca disponibilă la USWC 314 numai când avea chef. Îşi păstra taxele mici şi implicarea minimă. Dar, ca membră, era îndreptăţită la protecţie la fel ca restul.

Hwa a dat de ea în raionul pentru copii al Societăţii Irlandeze de Caritate. Mollie agăţa săculeţi cu jucării vechi pe un panou.

— Închidem în 15 minute, a mormăit.

— Chiar şi pentru mine? a întrebat Hwa.

— Hwa! a strigat Mollie radioasă şi a îmbrăţişat-o.

Ca şi fiica ei, era una dintre acele femei care arată bine numai când sunt fericite. Dar, spre deosebire de fiica ei, se pricepea să simuleze fericirea.

— Ce mai faci?

— Am un loc nou, a spus Hwa. M-am gândit c-ar fi timpul să-mi iau şi nişte lucruri noi.

Zâmbetul lui Mollie s-a şters puţin.

— A, da…

A aranjat un ursuleţ polar pe raft, întorcându-l cu faţa înainte.

— Şi cum e? Să lucrezi pentru Lynch?

— Ăla mic e OK. Un slăbănog mic şi şmecher. Îl antrenez. O să scot untul din el.

Mollie a zâmbit tensionată.

— Atunci succes. Era şi timpul să ieşi din joc. O fată de vârsta ta trebuie să înceapă să se gândească la viitor. Nu vrei să ajungi…

A arătat cu un gest locul în care se aflau.

— Am văzut-o pe Hanna la şcoală, azi. Aşa m-am gândit să vin aici.

Mâinile lui Mollie s-au oprit din lucru.

— Ah, da? N-am văzut-o de dimineaţă.

S-a uitat pe geam la întunericul toamnei.

— Termin tura şi aşa mai departe.

Hwa a dat din cap.

— E o fată bună.

Hwa şi-a umezit buzele cu limba. Merita o încercare. Trebuia să încerce.

— Dar iubitul ei e cam naşpa, totuşi.

Mollie a râs.

— Hanna n-are iubit! N-are timp, are şcoală, volei şi job.

— Job?

— La Skipper. Ia comenzi, debarasează, ştii tu. Nu-i mare lucru, dar e un job.

— Aşa deci, a spus Hwa. Bine, atunci e greşeala mea. Cred că tipul doar flirta cu ea.

— Îţi ofer una dintre reducerile mele ca angajat doar pentru că mi-ai spus. Acum am ceva cu care s-o tachinez.

— A, nu. Nu vreau să ştie că am pârât-o.

Ajunsă acasă, Hwa şi-a folosit calitatea de membră a grupului Lynch ca să intre în Prefect, sistemul de administrare al oraşului. Lynch îl instalase peste noapte, în timpul unei presupuse căderi de tensiune, folosind o vulnerabilitate de tip ziua zero ca să livreze încărcătura virală care era acoperirea pentru programul lor de supraveghere. Era mai uşor decât să facă instalări individuale, i-a explicat Síofra. Unii puşti din ceea ce fusese cândva Rusia folosiseră o vulnerabilitate similară ca să capete acces la un reactor al lui Lynch din Kansas. Asta se întâmplase acum 15 ani. Acum era o interfaţă strălucitoare care-o urma pe Hwa

oriunde ar fi mers. Sau, mai degrabă, unde o lăsa ea. Frigiderul şi oglinda ei din baie erau amândouă prea vechi. Aşa că rămăseseră numai lentilele şi unitatea de display cu care Lynch insistase să o doteze. Şi care era cel mai scump lucru din apartamentul ei foarte ieftin.

— Prefect, arată-mi-o pe Oleson Hanna, a zis Hwa.

Sistemul a căutat prin profiluri până a ajuns la două posibilităţi, fiecare acoperită. Una era Hanna. Cealaltă era o femeie pe nume Anna Olsen. Poate crezuse că Hwa a greşit numele.

— Opţiunea unu.

Profilul Hannei a devenit transparent şi al Annei a dispărut. S-a solidificat pe display, toate pozele, numerele şi hărţile atârnau şi clipeau în privirea lui Hwa. Şi-a îngustat ochii.

— Puţin mai închis.

Profilul Hannei şi-a mai redus din strălucire şi Hwa putea în sfârşit să se uite bine la el. Ca şi Hwa, Hanna locuia în Turnul Unu. Fusese arestată o dată, cu doi ani în urmă, pentru că furase dintr-un magazin. Hwa şi-a ridicat mâinile şi a gesticulat prin toate punctele unde fusese identificată Hanna în ultimele 48 de ore. Dacă voia informaţii şi mai din profunzime, trebuia să ceară acces la arhive.

— Prefect, arată-mi reţeaua acestei persoane.

Alte feţe au strălucit în jurul Hannei. Orbitau în jurul feţei ei ca sateliţii. Hwa le-a tot mişcat cu două degete. Îi recunoştea pe cei mai mulţi din şcoală.

— E vreunul pe lista neagră?

Algoritmii Prefectului au avut nevoie de un moment ca să găsească infractorii violenţi din preajma Hannei. Tatăl ei a apărut imediat. Avea sens. Mollie nu-l părăsise. Îi plăcea să fie cu el. Stăteau totuşi în turnuri diferite acum, ceea ce ajuta. Mai era un nume pe listă. Jared Pullman. Avea 23 de ani. Fusese arestat pentru stimulente. Şi

mai fusese acuzat de agresiune în sala ilegală de pariuri unde lucrase.

În poză, avea ochii foarte, foarte roşii.

— La dracu'! a murmurat.

Dar înainte să plece după el trebuia să sune la Skipper. Să elimine posibilităţile.

— Bună! Hanna e acolo?

— Hanna nu mai lucrează aici.

Hwa a auzit un bip. Apoi sunetul alarmei prăjitorului. Şi muzică.

— Alo?

Hwa a încheiat convorbirea.

Hanna era pe Pasarela Acoustina, se îndrepta spre Turnul Unu. Momentul era marcat ca fiind după antrenamentul de volei. La 18:30, a intrat într-o maşină cu pilot automat. Peste cinci minute, dispărea. Oriunde s-ar fi aflat acum, acolo nu erau camere video.

— Prefect, caută vehiculul şi această faţă împreună!

O pauză lungă.

— *Se cere acces la arhivă.*

O clipă, Hwa a regretat că Prefectul nu era om, ca să-l poată intimida.

— E vreo înregistrare în arhive?

— *Se cere acces la arhivă.*

Hwa a bombănit nemulţumită. A sărit în picioare şi a început să umble încoace şi-ncolo. Mergea prin proiecţiile cu faţa Hannei şi le derula, până a ajuns la capătul listei. Azi era luni. Dacă Hanna căpătase rana vineri seară, Hwa avea ghinion. Dar Mollie spusese că lucrase tot weekendul. Poate asta însemna că…

— *Ce faci?*

Hwa a tresărit.

— Doamne, să nu mai faci aşa ceva!

— *Să fac ce?*

Síofra a încercat să pară inocent, dar nu i-a mers.

— Ştii exact ce. De ce nu trimiţi un mesaj ca un om normal? De unde ştii că nu eram într-o

conversaţie cu cineva?

— *Mi-ar fi spus receptorul tău*.

Hwa s-a încruntat.

— Poţi să…?

Şi-ar fi dorit să aibă o imagine a lui pe care să-şi concentreze toată furia.

— Poţi să-mi asculţi conversaţiile?

— *Numai în timpul programului.*

— Şi poţi să… intri aşa, pur şi simplu? Toată ziua? Şi cât sunt la şcoală cu Joel?

— *Bineînţeles că pot. Mi s-a părut că ai avut nişte opinii solide despre* Jane Eyre *la cursul domnului Bartel.*

Hwa şi-a frecat ochii cu podurile palmelor. Ştiuse că era posibil, normal. Dar presupusese că Síofra are şi altceva de făcut decât s-o spioneze.

— Eşti plictisit?

— *Poftim*?

— Eşti plictisit? La muncă? Jobul tău e atât de plictisitor? Fiindcă văd că nu te simţi bine dacă nu-mi cunoşti zilele în amănunt.

A urmat o pauză lungă. Hwa s-a întrebat dacă şeful ei se retrăsese.

— *Tu-l supraveghezi pe Joel şi eu pe tine. Ăsta-i jobul meu.*

Hwa a oftat. N-avea ce-i face. Era trecut acolo, în fişa postului. Semnase pentru acceptarea unui astfel de nivel de intruziune când le luase banii. Lynch plătea, deci putea să se uite. Fusese paznică la destule peep shows ca să ştie asta. Poate că nu era totuşi aşa diferită de mama ei.

— N-ar trebui să spionezi vieţile colegilor de clasă dacă nu prezintă o ameninţare credibilă la adresa lui Joel.

Îi spionase şi căutările. Bineînţeles.

— *Ştiu la ce te gândeşti şi…*

— Dar eu de ce nu pot să ţi-o fac ţie? a izbucnit Hwa. La asta mă gândeam. Mă întrebam cum de nu pot să te urmăresc şi eu tot timpul cum mă

urmăreşti tu. De ce nu merge în ambele sensuri? De ce să nu ştiu când mă supraveghezi?

Încă o pauză lungă.

— *E ceva ce ai vrea să ştii despre mine?*

A, cam totul, s-a gândit ea. Răspunsul i-a venit spontan. A închis ochii, şi-a încleştat fălcile şi l-a strivit ca pe un gândac care i se târa pe conştiinţă.

— Vii să alergi mâine?

— *Evident.*

Síofra plănuise tot traseul. I l-a arătat a doua zi dimineaţă în lentile, dar Hwa a avut numai un moment să-l vadă înainte să iasă pe uşă.

— De ce stai în turnul ăsta? a întrebat-o Síofra şi a lăsat capul pe spate să se uite mai bine la grămada brută de foste containere.

— Te plătim destul de bine ca să poţi sta într-unul nou. Ăsta n-are niciun fel de măsuri de securitate.

— M-ai urmărit non-stop şi încă nu ţi-ai dat seama? Supravegherea corporatistă nu mai e ce-a fost.

— E din cauză că şi mama ta locuieşte aici?

— Nu ştii când s-o laşi moartă, nu? i-a retezat-o Hwa.

— Mă întrebam doar pentru că n-o vizitezi niciodată.

Síofra a rânjit şi i-a luat-o înainte pe pasarelă.

Traseul i-a dus pe Acoutsina. Au dat o tură şi Síofra a întrebat de părculeţul vechi şi de locul de joacă. Fiind devreme, încă nu apăruseră copii şi în jur era murdar, plin cu doze de bere şi pungi în care se ţine băutura. Ea i-a povestit despre puştiul care-a împins-o odată pe tobogan şi cum n-o lăsa nimeni la leagăne, iar el a presupus că are legătură cu mama ei şi cu felul în care îşi câştiga existenţa. Ochii lui nu erau programaţi să-i vadă faţa adevărată şi nici pata care-i picura din ochiul stâng în jos, pe gât, spre braţ şi pe coaste, apoi pe picior. Îi testase viziunea de câteva ori, Síofra nu se holba

niciodată şi nu spunea nimic despre modelul ameţitor al feţei ei. Şi cum conexiunea lor era găzduită de aparatura de pe ea, probabil că n-o privise niciodată prin filmările dronelor. Putea să petreacă fiecare minut al fiecărei zile privind-o şi tot n-ar fi văzut-o cu adevărat.

Au alergat până la al doilea cot al pasarelei şi au înconjurat monumentul ridicat în memoria celor morţi pe platforma veche.

— Vrei să ne oprim? a întrebat-o Síofra.

Aducea ghinion să nu te opreşti puţin la monument. Ea ştia exact unde e numele fratelui ei. Síofra a aşteptat-o la baza monumentului, iar ea a urcat treptele în spirală. A lovit uşor cu palma numele lui Tae-kyung, ca şi cum ar fi jucat prinselea şi a mers mai departe. Până a coborât, Síofra o luase deja din loc. Erau aproape de Turnul Trei, când el a cerut o pauză într-o parcare plină.

— Am un cârcel, a spus şi a îndoit piciorul, sprijinindu-se cu mâna de o maşină.

Hwa i-a urmărit mâna cu privirea şi a observat plăcuţa de înmatriculare. Era cea pe care îi ceruse Prefectului să o găsească. Cea în care dispăruse Hanna cu o seară înainte.

— Am crezut… a spus şi s-a uitat de la el la maşină. Am crezut că ai spus…

— N-am nicio idee despre ce vorbeşti, Hwa, i-a răspuns el şi a zâmbit.

Apoi şi-a verificat ceva în lentile.

— Aoleu! Cât e ceasul! Am o şedinţă devreme. Cred că iau o maşină de aici şi mă întorc la birou. E în regulă dacă termini singură antrenamentul?

Hwa s-a încruntat. El i-a făcut cu ochiul. Ea a zâmbit.

— Da, i-a răspuns Hwa. Nicio problemă.

El a făcut cu mâna spre mulţimea de vehicule şi a pocnit din degete spre unul dintre ele. Vehiculul s-a luminat. S-a deschis. Síofra a urcat în el şi a plecat. Rămasă singură, Hwa s-a uitat în maşină. Nimic pe banchete. Nicio zgârietură. S-a uitat în

parcare. Nimeni. Încă beznă. Şi-a tras gluga şi a ridicat un genunchi. Şi-a pipăit şireturile cu o mână, iar cu cealaltă a căutat în buzunarul vestei. Un aparat mic i-a vibrat între degete. Portbagajul s-a deschis brusc. Hanna era înăuntru. Legată, cu căluş în gură. Şi adormită.

— Căcat! a mormăit Hwa.

Apoi vehiculul a ţiuit. Hwa s-a uitat în jur, în parcare. Încă era goală. Însă cineva chemase maşina. Iar aceasta se punea în mişcare. Dacă o lăsa să plece, Hwa o pierdea pe Hanna, care tocmai se trezea în portbagaj. Fata s-a uitat în sus, cu ochii mijiţi. A început să ţipe în căluş.

— E OK, Hanna.

Hwa a deschis şi mai larg portbagajul şi s-a băgat înăuntru. L-a închis peste ele când maşina a luat-o din loc.

— Eşti OK. Suntem OK.

Vehiculul s-a clătinat. Hwa a auzit cum s-au încuiat toate uşile.

— Suntem OK, a repetat ea. O să fim OK.

Hwa a început s-o dezlege pe Hanna în maşina care se deplasa.

— Spune-mi unde mergem, a zis Hwa.

— E vina mea. Mi-a spus să nu vorbesc cu Benny.

— Benny lucrează la Skipper's?

Hwa i-a dezlipit Hannei banda de la încheieturi.

— I-am spus că doar am fost drăguţă, a continuat Hanna şi a tras aer adânc în piept, apoi a tuşit. Mi-am dat demisia, cum mi-a zis, dar eu şi Benny facem biologia împreună! Nu puteam să-l ignor. Şi Jared mi-a zis că, dacă-l iubesc cu adevărat, să fac ce mi-a zis…

— Jared?

Hwa şi-a tras, mental, un pumn. Ştiuse că e pe lista neagră, dar nu-l urmărise mai departe. Avea nevoie de Prefect. De ce nu-şi adusese lentilele? Acum ar fi putut să se uite pe o hartă. Să afle cât de

mare e tipul ăsta. Dacă e vreun video ataşat la acuzaţia de agresiune. Şi care-i sunt punctele slabe.

— De ce eşti aici? a întrebat Hanna. Te-a trimis mama? Credeam că nu mai lucrezi cu noi.

Simţeau sub ele denivelările din asfalt. Deci încă se aflau pe Acoutsina. Avea drumurile cele mai vechi, cu cele mai multe reparaţii. Hwa şi-a oprit alarma din creier. Pielea Hannei era foarte rece sub mâinile ei. Probabil avea nevoie de un spital. Dar deocamdată avea nevoie ca Hwa să se calmeze. Avea nevoie ca Hwa să fie deşteaptă. Avea nevoie ca Hwa să gândească.

— Cu noi? a întrebat Hwa.

— Pentru sindicat.

— Eh?

Unghiul vehiculului s-a schimbat. Au căzut în ceva. Hwa a auzit activitatea hidraulică. Erau într-un lift. Turnul Trei.

Aşadar n-o lăsaseră pe Hanna departe de locul unde se aflau ei. Lui Hwa i-au pocnit urechile. S-a rostogolit cât mai aproape de ieşirea din portbagaj. Avea o singură şansă când acesta urma să se deschidă. Dacă nu erau prea mulţi. Dacă n-aveau rângi. Ceva s-a izbit în portbagaj. Un pumn. Unul mare, după cum a sunat.

— Bună dimineaţa, Hanna!

Vocea era înfundată, dar puternică. De nebun. Omul nu dormise de mult. Stimulente? Căcat. Hanna a dat să spună ceva, dar Hwa i-a făcut semn să tacă.

— Ai avut destul timp să te gândeşti la ce-ai făcut?

Clar stimulente. Aroganţa aia, grandomania. Hwa a încercat să surprindă şi alte voci sau sunete de paşi. Nimic. Poate că era un spectacol individual.

— Ştii, nu mi-a plăcut s-o fac. Dar tu m-ai împins. Trebuie să înveţi, Hanna.

În spatele ei, Hanna plângea.

— Nu pot să te las să-ţi baţi joc de ce avem, de ce încerc să fac pentru noi.

S-a auzit răpăiala unor degete pe maşină.

— Eşti gata să ieşi şi să spui că-ţi pare rău?

Să mori tu dacă nu sunt! s-a gândit Hwa.

Portbagajul s-a deschis. Pe faţa palidă, plină de cruste, a lui Jared s-a citit o clipă surpriza. Apoi piciorul lui Hwa l-a izbit în maxilar. El s-a dat înapoi şi a încercat să trântească portbagajul, să-l închidă la loc. Acesta a căzut pe piciorul lui Hwa şi ea a ţipat. Portbagajul s-a deschis iar. Nu-i atinsese glezna. Nici genunchiul. Slavă Domnului! A ţâşnit afară.

Jared era imens. Un tip înalt, zvelt, cam de 20 de ani, genul de ţărănoi de care fac mişto amicii cu mai mulţi muşchi, dar destul de puternic să ducă treaba la capăt. Avea piele urâtă şi o barbă de trei zile, crescută aiurea. S-a aruncat spre Hwa şi ea a sărit înapoi. A încercat s-o lovească şi ea a sărit iar.

— Hai să ghicesc, a zis. I-ai spus Hannei că o să rezolvi cu sindicatul dacă-ţi plăteşte ţie direct taxele. Deşi e minoră şi USWC nu acceptă aşa ceva.

Jared avea ochii roşii. Scuipa sânge. Sudoarea îi puţea a stimulente, acră şi amară.

— Şi ce-ai pus-o să facă, videochat? a întrebat Hwa rânjind. Credeam că are ochii roşii de la plâns. Dar şi ai tăi arată la fel. Purtaţi aceleaşi lentile de căcat.

— M-a pus să mă uit la vestiare.

Hanna s-a ridicat în genunchi în portbagaj. Vocea îi suna ca un croncănit. O clipă a semănat atât de mult ca mama ei, că lui Hwa i-a tresărit inima.

— A zis că o să editeze şi o să le şteargă feţele celor din echipa mea…

— Gura!

Jared a încercat iar să trântească peste Hanna capacul portbagajului. Hwa a fugit spre el. El a prins-o de umeri. Hwa l-a izbit cu călcâiul drept peste laba piciorului. Căputa a cedat sub presiune.

Jared a scos un urlet. Hwa l-a lovit cu cotul sub coaste şi a scăpat pe jumătate din strânsoare. Mâna lui dreaptă încă se ţinea de vesta ei. Ea l-a prins de încheietură şi i-a băgat-o în deschizătura portbagajului.

— Hanna! Capul jos!

A trântit capacul. Şi încă o dată. Şi încă una. N-o să mai lucreze pe aici în veci, s-a gândit ea, detaşată. Portbagajul s-a deschis încet şi Jared s-a prăbuşit în genunchi. Şi-a prins încheietura cu cealaltă palmă. Mâna îi atârna ca o algă udă. Hwa a auzit în spate aplauze lente, seci.

— Excelent! a rostit Síofra.

S-a sprijinit de maşina cu care venise. Pe capotă erau două cafele. I-a întins una.

— N-ai vrut să te implici deloc? l-a întrebat Hwa şi a arătat cu bărbia spre dezastrul scâncitor de pe podeaua parcării.

— Geniul nu poate fi îmbunătăţit, a replicat Síofra şi a gesticulat cu paharul de cafea. Ar trebui să-i ducem la un spital. Sau la o secţie de poliţie.

— Hanna are nevoie de spital, a spus Hwa şi a sorbit din cafea. Pe tipul ăsta ar trebui să-l raportez la sindicat. A făcut fals în acte şi i-a luat câştigurile.

— Nu le place aşa ceva celor de la USWC?

Hwa a înghiţit cu greu.

— Nu. Deloc.

Síofra a scos un sunet care semăna cu torsul unei pisici.

În lift, între spital şi şcoală, care era în Turnul Doi, Hwa şi-a mâncat micul dejun, un sendviş. A refuzat pâinea, dar Síofra i-a spus că făina era în mare parte făcută din greieri. Aşa că s-a resemnat. Acum el stătea în partea cealaltă a liftului şi se uita la ea cum mănâncă.

— Ce-i? l-a întrebat între două înghiţituri.

— Vreau să-ţi mărturisesc ceva.

Ea s-a şters la gură cu dosul palmei.

— Da?

— Nu am amintiri mai vechi de zece ani.
Hwa a clipit nedumerită.
— Poftim?
— Copilăria mea. Tinereţea. S-au…
A făcut un gest scurt.
— Gol.
Ea s-a încruntat.
— Adică… emoţional?
— Nu. Literalmente. Nu-mi amintesc nimic efectiv. Prima amintire e de acum zece ani, când m-am trezit în spitalul familiei Lynch, în Sudanul de Sud. Aveau nişte puţuri vechi acolo. Le înlocuiau cu fotoferme. Am fost rănit. M-au dus acolo. M-au reparat. Mi-au plătit augmentările. Au presupus că mă ocup cu aranjarea afacerilor dubioase. Dar nu ştiau pentru cine. Se pare că mi-am acoperit urmele prea bine. De atunci, am lucrat pentru ei.
Lui Hwa i s-a ridicat părul pe ceafă.
— Uau!
— De când mă ştiu, am lucrat pentru această companie. Nu cunosc alt fel de viaţă.
— OK, i-a spus Hwa.
— N-am trăit niciodată fără prezenţa lor. N-am avut ceva ce s-ar putea numi viaţă privată.
— Oh.
— Dar tu ai avut. Şi prin asta diferă experienţele noastre.
— Da. Se poate spune şi aşa.
— N-ai implanturi. Nu permanente. Ei… noi… nu putem aduna genul ăsta de informaţii de la tine. Şi încă n-au un profil complet al tău. Dar ştiu totul despre mine. Iubitele mele, cât dorm, unde sunt, dacă sunt furios, obiceiurile mele, chiar şi muzica pe care o ascult când gătesc.
— Asculţi muzică când găteşti?
— Django Reinhardt.
— Cine?
A zâmbit trist.
— Vreau să spun că eşti ultima dintr-o specie pe cale de dispariţie.

Hwa s-a gândit la pata care-i alerga pe corp, defectul pe care el nu-l putea vedea. Habar n-avea.

— Mulţumesc!

— Eşti o lebădă neagră. Eşti imprevizibilă. Ca alegerea ta de a te băga în portbagaj.

Hwa a dat din umeri.

— Oricine ar fi putut s-o facă. Doar nu era s-o las pe Hanna. Avea nevoie de ajutorul meu.

— Puteai să chemi poliţia. Puteai să mă chemi pe mine. Dar n-ai făcut-o. Ai riscat singură.

Hwa s-a încruntat.

— Eşti nervos? Despre asta-i vorba? Pentru că tu ai…

Síofra i-a făcut semn să tacă. A dat din cap uşor. A privit sugestiv spre colţurile liftului, de unde erau probabil supravegheaţi.

— Vreau doar să ştii ceva despre mine, i-a spus, după un moment. Ceva ce nu-i în haloul meu.

Ea a zâmbit.

— Ei bine, ce să zic? Mulţumesc.

— Nu ştiu mulţi.

— Păi, e cam ciudat.

Hwa s-a întins, apoi s-a îndoit de mijloc până când i-au pocnit vertebrele şi s-au relaxat. S-a sprijinit cu degetele de podea şi s-a uitat la el din poziţia ei de păpuşă de cârpe răsturnată.

— Adică ai zece ani, corect? N-ai avea voie nici să bei.

El şi-a dat ochii peste cap.

— Uite-o că începe.

Ea s-a ridicat.

— Sau să votezi. Sau să ai locul tău. Gazda ta ştie?

El a arătat spre oraşul din afara liftului.

— Gazda mea e şi gazda ta.

Uşile liftului s-au deschis cu un clinchet. Erau la etajul doi. Hwa avea un sfert de oră să facă duş şi să-şi pună uniforma înainte să-l întâlnească pe Joel.

— Hei, auzi, dacă nu eşti prea ocupat… n-am răspuns la ultima întrebare din tema la fizică. Aşa

că aş avea nevoie de puţin ajutor. Înainte s-o predau.

— Cred că se poate aranja.

Hwa stătea în uşă, care scotea sunete insistente. S-a sprijinit de ea mai mult.

— Ai fost vreodată la şcoală? După ce te-ai trezit? Sau o să te descurci şi aşa?

— Ştiu tot ce trebuie să ştie un om de vârsta mea, a zis Síofra. Ne mai vedem.

V
O CRIZĂ TĂCUTĂ

— Urăsc genul ăsta de lucruri, a spus Hwa.

— *Sunt ultimul model. Şi perfecte pentru cineva fără augmentări.*

— Sunt…

Hwa şi-a mişcat degetele în faţa lentilelor, care i-au scanat cicatricele de pe pumni şi le-a îndosariat undeva, probabil într-un depozit cu informaţii lăsat în părăsire într-o ţară din fostul bloc sovietic. DETERIORAT, au spus lentilele şi şi-au îndreptat cu zel săgeţelele care clipeau spre degetele ei, spre încheieturi, spre fluierele picioarelor şi spre aproape orice parte a corpului ei. Deteriorat. De parcă ea nu ştia deja.

— Sunt zgomotoase, a spus Hwa în cele din urmă.

— *Sunt cele mai silenţioase de pe piaţă*, a replicat Síofra, un pic ofensat.

Ca şi cum se străduise să aleagă ceva bun şi o dăduse în bară. Ceea ce se şi întâmplase.

— Nu-ţi face griji! O să mă obişnuiesc.

Hwa a scanat intrarea principală. Lentilele i-au spus unde erau camerele şi microfoanele. S-au aprins ca nişte luminiţe galbene pe hartă. Îi detecta pe puştii furioşi (halouri roşii), pe cei trişti (albastre), pe cei obişnuiţi (verzi) şi pe cei ce tocmai se sărutau (coloane topite una-n alta de un purpuriu profund).

— *Ar fi trebuit să ţi le luăm mai devreme. Dar pentru cineva ca tine, cineva care-a trăit atâta timp fără…*

Era stânjenit. Parcă n-ar fi ştiut cum să termine. Hwa s-a uitat la perfecţiunea uniformă a colegilor ei. Erau toţi obişnuiţi: înălţime obişnuită, greutate obişnuită, capacităţi obişnuite, sănătate obişnuită. Tehnic, să editezi culoarea pielii sau textura părului era un fel de crimă din ură, dar Hwa avea bănuielile

ei. Lumea era cum era şi ştia că există părinţi care voiau mai mult pentru copiii lor, chiar dacă asta însemna să trişeze un pic.

— Fără augmentări, a continuat Hwa. Fără niciun fel de ajutor.

— Majoritatea acestor dispozitive sunt făcute să lucreze împreună cu alte servicii, cu alte tehnologii. Dar tu eşti diferită.

Dacă prin „diferită” voia să spună „săracă” nu era deloc departe de adevăr. Nu era vorba că Hwa ar fi avut vreun angajament moral sau estetic să trăiască fără augmentări. Dar Sunny nu găsise niciodată bani pentru aşa ceva. Cel puţin, nu pentru Hwa. Hwa era o investiţie proastă. Laserele care ar fi trebuit să repare pata ce i se mişca pe faţă înrăutăţiseră lucrurile. De ce să arunci banii aiurea? Singura parte bună era că Hwa scăpase de lecţiile de dans. Pe urmă, după ce Sunny şi-a dat seama că fata o să fie mereu urâtă, Hwa a început să facă tae kwon do cu Tae-kyung.

— E bine că acum pot să văd ce vezi şi tu.

Hwa a pufnit.

— Ştii că o să le închid la vestiare, da?

— Poţi, te rog, s-o spui mai tare? Nu sunt sigur că PTA te-a auzit.

— Hai, lasă, că nu-ţi faci tu griji pentru PTA. Lucrezi pentru Lynch şi Lynch plăteşte salariile. Ţi-ar oferi doi bani pe starletele alea, dacă ar putea.

S-a uitat la o pereche de blonde cu jachete de majorete peste uniforme. Stăteau sprijinite pe zidul opus, cu pieptul scos înainte, îşi etalau părul strălucitor, dinţii albi şi râdeau. Erau fantezia numărul unu a oricui. Dacă nu voiai să le-o tragi, voiai să fii ca ele. Părinţilor le plăcuse atât de mult predicţia făcută de consilierul genetic, că au comandat două.

— Nu-s interesat.

— Mincinosule!

— Am putea să nu vorbim despre asta, te rog? Suntem înregistraţi, ştii. În scopul asigurării

calităţii.

Hwa a examinat podeaua. Colanţii ei aveau un fir rupt pe piciorul bun. L-a inspectat leneşă, sucindu-şi piciorul într-o parte şi alta, dar lentilele n-aveau nimic de spus.

— *Mult mai bine.*

— Tot nu pot să cred că te-am lăsat să mă păcăleşti să mă întorc aici.

— *Mai bine mai târziu decât niciodată. Am fost norocoşi să găsim pe cineva şi fără diplomă, şi fără cazier.*

— Da, mare noroc.

Síofra a râs în partea cealaltă a oraşului. Hwa i-a simţit râsul ca pe o gâdilătură pe ţeastă şi pe spinare, ca şi cum cineva şi-ar fi plimbat degetele pe acolo. A tresărit şi s-a lipit de perete.

— Hwa?

A deschis ochii şi l-a văzut pe Joel în faţa ei, cu sacoul pe braţ, cravată legată într-un nod şcolăresc pe care ei îi venea să-l dezlege. Doamne, purta şi ac de cravată cu logoul Krakens. Un ac de cravată! Ca şi cum n-arăta deja ca un snob slăbănog.

Chiar acolo şi atunci, Hwa a decis că trebuie să-l bage pe băiat în nişte belele înainte să-l găsească belelele pe el.

— Hwa? Eşti OK?

A sunat clopoţelul. Hwa s-a desprins de perete şi s-a clătinat puţin.

— Sunt bine. Hai la fizică.

— Vorbeai cu Daniel?

— Da.

Şi-a ridicat vocea uşor, ca să o audă şeful.

— Dar el are treabă şi noi avem… şcoală, cred.

Când au ajuns la oră, aveau de rezolvat o problemă simplă. Cel puţin aşa a zis Joel, că e simplă.

— E Legea lui Moore. Despre creşterea exponenţială în abilitatea computaţională. N-aţi făcut exponenţi la algebră în clasa a opta?

Hwa a încercat să-şi aducă aminte clasa a opta. Împlinise 14 ani şi, nu ştia de ce, dar anul ăla i se păruse mai nasol decât alţii. A, da, ştia: pentru că maică-sa nu mai tăcea despre cum, pe când avea 14 ani, primul ei cântec luase Discul de Platină. Şi pe urmă, şampanie roz şi petreceri şi producători de muzică şi cum să scapi de ei, mereu adăugând imediat: „Nu că ai putea să ai vreodată aşa o problemă, Hwa-jeon”.

Hwa-jeon era un desert din Coreea. Când era mică, Hwa credea că fusese poreclită aşa pentru că era dulce şi specială, o trataţie plăcută la sfârşitul zilei unui om bun. Şi odată a rugat-o pe Sunny să i-l prepare. „De ce aş vrea să mănânc porcării de-alea? Sunt numai făină de orez şi zahăr. Ştii că nu pot să mănânc aşa ceva. De ce vrei să cheltui bani pe ceva ce nu pot să mănânc?” Maică-sa s-a uitat la ea şi şi-a dat ochii peste cap. „În plus, n-am flori comestibile, cu atât mai puţin purpurii. Cum să-l fac să arate ca faţa ta, fără petale mari, purpurii?”

— Hwa?

— Ce?

Hwa a clipit spre domnul Branch, care se uita la ea cu capul dat uşor pe spate. Emoţiile lui nu se înregistrau în lentile ca ale elevilor. Poate că toţi profesorii şi le ascundeau. Nu era chiar corect.

— Ce? Scuze. Vorbeai cu mine.

— Da. Te întrebam unde ţi-e tema. Cinci sute de cuvinte despre o problemă pe care ţi-ar plăcea s-o rezolve ştiinţa?

Hwa s-a încruntat.

— Ce?

— Hai, gata, dă-mi tema! a spus Branch şi a continuat să strige şi alte nume.

— Poţi s-o iei pe a mea, i-a şoptit Joel. Am scris două.

Bineînţeles că scrisese.

— De ce-ai face tema de două ori?

— Scrisesem deja una despre călătoria cu viteza luminii şi i-am trimis-o într-un mesaj, numai ca să

mă dau mare. Mi-a tăiat-o. Mi-a zis că nu acceptă întrebări din biologie la ora de fizică.

— Şi pe urmă despre ce ai scris?

— Cum a eşuat reactorul alternativ ITER din Franţa.

Hwa a dat din cap.

— I-ar prinde bine ştiinţei să lămurească asta.

— Ştiinţa a lămurit-o, a replicat Joel şi şi-a strâmbat nasul vag dispreţuitor, apoi şi-a coborât vocea şi mai mult.

— De-aia noi construim altul.

Hwa s-a întors spre el.

— Noi?

— Compania noastră. Adică autoasamblatoarele noastre. Construiesc un alt reactor experimental termonuclear chiar aici. Sub apă.

— Sub apă, a repetat Hwa şi a arătat spre podea. Sub apa asta?

Joel a încuviinţat din cap.

— Sub oraş.

Lui Hwa i s-a tăiat respiraţia.

— Ce căcat e asta? Zici că e opera unui geniu rău din filmele cu James Bond…

— *I-ai promis tatălui tău că nu discuţi despre subiectul ăsta în afara familiei, Joel*, a spus Síofra. *Hwa a semnat un acord de confidenţialitate, dar tu n-ar trebui să-i faci dificilă respectarea lui.*

— Construiţi un soare sub oraş şi eu sunt problema voastră?

— Domnişoară Go!

Capul lui Hwa a tresărit. Branch nu părea mulţumit. Rahat!

— Cum tu şi domnul Lynch aveţi atâtea de discutat, poate că aţi vrea să le discutaţi pe coridor. Tocmai i-au fost livrate domnişoarei Jarvis pentru ora de biologie opt lăzi cu fetuşi de porc şi nu prea stau la răcoare în camera pentru corespondenţă. Aş vrea să le aduceţi de sus şi să le puneţi în frigider.

— Avem şi acces la lift? a întrebat Joel.

Branch a zâmbit.

— Nu.

Hwa a dat din umeri. S-a ridicat.

— Hai!

— Dar…

— O să-ţi facă bine la braţe. Hai!

— Bun deci o să închideţi platforma şi o să-i daţi afară pe toţi sau o să aşteptaţi până când explodează experimentul vostru ştiinţific şi ne omoară?

— N-o să explodeze, a mormăit Joel, aşezând pe podea lada pe care nu mai putea s-o ţină. De ce nu ne dau o roabă sau ceva să le cărăm?

Şi-a flexat degetele.

— Mă dor mâinile.

Abia ieşiseră din camera pentru corespondenţă. Mergeau de două minute şi încă nu ajunseseră la capătul holului. Chiar dacă ameninţările cu moartea împotriva lui Joel erau false, iar Hwa bănuia că aşa erau, dracu' s-o ia dacă nu-l ajuta să pună nişte muşchi pe el. Puştiul abia putea să ridice zece kile.

— Fiindcă-ţi foloseşti palmele şi degetele, nu braţele. Şi asta pentru că n-ai braţe.

Joel şi-a fluturat braţele ca pe nişte aripi.

— Nu. Vreau să zic că n-ai braţe.

Hwa s-a lăsat pe vine, a pus cele două lăzi jos şi s-a ridicat. Spinarea i-a pocnit când s-a îndreptat. Chiulise de la yoga şi acum vedea clar că fusese o greşeală. S-a apropiat de Joel şi şi-a flexat braţul drept.

— Atinge-l!

Joel l-a ciocănit cu degetul. Ochii i s-au mărit.

— Aşa sunt bicepşii tăi?

— E timp plus disciplină. Atâta tot.

Umil, Joel s-a întors târşâindu-şi picioarele lângă lada lui şi a încercat s-o ridice cu o singură mişcare. Hwa s-a crispat când l-a văzut. Încerca să care lada pe burta lui inexistentă, ca pe un fetus. Ceea ce era ironic, având în vedere conţinutul lăzii.

— OK, lecţia numărul unu, i-a spus Hwa. Pune-o jos!

— Trebuie să ne întoarcem la oră.
— A, nu, te rog. Dă-l în mă-sa pe tipul ăla. Serios. În plus, şi asta-i fizică. Un fel de. Fizica de a nu-ţi buli regiunea lombară.
— Cred că aia se cheamă kinesiologie.
— Cum zici tu. Pune aia jos. Nu, vorbesc serios, pune-o pe podea. Acuma, uită-te la mine. Vezi cum îmi ţin spinarea? E o linie dreaptă, de la ceafă până jos. Vezi?
Joel a ridicat capul.
— OK.
— Acuma, mă las pe vine, ca şi cum aş ridica haltere. Pentru că asta şi e. Îţi arăt mai târziu, în sala de forţă. Şi ridic din genunchi…
— ACEASTA E O ALARMĂ. TOŢI ELEVII SĂ SE ÎNTOARCĂ ÎN CLASE IMEDIAT.
— E un exerciţiu? a întrebat Joel.
— Mergi mai departe.
Privirea lui Hwa a alunecat lent peste o serie de iconuri în partea dreaptă. Unul era un semn de exclamare. Clipea. S-a concentrat pe el şi a clipit de trei ori. În faţa ochilor i-a apărut alerta: ACEASTA E O ALARMĂ. TOŢI ELEVII SĂ SE ÎNTOARCĂ ÎN CLASE IMEDIAT.
Care naiba era iconul pentru securitate? De ce nu erau chestiile astea mai intuitive? A clipit şi meniul cu alerte a dispărut. Şi-a mutat privirea pe celelalte. Uite-o. O insignă. Securitate. A clipit de trei ori.
— CINCIZECI DE SECUNDE.
Acolo, în ochiul ei stâng, erau nişte imagini tremurătoare cu un bărbat într-un pardesiu lung. Cu o puşcă în mâini. Se afla la capătul holului, la marginea atriumului. Oricând putea să schimbe direcţia, să traverseze atriumul şi să-i vadă. Erau prinşi în capcană.
— TREIZECI DE SECUNDE.
— E un exerciţiu?
Hwa s-a uitat la Joel.
— Nu, i-a răspuns. Nu e.
— ZECE SECUNDE.

Joel s-a întors la camera pentru corespondenţă. A bătut în uşă. A încercat clanţa. Era încuiată. Jaluzelele erau coborâte. Hwa a început să stivuiască lăzile. Dacă n-aveau un adăpost, trebuia să facă unul. Poate dacă punea lăzile lângă camera pentru corespondenţă, o să arate ca o livrare încă neprocesată. Sau poate că fetuşii de porci erau buni să reţină gloanţele.

— Îmi pare rău, purceluşilor, a murmurat. Joel!

— Nu ne lasă să intrăm!

— Mai încet! i-a şoptit Hwa şi i-a făcut semn să se ascundă lângă ea, după lăzi. Băiatul a venit şi s-a ghemuit acolo.

— Uite ce-o să facem, a zis ea şi şi-a dat seama că felul în care începuse fraza lăsa să se înţeleagă că are un plan.

— Ce?

Hwa s-a uitat în lentile. Ucigaşul se mişca în direcţie opusă. Bun.

— Trebuie să fim cât mai tăcuţi, a şoptit.

— OK.

Hwa a încercat să-şi amintească instrucţiunile în astfel de cazuri. Mai participase la alarme înainte să se lase de şcoală, dar acum, când vedea situaţia din celălalt unghi, era altceva. În pagina de securitate a găsit un icon marcat EVACUĂRI şi a clipit. Iconul s-a desfăşurat pe partea dreaptă a privirii şi, pe măsură ce îl citea, inima îi bătea mai tare.

— Toate uşile sunt închise. Toată şcoala e sigilată. Intrările principale, cele de incendiu, tot. Poliţiştii sunt singurii care pot să le deschidă.

— Daniel poate să le deschidă, a zis Joel, s-a uitat într-o parte şi a şoptit: Daniel, eşti acolo? Daniel?

S-a auzit numai un bâzâit.

— Toate comunicaţiile sunt bruiate, i-a explicat Hwa. E parte din procedură. În caz că e o bombă. Sau că a spart cineva sistemul ori augmentările. Sau există o toxină. E izolare totală până vin poliţiştii.

Nimic nu intră, nimic nu iese. Nici oameni, nici informaţie, nici măcar aerul. Nimic.

Era o tăcere teribilă. Tăcerea copiilor speriaţi, ascunzându-se după uşi închise. Tăcerea ventilatoarelor oprite. Aer mort, guri închise şi coridoare goale. Hwa nu-şi mai amintea ca şcoala să fi fost vreodată aşa de tăcută. Părea că toată lumea deja murise.

— Suntem singuri, a spus Joel.

— Da.

— Şi ce facem?

Hwa s-a uitat iar la ucigaş. Era departe, pe partea cealaltă a atriumului.

— Ne mişcăm. Acum. Încet.

Hwa a arătat spre stânga atriumului.

— Trebuie să ajungem la liftul de pe partea aia. O să forţez uşile. Putem să intrăm prin puţul liftului ca să ajungem la conducte. Pe urmă urcăm pe ele până la cabina luminilor de deasupra sălii mari.

Joel s-a uitat la ea de parcă îi dăduse toate informaţiile în coreeană. Poate că o şi făcuse, copleşită de situaţie.

— Eşti nebună.

— Cabina luminilor e cel mai sigur loc din şcoală, Joel. De aia cuplurile se duc acolo să se pupe. Are o scară pe care o tragi după tine, numai pe ea se poate intra sau ieşi.

Joel nu părea convins.

— Hai, Joel! Tatăl tău ştia ce face când m-a angajat, corect?

El a dat din cap.

— Asta e meseria mea.

Băiatul a strâns din buze şi a încuviinţat iar.

— OK.

Hwa a scos capul prima. Ucigaşul se găsea pe alt coridor. Era momentul perfect pentru ei doi să iasă. Hwa i-a făcut semn în spate lui Joel.

— Du-te! Acum!

Joel s-a strecurat pe lângă ea şi a luat-o să fugă. Ea l-a urmat, ţinându-se cât mai aproape. Tenişii lor

noi scârţâiau pe podea. Fusese ceruită recent şi Joel a alunecat şi a ţipat. Hwa a văzut în ochiul stâng cum apare capul trăgătorului şi cum acesta ridică arma. A auzit pocniturile. Şi-a simţit braţul drept atins. A luat-o spre cea mai apropiată baie. Era a fetelor, cu o singură uşă, care nu se închidea. L-a împins pe Joel spre cabina din capăt şi a închis uşa după ei.

— Credeam că mergem la lift!

Hwa i-a arătat braţul. Parcă îi mâncase o molie din carne. Globule gălbui de grăsime atârnau pe sub pielea ei zdrenţuită.

— Planul s-a schimbat.

Joel s-a făcut şi mai palid decât de obicei.

— O, nu!

— Da, karma e o curvă, a spus Hwa. Nu trebuia să ţip la tine.

— Trebuie să aplicăm presiune, a zis Joel, a apucat-o de braţ şi l-a strâns.

Îi tremurau mâinile. Părea cu totul concentrat asupra lor.

— Stai. Am o idee mai bună.

I-a pus palma lui Hwa peste rană şi a apăsat-o.

— Ţine aşa!

Hwa l-a văzut cum sare de pe toaletă şi deschide uşa cabinei.

— Nu!

Dar el a ţâşnit afară. Hwa a auzit un râcâit şi câteva gemete. Apoi, după un scârţâit oribil, băiatul s-a întors în cabină cu câte un tampon igienic în fiecare mână.

— Sunt din alea ultraabsorbante.

Hwa s-a forţat să zâmbească.

— Bravo!

Joel şi-a tras acul de la cravată, a lărgit-o puţin şi a scos-o fără s-o deznoade. A rupt ambalajul unui tampon şi s-a încruntat când a văzut spuma antibacteriană din palmă.

— Asta-i tot? Asta-i tot ce pot să facă?

— Pe vremuri, erau fibre miraculoase, folosite în programe spaţiale.
— Uau! Nu mă mai miră că eşti aşa de nervoasă tot timpul.
Joel a pus tamponul în jurul rănii. Ea l-a ajutat să-l fixeze cu cravata. Joel a strâns nodul şi a înfăşurat restul cravatei pe braţ.
— Mai poţi să-ţi mişti degetele? a întrebat-o.
Hwa le-a flexat.
— Da. Mersi. Eşti un fel de geniu.
Joel a dat din umeri.
— Ştiu. Aşa zic şi notele de la teste.
— Serios?
— Cam da. Am şi un certificat.
Ea şi-a lins buzele. Rana din braţ era acum mai mult o înţepătură pulsândă. O să se descurce cu atât. Dar numai cu atât.
— Bun, şi ai şi nişte idei geniale ca să intrăm în lift? Nu pot să forţez uşile cu braţul ăsta.
Joel a scos acul de cravată din buzunar.
— Păi, chiar am.
Liftul avea două mecanisme de acces: un cititor de chipuri obişnuit şi un sistem demodat mecanic pentru când cădea curentul. Hwa păzea împrejurimile în timp ce Joel lucra cu acul în gaura cheii.
— În filme pare mai uşor.
— Nu forţa! i-a spus Hwa. Doar mişcă-l încet până simţi că ceva reacţionează.
Uşile s-au deschis cu un clinchet. Au căzut înăuntru şi Hwa a izbit butonul de închidere a uşilor. Apoi s-a uitat la tavan. Erau tot felul de căcaturi acolo, prinse între lumini şi panourile de plastic care le protejau. Creioane, benzi de cauciuc, muşte moarte, şi organice, şi robotice, chiar şi o foaie roz cu o temă pe care scria mare cu un marker verde NAIV.
Hwa a arătat cu degetul.
— Sari acolo şi dă jos un panou.

Joel a sărit. A fost nevoie de câteva încercări, dar panoul s-a deschis, revărsând asupra lui o ploaie de muşte moarte şi agrafe de birou.

— Şi acum?

Hwa i-a explicat cum să închidă luminile şi să ajungă la panoul prin care putea să deschidă chepengul de deasupra liftului. S-a lăsat într-un genunchi şi Joel s-a urcat pe el. Băiatul avea mâini pricepute şi a lucrat repede. A deschis chepengul şi, după ce a trecut prin el, a ajutat-o şi pe ea.

— Stai puţin să caut hărţile.

Hwa le-a găsit în lentile. Fiind o şcoală finanţată din fonduri publice, era obligată să le arate. Hwa vedea acum unde duc toate conductele. I-a luat un moment să se orienteze, dar cabina luminilor era imposibil de ratat. Şi, cum bănuise, avea o conductă majoră HVAC deasupra ei. Luminile de scenă încălzeau groaznic sala în timpul spectacolelor. Singurul mod de a controla temperatura era să forţeze aerul într-un fel sau altul. Şi singurul fel care nu bloca vederea spre scenă era să pună un ventilator mare deasupra cabinei. Spera că izolarea provocată de alarmă o să dureze destul de mult şi niciun ventilator n-o să se pornească în timp ce ei erau în conducte.

A arătat spre scara ce urca în puţ.

— OK. Să mergem.

Să urce scări şi să se târască prin conducte numai cu un singur braţ funcţional era un coşmar. Nu exista cuvânt mai bun. Hwa păta totul în jur cu sânge. Conductele erau mai mici şi mai strâmte decât se aşteptase şi singurul lubrifiant pentru înaintarea lor prin tunelurile de aluminiu era sudoarea lor, ce mirosea a anxietate şi a frustrare. Parcă se năştea dintr-o mamă maşinărie, nesimţitoare, cu o pizdă de oţel şi căreia nu-i păsa dacă mori sau trăieşti.

O descriere destul de corectă a lui Sunny, de fapt. Hwa şi-a promis că o să-şi amintească asta mai târziu. Dacă o să existe un „mai târziu".

În cele din urmă, au ajuns la cabină. Ventilatorul încă nu pornise. Hwa s-a uitat la ceas. Ar fi fost timpul ca poliţiştii să pătrundă în clădire. Ce mai aşteptau?

— Hai să intrăm înainte să înceapă iar, a spus Joel.

— Da.

Hwa s-a răsucit până a ajuns cu tălpile spre ventilator.

— Întoarce-te şi stai lipit de spatele meu, OK? Vreau să mă sprijini ca să lovesc cu mai multă forţă.

— OK.

Joel s-a întors. Hwa simţea prin cămaşa lui cât de fierbinte şi de transpirat era. Dar nu părea speriat. Se descurca bine.

— Te descurci destul de bine.

— Am un implant antianxietate, i-a răspuns Joel. E prins pe amigdala mea. E un fel de stabilizator de emoţii. Nu simt stările extreme. Sunt la mijloc permanent. Tati mi l-a implantat când a început să mi se schimbe vocea.

Hwa a izbit de două ori. A doua oară, ventilatorul a scârţâit, dar nu s-a mişcat.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Cam mult timp fără nicio grijă.

Hwa a încercat să nu sune aşa de meschin pe cât simţea.

— Am 15 ani, a replicat Joel. Mi l-a pus acum trei ani.

Hwa şi-a ascuns surprinderea izbind şi mai tare cu picioarele.

— 15? Eşti senior! Anul ăsta termini!

L-a simţit cum dă din umeri.

— Cum ziceam: sunt un geniu.

— Uau!

A lovit direct în centrul ventilatorului şi acesta s-a îndoit sub tălpile ei. Lucrurile stăteau mai bine. Vedea o urmă de lumină în jurul panoului.

— Asta înseamnă că sunt, cu cât? Cu şapte ani mai mare decât tine?

— Nu ştiu câţi ani ai, a spus Joel. Contează?

Hwa a izbit tare. Ventilatorul s-a prăbuşit şi, după alte câteva lovituri pe margini, a putut să-l împingă cu călcâiele.

— Nu, i-a răspuns şi s-a împins înainte.

Primul lucru pe care l-au găsit a fost mâncare. Cabina era plină de gustări. Toate cu conţinut mare de calorii, de contrabandă, interzise de şcoală cu ani în urmă: pungi strălucitoare şi cutii cu chipsuri şi ciocolată (una numai cu lichior de cireşe), biscuiţi cu alge, pop-corn cu „cheddar”, pop-corn „la ceaun” şi multe sticle de băuturi energizante. Hwa a dat cu poftă una pe gât, de parcă era sângele lui Hristos. A aruncat sticla goală într-un coş şi a început să se gândească. Echipamentul cabinei încă era acoperit cu prelate. Nimeni nu-l folosise din vară. S-a aruncat într-un scaun şi i-a tras unul şi lui Joel.

— Ce se-ntâmplă acolo, afară?

— Hai să vedem.

Hwa a deschis iar meniul de securitate. Apăruseră mai multe imagini. Elevii din camerele întunecate se ascundeau sub bănci. Profesorii îşi ţineau degetele pe buze. Coridoarele rămâneau goale. Era protocolul standard în orice situaţie de acest gen, unul pe care îl predase şi ea la cursurile de autoapărare: fugi şi, dacă fuga e imposibilă, ascunde-te.

Ucigaşul era acum la al doilea etaj, unde se ţineau orele de limbi străine. Stătea lângă clasa doamnei Clouzot, Hwa a recunoscut steagul francez şi încerca să spargă uşa. Hanna Oleson era acolo, şi-a dat seama Hwa. Îi aflase tot programul atunci când o răpise Jared. Era la fel de speriată acum? Hwa o salvase doar ca s-o vadă murind aici?

— Hwa?

Chiar când se pregătea să-i explice lui Joel ce vedea, a sunat clopoţelul. Se terminase prima oră.

Doamne, unde erau poliţiştii? Poate ştiau ei ceva ce ea nu ştia. De exemplu, că gunoiul ăla avea, poate, arme chimice sau pusese o bombă undeva ori purta explozibile, ca să se sinucidă. Poate că nu trăgea la întâmplare. Poate că voia să-l omoare pe Joel. Poate că avea să-i omoare pe toţi care-i ieşeau în cale până îl găsea pe Joel.

— Nu mai e de stat, a şoptit Hwa.

S-a ridicat şi a început să caute pe rafturi. Erau în mare parte numai cabluri, baterii şi geluri. Mai era şi o trusă veche, roşie, pentru scule, care părea promiţătoare, dar un lacăt uriaş atârna de ea şi Hwa n-avea timp.

— Ce cauţi?

— Scara de urgenţă.

Hwa a pescuit dintr-un coş de gunoi un cutter. Putea să-i fie de folos. A încercat să-l ascundă sub fustă, dar n-a reuşit. A luat o curea pentru scule, şi-a legat-o la brâu şi a băgat cutterul acolo, laolaltă cu câteva şurubelniţe cu cap plat şi o lanternă grea. A găsit şi o bormaşină, dar funcţiona cu baterii şi nu părea să aibă prea multă forţă. Îi trebuia ceva mai mare. Ca un pistol de împuşcat bolţuri. Din fericire, ştia exact de unde să-l ia.

— Cred că ştiu ce faci şi cred că e o prostie, a spus Joel.

— Probabil că e.

— Eşti rănită. N-ar trebui nici să stai în picioare.

— Te-am adus până aici, nu?

A cântărit în mâini scara. Era din nailon uşor. Joel n-ar fi avut nicio problemă să o tragă sus, în urma ei.

— N-ar trebui să mă laşi singur, a spus Joel cu o voce plată.

Nu-i era teamă, dar nici nu-i plăcea. Hwa simţea că el vedea prima dată un angajat al familiei făcând ceva ce nu trebuie. Foarte bine. Erau într-o şcoală. Să înveţe deci o lecţie.

— Eşti în siguranţă aici sus. Dar toţi ceilalţi sunt în pericol. Poţi să-mi ordoni să rămân sau să mă

laşi să-i ajut. Ce alegi?

Joel n-a răspuns imediat. S-a întors şi a luat o pungă cu gel, pe care se vedea o etichetă portocalie cu un foc de tabără. Scria: ATENŢIE! EXTREM DE INFLAMABIL! Apoi a ridicat un tub de sticlă negru cu un cablu electric la un capăt.

— Ce-i aia?

— E o lumină neagră, probabil ultimul bec din oraşul ăsta. Absoarbe majoritatea spectrului vizibil al luminii, aşa că e spectaculos de ineficient. Dar e bun de verificat scamele de pe cortina roşie şi de aia e aici.

A îngenuncheat şi a băgat cablul în priză. A luat o sticlă cu apă din grămada de gustări. Apoi a început să desfacă pungile negre.

— Hei! Ce faci?

— Fac un foc, a spus Joel. Nu vrei să te audă când vii.

Focul s-a aprins aproape imediat. Joel l-a alimentat repede şi cu alte pungi. Din ele ieşea un miros ciudat, metalic. Fumul a început să se ridice. Joel s-a dat înapoi. Focul s-a înălţat cam un metru. Alarmele au pornit, scoţând un sunet chinuitor, ascuţit, de parcă toată clădirea ţipa cuprinsă de flăcări. Au pornit şi stropitorile. Amândoi se uitau în sus, la apă. Avea gust de ocean.

— Minunat! a spus Hwa. Pur şi simplu minunat!

— Aduc scara.

Hwa a călcat focul sub tălpi şi a deschis uşa. Joel a prins scara de nişte cârlige bătute în prag. Hwa s-a uitat cum scara cade în beznă. Dacă pica de pe ea, murea. Punct.

Capul lui Joel a apărut deasupra ei.

— Dacă-l omori, sunt sigur că avocaţii tatei o să te apere. Sunt foarte buni. L-au scos dintr-o încurcătură înainte să mă nasc. Neglijenţă criminală, ceva cu o deversare de petrol. Aşa că probabil n-o să faci puşcărie.

Hwa s-a strâmbat.

— Foarte liniştitor, Joel.

El a ridicat ambele degete mari:
— Noroc!
— Şi ţie. Închide uşa şi stinge toate luminile după ce plec.
Să coboare pe o scară de nailon având un singur braţ teafăr şi o curea grea cu scule la brâu nu era uşor, dar era mult mai uşor decât fusese în conducte. Încă o durea braţul, dar se simţea bine. Dacă stătea nemişcată şi se gândea la durere, îi sporea intensitatea. A pipăit cu talpa golul de dedesubt şi s-a uitat în jos. Dedesubt, la un metru, era o pasarelă suspendată. Ţinând scara cu mâna rănită, a schimbat repede strânsoarea mâinii stângi de pe scară cu o poziţie din care părea că face tracţiuni. Apoi s-a lăsat încet şi a căzut pe pasarelă. Era alunecoasă şi Hwa s-a dezechilibrat, dar s-a prins de o bară cu tot trupul şi acum vedea întreaga sală de jos. Din curea i-a zburat o şurubelniţă, care a strălucit în cădere.
Hwa s-a îndreptat şi s-a uitat la Joel. I-a făcut un semn cu degetul mare şi el i-a răspuns la fel. Apoi a tras scara sus. Cu lanterna strânsă între braţul rănit şi coaste, Hwa a străbătut pasarela şi a coborât un rând de trepte până a ajuns în culise. Chiar lângă uşa de ieşire (închisă), era un extinctor. Hwa l-a luat şi l-a cărat până la uşa care dădea spre departamentul de teatru (tot încuiată). L-a ridicat şi a izbit în mâner. De dincolo, s-a auzit un ţipăt.
— Eu sunt! a strigat Hwa.
După două izbituri, a reuşit să-l rupă. A deschis uşa şi a simţit imediat cum o înţeapă în pântec o sabie de recuzită.
— Ah! La naiba!
— Un şoarece! Un şoarece! a spus doamna Cressey.
Ţinea în braţe două fete care plângeau. A zâmbit. Hwa s-a gândit că poate înnebunise puţin.
— Pun prinsoare pe-un ducat că-i mort! Mort!
Hwa a împins într-o parte sabia şi s-a uitat aspru în ochii băiatului uriaş care-o ţinea în mână. Băiatul

s-a retras şi ea a intrat în clasă. Toţi ceilalţi elevi s-au holbat la ea. Erau boboci. Păreau atât de mici şi amorfi. Ca nişte mormoloci. Pentru prima dată Hwa se simţea în vârstă. Ştia că e încă tânără, o ştia mental. Dar când se uita la aceste puştoaice cu genele ornate cu mici bijuterii, cu oja de pe unghii crăpată şi cu genunchii traşi la gură, se simţea ca o creatură străveche care s-a târât afară dintr-un puţ foarte adânc şi urât.

A arătat cu degetul în spatele ei.

— O să fiţi mai în siguranţă pe pasarelă! Urcaţi un nivel!

Elevii s-au uitat unii la alţii, apoi la profesoara lor. Încet, s-au ridicat în picioare. Hwa s-a strecurat printre ei şi a început să lovească în uşa dinspre hol cu un stingător, în timp ce copiii ieşeau din încăpere. S-a uitat cum pleacă şi ultimul, a deschis uşa şi a ieşit pe coridor. Ştia că după colţ e atelierul domnului McGarry. S-a oprit şi s-a uitat pe geam înainte să izbească uşa cu stingătorul. Nu era nimeni înăuntru. După ce-a deschis-o, a intrat în fugă şi-a pus stingătorul jos. Peretele din stânga era acoperit cu scule. Creta roşie care urmărea forma fiecărei scule se prelingea ca sângele sub atacul stropitorilor de incendiu. Dar sculele erau la locul lor şi gata să fie folosite. Inclusiv pistolul mare de bătut bolţuri, care funcţiona cu gaz şi care avea rezervorul plin. Hwa şi-a scuturat degetele. Erau aproape amorţite.

— Hai la mama!

Când şi-a trecut braţul rănit prin chingile rucsacului, i s-a deschis iar rana. Îşi dorea să fi luat şi celălalt tampon adus de Joel. Dar era într-un atelier, probabil că domnul McGarry avea cea mai bună trusă de prim ajutor din şcoală. Hwa a găsit una pe perete şi a deschis-o. Înăuntru era o seringă cu spumă medicală. A rupt cu dinţii folia protectoare de pe ac şi a scuipat-o. Gâfâind, a reuşit să împingă seringa şi să umple rana cu spumă. A înţepat-o rău şi a urlat de şoc şi de durere. S-a

simţit deodată mai trează şi mai vie. Endorfinele erau un drog minunat. S-a uitat în lentile. Ucigaşul era iar la parter, ca şi ea. Dăduse ture prin şcoală, în căutarea a ceva. Sau a cuiva. Trebuia să ajungă la el înainte să găsească uşa deschisă de la departamentul de teatru. Şi pe ceilalţi elevi. Şi pe Joel. Hwa a verificat nivelul de gaz din rezervor. Era plin. A mai pus nişte cuie în centura de la brâu. Şi-a şters lentilele cu o cârpă uscată de pe biroul domnului McGarry. A intrat în meniul de securitate şi a aplicat pe partea stângă a privirii o hartă semitransparentă: ucigaşul era acum doar un punct roşu pe un set de linii, iar ea era punctul albastru. Aşa putea să vadă mai bine ce era în faţa ei. Şi îi venea mai uşor să ochească.

A tras adânc aer în piept, ca la yoga, să se concentreze. Nu-i era uşor, cu toată greutatea de pe ea, dar trebuia. Inspiră (doi, trei, patru), ţine (doi, trei, patru), expiră (doi, trei, patru). Şi încă o dată. Durerea i se disipase odată cu endorfinele. Rămăseseră doar ea, o persoană calmă, obişnuită să facă rău fizic altora, şi el, un elev dezechilibrat care venise probabil aici cu o dorinţă de moarte. Erau probabil egal de frustraţi de faptul că poliţiştii nu apăruseră. Într-un fel sau altul, trebuia să rezolve singuri situaţia.

Hwa a păşit pe coridor. A trecut pe lângă uşi. În alte clase, copiii stăteau lipiţi de geamuri. I-a simţit cum o privesc în timp ce înaintează spre holul principal. Acolo, în cealaltă parte a şcolii, era trăgătorul.

Ceva a făcut pleosc în spate. Hwa s-a răsucit brusc. La început, n-a reuşit să-l vadă. În ploaia stropitorilor era o… formă. O formă umană conturată de apa care se izbea de ea. Doar că vedea şi prin ea. Fără apă, ar fi fost complet invizibilă. Şi-a scos lentilele.

Forma se mişca. Lucea. Ca o fantomă surprinsă în acţiune. Nu era reală. Nu putea să fie reală. Ştia asta. Şi totuşi. Şi totuşi. Cu cât se uita mai mult la

ea, cu atât devenea totul mai real. Holul. Apa. Trăgătorul. Chiar şi durerea. Totul era transmis de altundeva, de pe alt canal şi ea doar se uita. Un calm binecuvântat a învăluit-o, ca un prosop fierbinte, proaspăt scos din uscător. A recunoscut sentimentul. Era delicios de familiar, dar nu-şi amintea când îl mai trăise. Nu-l mai simţise de mult. *Derealizare*. Ăsta era termenul medical. Momentul când totul din jur pare să se schimbe într-o altă fază a realităţii. Era unul dintre mecanismele de apărare ale creierului. Pentru Hwa, anunţa o criză de epilepsie.

— O, Doamne!

Tot calmul i s-a evaporat brusc. Era rece şi udă, rănită şi singură. Şi, pentru prima dată în ultimii trei ani, urma să aibă o criză. Avea logică: nu mâncase mai nimic, deci nivelul ei de glucoză suferise o schimbare dramatică şi era supusă la stres fizic şi emoţional. Creierul se descurcase bine până acum cu aceste provocări, dar aura strălucitoare pe care o vedea în faţa ochilor o avertiza să stea jos şi să se odihnească înainte să-şi facă vreun rău. *Scotom scintilant*. Ăsta era termenul. *Scintilant* îi ziceau doctorii, ca şi cum ar fi fost vreun motiv de entuziasm.

— Camera de control, a rostit ea tare. Camera de control.

Şi-a închipuit rândurile de butoane. Mari şi strălucitoare sub degetele ei. Şi-a închipuit că le apasă. Că aude clicurile lor satisfăcătoare. Butoanele se aprindeau pe rând în timp ce închidea uşile în urma ei şi se izola…

S-a auzit bubuitul puştii în spate. S-a întors. Trăgătorul alerga spre ea. Hwa a pipăit cu degete reci pistolul cu bolţuri. L-a ridicat. Pistolul a tremurat uşor sub strânsoarea ei. A apăsat pe trăgaci. Nimic. O, Doamne, e piedica pusă, căcat…

— *Hwa, la podea*!

Síofra. În sfârşit. A căzut la podea. La fel şi trăgătorul. Stropitorile s-au oprit. Alarma s-a stins.

Îi ţiuiau urechile. Îi tremurau mâinile. Ceva s-a desprins de pe casca trăgătorului. O bucată de piele cu păr pe ea. Dedesubt era craniul. Luminile dansau pe pielea lui. Au încetinit, s-au oprit şi el a început să se clatine.

— *E inactiv acum, Hwa. Nu-ţi mai poate face rău. Vin acum. Stai acolo.*

Hwa a încercat să spună ceva. Dar i-a văzut pe cei în uniforme Lynch cu prosoapele lor mari, galbene, de spumă absorbantă, o luau pe sub braţe şi o duceau până la cel mai apropiat perete, îi scoteau rucsacul şi centura. Îi spuneau că le pare rău. Şi că le pare bine că o văd în viaţă.

Síofra a ieşit în fugă pe hol. Aproape că a patinat pe suprafaţa udă. Dar a continuat să alerge până a ajuns la capăt. Ceilalţi s-au împrăştiat şi s-au aliniat de o parte şi de alta a pereţilor, cu bărbiile ridicate, cu umerii traşi. Aşteptând ordine.

— Hwa? a întrebat-o şi a fluturat o mână prin faţa ochilor ei. Eşti în şoc?

— *Yippee-ki-yay, motherfucker*.[1]

El a râs. A început să-i şteargă faţa cu un prosop.

— Ia uită-te la tine. Cred c-ai îngheţat. Nu ştiam că o să pornească stropitorile. O să schimbăm protocolul înainte de următoarea simulare.

Hwa s-a străduit să-şi mişte buzele.

— Simulare?

— Da.

Pierduse prea mult sânge ca să se mai poată înfuria. Îşi dădea seama de asta cu detaşare, fără nicio anxietate.

— Pentru… şcoală?

— Nu. Pentru tine. Să vedem cum l-ai proteja pe Joel.

Buzele i s-au subţiat. S-a uitat în altă parte.

— L-am rugat pe domnul Lynch să n-o facă. Dar voia să te testeze, şi eu… ştiam că o să treci testul.

A zâmbit de parcă-l durea gura.

— De aia n-au fost împuşcături adevărate.

Acum ea era aproape leşinată. Nici măcar nu găsea ceva deştept de spus. De ce îi era aşa de cald? De ce transpira aşa de tare? Abia alergase un pic. A ridicat braţul rănit.

— Gloanţele oarbe pot să facă asta?

Síofra a tras puţin cravata şi s-a uitat. Sângele i-a acoperit degetele imediat. Se pare că ar fi trebuit să lege mai strâns cravata după ce dăduse cu spumă. Hwa se simţea lipicioasă pe partea dreaptă. Crezuse că e de la stropitori. Dar era fierbinte. Era sânge. Holul s-a înclinat într-o parte.

Şeful ei urla.

— SĂ VINĂ UN DOCTOR!

Vederea i s-a făcut de un alb pur. Apoi de un negru profund. Au ridicat-o pe ceva. O targă. Síofra îl scutura pe trăgător de gulerul hainei lui lungi şi negre. Îl scutura şi îl izbea de vestiare şi-i urla *idiotule sângerează uită-te la ea UITE CE I-AI FĂCUT…*

— H… Hei.

Hwa a ridicat mâna, care a căzut înapoi. S-a concentrat s-o ridice iar. Şi-a imaginat muşchii ca pe nişte grinzi ale unei pasarele. Şi-a imaginat tendoanele mişcând degetele şi formând un pumn. Închis. Deschis. Închis. Deschis. Síofra i-a dat drumul trăgătorului şi a întins mâinile. I-a prins mâna între palmele lui. Erau aproape obscen de calde. Ea era rece ca gheaţa.

— Ce-i?

— Poţi…

— Da?

S-a apropiat de ea.

— Poţi să-ţi iei jobul ăsta şi să ţi-l bagi în cur!

VI
PALINOPSIE

Camera mirosea a mucegai. A igrasie. A picioare. Hwa se gândea că a murit şi că mediul din jur, bezna umedă, aerul acru, pereţii pulsând cu vene albastre de bacterii nu erau decât o halucinaţie vie a cadavrului ei în descompunere.

— E ca o pivniţă pentru brânzeturi.

Hwa a detectat chiar şi prin masca de spital scârba bătrânului ei instructor. Sprâncenele groase de culoare ruginii erau unite într-o încruntare permanentă. Era un bărbat uriaş, prea mare pentru scaunul de lângă pat. Hwa se bucura atât de mult să-l vadă, că-i venea să plângă. Kripke arăta ca şi cum deja plânsese. Avea ochii roşii şi înceţoşaţi.

— Doctorii au trebuit să-ţi scadă rezistenţa imunitară când ai venit, pentru ca organismul tău să poată primi zugrăveala. Şi acum trebuie să-ţi refaci flora personală sau ceva de genul. Mie mi se pare doar o scuză fiţoasă ca să nu cureţe camerele.

A arătat spre fişa ei medicală. În mănuşile de spital, degetele lui semănau cu nişte cârnaţi.

— Şi de ce sunt eu contactul tău de urgenţă? De ce nu mama ta?

Hwa a ridicat din umeri.

— A trebuit să-i spun, să ştii. Mă calcă pe nervi femeia aia.

— Scuze!

Hwa s-a uitat la carafa de pe noptieră.

— Îmi dai puţin din aia?

— Da.

Kripke a turnat într-un păhărel şi i l-a întins. Hwa l-a luat cu mâna stângă. Avea un gust sălciu. Nu mai plouase de multă vreme şi desalinatoarele munceau din greu.

— Scanare la creier? a întrebat Hwa.

El a clătinat din cap.

— Încă nu. Crezi că…?

— Cine ştie?

Kripke şi-a trecut lent palma peste gură şi peste barbă. Era nervos. Ei îi fusese dor de furia lui. Dezamăgirea şi frustrarea lui aveau întotdeauna greutate şi grosime. Pe vremuri, când se aşezau peste ea ca o pătură, Hwa ştia că poate să facă mai mult. Ştia că are potenţial. Era o alinare.

— Ai făcut nişte cascadorii pe-acolo.

Hwa a chicotit.

— Da, băiete.

Kripke a pus o palmă masivă peste mâna ei dreaptă. O durere surdă îi făcea braţul să zvâcnească. El a simţit-o şi şi-a slăbit strânsoarea. I-a luat tandru degetele într-ale lui.

— Mai ţii minte când ţi-am spus că trebuie să înveţi să loveşti cu picioarele, pentru că n-ai nicio şansă să dai pumni ca lumea cu aşa nişte mâini?

Ea a încuviinţat din cap.

— Pe-ormă te-ai băgat în ring cu micuţul Ronnie Tolliver şi i-ai dat una cu latul palmei direct peste ochi şi te-am scos din luptă pentru că era o lovitură ilegală. Ai vrut să pleci de tot atunci şi acolo, ţi se părea că ai câştigat meciul.

— Ar fi trebuit să-l câştig. Era în genunchi.

Kripke a clipit cu ochii lui sticloşi, umezi.

— Cum eşti?

Hwa a întins cealaltă mână şi a bătut-o uşor pe a lui.

— Praf. Dar pe drumul cel bun.

Hwa şi-a dres glasul. Accentul i se schimba când vorbea cu Kripke. Sala de sport era singurul loc în care nu trebuia să-şi bată capul dacă vorbeşte corect engleză sau coreeană şi putea să vorbească la fel cu ceilalţi.

— Mi-am dat demisia.

Kripke şi-a încrucişat braţele peste pântec şi s-a lăsat pe spate în scaun. Trebuia să slăbească. În curând avea să devină statistică. Ea a simţit brusc dorinţa să se întoarcă la sală cu el, să ridice greutăţi sau să alerge ori măcar să se distreze pe plasa

elastică. Îi era dor de ea. Dar ora de sport era diferită fără Tae-kyung. Încercase să mai meargă acolo, după. Dar durea. Fantoma lui era cea mai puternică acolo.

— Ce-ai făcut?

— Mi-am dat demisia.

A mai luat o gură de apă.

— S-au jucat cu mine. Aşa că mi-am dat demisia.

Sprâncenele groase ale lui Kripke s-au mişcat ca două omizi care se miros una pe alta.

— Cum s-au jucat cu tine?

Hwa şi-a umezit buzele cu limba. Erau deodată foarte uscate. Doamne, dacă doar şi-a imaginat? Şi-a imaginat cum se dezlipeşte pielea de pe craniu şi luminile de dedesubt. Şi-a imaginat privirea moartă din ochii lui, ca ai unei păpuşi. Şi-a imaginat forma din apă.

— Hei!

Kripke i-a luat paharul din mâini.

— Uite cum tremuri, o să-l verşi pe tine. Ţi-e frig?

— Da, s-a auzit ea răspunzând.

El i-a tras pătura mai sus şi a început să caute ceva prin cameră.

— Să le ia dracu' de spitale! Ori e prea cald, ori e prea frig. Aşa, deci. Demisia.

Hwa a dat din cap cu emfază.

— Să mor eu că demisia! Da. Am făcut-o deja.

Kripke a arătat cu degetul mare în spatele lui.

— I-ai spus clientului?

Căcat! Bineînţeles că trebuie să-i spună lui Joel. Cum o să-i explice?

— Joel? E pe acolo?

Kripke a dat aprobator din cap.

— A plecat înainte să te trezeşti. A venit după el un tip înalt, roşcat.

— Şeful meu. Fostul meu şef.

— Ce măreţ se dă şi ăla! Mai băţos decât doi cocoşi într-o poiată.

Hwa a râs. O durea.

— El e, da.
— M-a luat tare, m-a întrebat de tine. N-am mai văzut un om aşa de supărat de când a ratat Belluci în semifinale, acum cinci ani.
Kripke s-a uitat la ea pe sub borul pălăriei.
— Auzi ce-ţi zic, răţuşcă?
Hwa s-a uitat în altă parte. N-a mai apucat să răspundă. S-a auzit un clopoţel în cameră.
— Jung-hwa Go? Trebuie să-ţi facem testul la ochi.
— Glaucomul e ceva destul de comun la cei care suferă de Sturge-Weber, a spus doctorul. Şi nu ţi-ai făcut de mult o examinare a ochilor.
Hwa era prima pacientă cu Sturge-Weber pe care o întâlnise. Când s-au cunoscut, el a zis că vrea să înveţe cât mai multe despre bolile rare. Rezidenţii primeau un bonus de risc dacă lucrau în larg. Într-o situaţie de evacuare, ei ar fi plecat printre ultimii.
— Ca zugrăveala aia de pe braţul tău, de exemplu, a continuat doctorul Bonus de Risc. E pentru victimele incendiilor. O administrăm la triaj înainte de evacuări. Iese dintr-un puşcoci ca aluatul.
— Drăguţ.
A încercat să-şi imagineze un sac umflat cu mâzgă roz, ataşat de braţul ei. N-a reuşit.
— Glaucomul nu-i aşa de rău, adică n-are simptome rele. Până acum ai avut noroc, având în vedere cât de extinsă e angioma ta. N-ai mai avut o criză de trei ani şi înainte ai trecut prin aproape toţi anii de şcoală fără niciuna. Şi încă eşti activă fizic, fără nicio slăbiciune pe partea dreaptă. Probabil exerciţiul fizic a ajutat la prevenirea celorlalte simptome. Şi alimentaţia. Scrie aici că mănânci multe grăsimi bune şi stai departe de zahăr. Şi anticonvulsivii, evident.
Hwa a dat aprobator din cap.
— Angioma ar putea să-mi atrofieze partea asta de creier, totuşi, nu?
— E posibil. Pata îţi strânge laolaltă nervii şi vasele de sânge de deasupra cortexului tău cerebral.

Aşa că, dacă ai avut o criză mută, ea ar putea fi un semn că s-a înteţit strânsoarea.

Şi-a strâns pumnul şi i-a arătat.

— Sau dureri de cap. Ai avut dureri de cap recent?

— Nu, dar şeful meu a avut, a spus Hwa.

Doctorul a râs. A făcut un semn din mână şi s-a deschis un portal spre zona de optometrie. Proiecţiile mai multor ochi s-au trezit deodată şi au clipit când au trecut prin dreptul lor. Unii erau albaştri. Unii erau verzi. Unii aveau vinişoare roşii. Unii aveau cataractă. Parcă toate dispozitivele de supraveghere din zonă îşi dezvoltaseră un avatar mic, special, care să facă cu ochiul şi să râdă de oamenii din preajmă.

— Ai mai fost supusă unei examinări robotice înainte, da?

— Ce?

Doctorul a făcut un semn şi s-a deschis o altă uşă, spre o cameră întunecată. Înăuntru era o maşinărie înaltă, albă, cu şase membre şi mulţi ochi. S-a luminat odată cu camera. Luminile i-au clipit şi membrele s-au îndoit cu delicateţe într-un gest care părea să spună mai degrabă „bine ai venit” decât „o să-ţi mănânc ochii”.

— El e doctorul Mantis. Tocmai a primit nişte îmbunătăţiri şi e gata de treabă. Lasă-l să-ţi dilate mai întâi pupilele şi pe urmă poate să-ţi măsoare presiunea de pe nervul optic.

— Bună, a spus doctorul Mantis.

A întins un cleşte spre ea. Avea un accent englezesc pronunţat. Hwa se întreba de ce toţi roboţii trebuie să fie britanici. Probabil din acelaşi motiv pentru care actorii britanici jucau mereu în filme roluri de nazişti.

Hwa s-a întors spre celălalt.

— De ce nu pot să am un doctor adevărat?

— Eu sunt un doctor adevărat, a zis Mantis.

— Mantis e bun! Mai mult decât bun! E extraordinar! Mantis, trimite-mi raportul ăla când îl

termini, bine?

— Da, doctore Rockwell.

Rockwell. Aşa-l chema. Uşa s-a închis după el.

— O să am cea mai mare grijă de ochii tăi, a spus Mantis.

A pivotat pe o bilă gigantică şi a intrat în câmpul ei vizual. Încă ţinea cleştele întins. Hwa l-a prins şi l-a strâns. Robotul avea o strângere blândă. A folosit un alt braţ, de mai jos, ca să tragă un scaun.

— Te rog, ia loc.

Hwa s-a aşezat. Luminile s-au micşorat. Unul dintre cleştii lui Mantis a prins-o de bărbie. Un altul o ţinea de frunte.

— Acum o să-ţi dilat pupila. Te rog, ţine ochiul deschis.

— OK.

A simţit o stropitură în ochi.

— Acum o să verific câtă presiune e pe nervul optic şi dacă şi-a schimbat culoarea. Dacă există ceva anormal, o să-ţi cartografiez câmpul vizual cu lumina asta.

Ceva a clipit pe corpul lui.

— Acum o să vin foarte aproape de tine şi o să mă uit adânc în ochiul tău.

Cleştii s-au strâns. Mantis s-a apropiat. Unul dintre ochii lui a ajuns la acelaşi nivel cu al ei. Era o cameră video foarte mare. Pe când se uita în ea, lui Hwa i s-a părut că vede oglinzi care-şi schimbă poziţiile.

— Ce fel de schimbări ai observat la vederea ta? a întrebat-o Mantis.

— Ă… a început ea şi a înghiţit în sec, simţindu-şi faţa amorţită. Am avut derealizare şi depersonalizare.

— Te-ai disociat?

— Numai un minut. Şi apoi mi s-a părut că văd o aură ca de criză.

— Aura ţi-a acoperit vederea?

Hwa a vrut să dea din cap, dar o ţineau cleştii.

— Nu. Era localizată.

— Cât de mare era aura?
— Mare. Cam de mărimea unei persoane.
— Era neagră?
— Nu. Era de celălalt fel, cred. Arăta ca…
Şi-a lins buzele. Simpla amintire a momentului îi era de ajuns ca să-i ridice părul pe braţe.
— Arăta ca nişte picături de apă pe sticlă. Are sens?
— Nu chiar, dar câmpurile noastre sunt foarte diferite. Eu pot să văd şi în infraroşu.
Oglinzile s-au mişcat iar în ochiul doctorului Mantis.
— Ai avut o criză după ce ai văzut aura?
— Nu. Doctorul Rockwell spune că era probabil o criză tăcută, numai aură, fără convulsii. Aşa că poate am scăpat ieftin de data asta.
— Ai avut puncte oarbe?
— Puncte oarbe?
— Găuri în vedere, lucruri care ştii că trebuie să fie acolo, dar nu le vezi.
Era şi asta o descriere posibilă.
— Poate?
— Ai avut recent experienţe cu accesorii de realitate?
Hwa a încercat să nu se încrunte.
— Poftim?
— Căşti, ochelari de augmentare, lucruri de acest gen. Ţi-ai pus recent lentile noi?
— Ă… da, de fapt. Şi le-am purtat azi. Adică ieri. Ultima dată când am fost trează.
Lumina s-a stins. O ceaţă purpurie a înlocuit-o în vederea lui Hwa. Cleştii i-au dat drumul. Se simţea puţin ameţită acum, că n-o mai ţineau. Doctorul Mantis s-a recompus la înălţimea lui maximă.
— Ar putea să fie o fantomă, a spus Mantis.
I s-a aprins una dintre lumini şi pe peretele opus a apărut o proiecţie. Era o schiţă în creion de pe vremuri, reprezenta ochiul uman, cu un bec şi săgeţi şi o pereche de lentile foarte vechi, grosolane.

Pe măsură ce robotul vorbea, imaginile se animau.

— Se numeşte palinopsie. Înseamnă să vezi cu întârziere. Vezi un obiect la mult timp după ce a dispărut. Poate fi un efect secundar al crizelor. Accesoriile pot să-ţi modifice percepţia, mai ales dacă nu eşti obişnuită cu ele. Asta e problema, mai ales pentru pacienţii ca tine. Să o iei în calcul, dacă vrei să-ţi păstrezi dispozitivul. Probabil procesezi informaţii în câmpul vizual la mult timp după ce au fost percepute de ochi.

— Deci chiar era o fantomă.

— Dintr-un punct de vedere.

Cleştii doctorului Mantis s-au ciocnit unii de alţii.

— Te-ai prins? E o glumă optometrică.

— O, da, a chicotit Hwa şi i-a arătat robotului un OK cu degetele mari. Bine spusă. Foarte seacă.

Toate trei seturile de cleşti s-au ciocnit unele de altele.

— Chiar? Încerc lucruri noi în comunicarea cu pacienţii.

Hwa s-a simţit deodată foarte prost că spusese despre creatură că nu e un doctor adevărat. Îşi făcea şi el programul, ca toată lumea din oraş. Se bazau pe maşini până la urmă. Chiar şi turnurile erau construite în mare parte de drone. Ar fi trebuit să-i arate mai mult respect de la început.

— Da, faci o treabă excelentă, l-a asigurat ea şi a zâmbit. Mulţumesc. Cum e ochiul meu?

— E perfect normal, a răspuns Mantis. Nu-i nicio problemă cu vederea ta.

— Arăţi ca dracu', i-a zis maică-sa.

— Am fost împuşcată.

Hwa a văzut cum privirea lui Sunny se mută pe valva de la braţul ei drept.

— Acum ţi-e bulită şi cealaltă parte, ha?

— Da.

Să-şi recunoască urâţenia a fost mereu parola corectă de intrare în casa mamei sale. Era moneda ţinutului. Sunny s-a dat la o parte din uşă şi i-a făcut semn să intre. Puţea a ceva dulceag. La început, Hwa a crezut că Sunny încearcă un parfum nou, dar mirosul venea dinspre podea. Pe covor, lângă frigider, era o pată uriaşă, roz.

— Ce s-a întâmplat?

— Am vărsat o tavă cu jeleuri cu votcă. Nici nu se aşezară bine.

Sunny s-a pus la o masă mică în faţa display-ului. Îşi luase unul mai mare de când Hwa fusese ultima dată aici. Ocupa mare parte din perete.

— Ai mutat trofeele, a spus Hwa şi şi-a dat seama că de asta se şi întorsese. Casa ei nouă n-ar fi fost completă fără ele.

Sunny s-a prefăcut că n-aude. Îşi ţinea privirea lipită de ecran.

— Trofeele, a repetat Hwa puţin mai tare. Unde sunt?

— Sunt atentă la asta.

Hwa s-a uitat la uşa vechii camere a lui Tae-kyung. Camera lor veche. Ar putea să intre. Acum. Ar putea.

N-a putut.

S-a dus la frigider. Sunny a ţâţâit iritată când Hwa i-a trecut prin faţă. Hwa a coborât capul şi s-a lăsat pe vine înaintea frigiderului. Nu erau multe lucruri în el: o carafă cu ceai rece, despre care Sunny zicea că e bun pentru piele, cu bucăţi de rădăcini uscate plutind prin ea, şase sticle cu suc de verdeţuri, trei de şampanie roz şi, undeva în capăt, un borcan cu kimchi.

În afară de limbă, era singurul lucru din moştenirea lor culturală pe care-l mai păstra Sunny. Mâncase kimchi de mică. Zicea că acelor murături li se datorează silueta ei frumoasă şi constituţia ei excelentă. Era tot ce mânca după fiecare operaţie şi fiecare naştere.

— Dacă-mi mănânci mâncarea, să pui alta la loc!

Hwa nu i-a răspuns. Ţinea uşa frigiderului cu corpul şi îşi folosea braţul zdravăn ca să scoată borcanul. Apoi, sprijinită de frigider, a prins borcanul între picioare şi l-a deschis cu mâna bună. La suprafaţă era o crustă albă.

— Căcat…

Hwa s-a ridicat. A luat o pereche de cleşti pentru gheaţă lăsaţi pe blat şi a îndepărtat mucegaiul. Chestia de dedesubt era umedă şi roşie. A început să mănânce cu cleştii. Luase deja trei guri mari, când a observat că Sunny se holbează la ea.

— Ce-i?

— Nimic.

Sunny s-a întors să se uite la povestea de pe display. Părea mai slabă. Hwa nu-şi dădea seama cum ar fi fost posibil, dar era adevărat. Nu mâncase niciodată prea mult. Aşa e când îţi începi cariera de model la 11 ani. Mâncarea era duşmanul. Nici lui Hwa nu i se dădea voie să termine mâncarea din farfurie. Prima dată când a făcut-o a fost atunci când a împărţit o oală de ramen cu fratele ei. El adăuga mereu şi chestii mai distractive, ca ouă sau crenvurşti. Ştia cum să taie crenvurştii ca să arate ca nişte caracatiţe. Lua capacul oalei, ca ea să nu se frigă la degete.

Pata de pe podea însemna că exista votcă prin casă. Hwa a aruncat cleştii şi s-a uitat în congelator. Era plin: votcă, gin, rom, cidru, împreună cu pachete medicale pentru febră şi cuburi de gheaţă în formă de inimioară.

— Am fost la spital să te văd.

Hwa a scos o sticlă de votcă aproape terminată şi a închis uşa. Sunny încă se uita la ecran.

— Când?

— Ieri. Dormeai.

— Eram în comă.

Sunny a dat din umeri.

— Păreai că eşti bine. Aşa că am plecat.

Hwa nu ştia ce să spună. Nu fusese conştientă până acum că poţi să fii în comă şi să nu pari că eşti

bine.

— OK…

— Şi n-ar trebui să bei aia. Acum, că eşti pe pastile.

Hwa s-a uitat la sticla din mână. Sunny avea dreptate. Ura când Sunny avea dreptate. Dar femeia îşi petrecuse mult timp în spitale. Ştia cum e cu recuperarea.

— Da.

— Şi oricum n-ar trebui să-mi bei băutura. E scumpă. Cumpără-ţi-o pe a ta!

Hwa a pus sticla la loc şi s-a întors la kimchi. Sunny s-a ridicat. S-a întins.

— Şeful tău e un bărbat drăguţ.

Lui Hwa i s-a strâns stomacul. *Gândeşte-te la camera de control*, şi-a spus.

— Nu mai e şeful meu. Mi-am dat demisia.

Sunny s-a uitat la ea cu o privire total dispreţuitoare.

— Bineînţeles.

— Aproape că m-au omorât, a zis Hwa şi s-a urât imediat pentru nevoia de a explica.

Sunny a oftat, dar nici n-a apucat să deschidă gura, că Hwa şi ştia pe care dintre multele ei poveşti o s-o spună.

— Am avut o dată un show în Incheon şi…

— Şi ţi-a luat foc părul, la bis. Şi nu te-ai plâns. Ştiu.

Sunny şi-a dat ochii peste cap.

— Rămâi aici peste noapte?

Niciodată cu ospitalitate. Mereu s-o facă să simtă că-i stă în gât.

— Doar în noaptea asta.

— Bun.

Sunny s-a dus în partea profesională a apartamentului. Hwa a pus la loc kimchiul şi a găsit o periuţă nouă în baie. S-a spălat pe dinţi mai mult decât ar fi fost necesar. În cele din urmă, trebuia să intre în cameră. Hwa s-a gândit la asta în timp ce-şi privea faţa în oglindă. Sunny avea dreptate. Chiar

arăta ca un căcat. Mai mult decât de obicei. Pata ei era întunecată şi pielea fără luciu. Avea buzele prea mari. Arătau stupid, ca şi cum un muncitor neatent dintr-o fabrică îi trântise gura altcuiva pe faţă.

S-a uitat iar direct în ochiul ei prost.

— Nu mai fi aşa o laşă!

Camera lui Tae-kyung mirosea la fel. Ştiuse că aşa o să fie, dar tot o surprindea. Parcă el încă ar fi fost acolo. Uite patul, cu cearşafurile încă întinse. Pătura de iarnă încă era strânsă la capătul patului. Mănuşile de box încă atârnau pe perete.

Sunny mutase trofeele într-un dulăpior lângă pat, de unde Tae-kyung le-ar mai fi văzut dacă ar mai fi dormit acolo. Erau în dezordine. Hwa le-a aşezat în ordine cronologică, de la stânga la dreapta. Timp liniar. Fără căcaturi ca Singularitatea. Fără fantome. Totul aranjat, curat şi mort şi dus.

Tae-kyung avusese şansa să fie profesionist. Oricine şi-ar fi dat seama dacă i-ar fi văzut trofeele, fundele, diplomele şi centurile. Toată istoria lui era acolo, cu vorbe ca „finalist” şi „câştigător” şi „campion” scrise cu litere mari şi tăioase. Viitorul lui posibil. Ar fi putut să plece de acasă, să prindă un contract şi să intre în schemă. Ar fi făcut bani. Nu mulţi, dar destui. Era chipeş, amuzant, rapid. Ar fi putut să fie un star.

În schimb, a stat acasă şi şi-a luat un job pe platformă. A amânat. A spus că poate să aştepte. Să facă nişte bani mai întâi. Că nu poate s-o lase pe Hwa doar cu mama. Şi de aia era acolo când a avut loc explozia. Din cauza lui Hwa.

Încă stătea între paturile lor, când s-a auzit un bip.

— *Eşti bine?*

Joel. Hwa nu mai avea lentilele şi casca din ureche, dar el încă ştia cum să dea de ea. Ciudat că se interesa. Nu se ştiau de prea mult timp.

— Bine, i-a spus.

— *Chiar îţi dai demisia?*

Hwa n-avea nicio idee cum să răspundă.

— *E vina mea?* a insistat Joel.

— Nu, a spus ea tare şi apoi i-a scris: *Nu. Nu-i vina ta. Doar că nu sunt bună pentru job. Aveai dreptate. Am fost proastă. A fost o idee proastă. O greşeală stupidă.*

Luminile erau stinse şi ea aproape se dezbrăcase, când a venit încă un bip. Se descurca mai greu cu un singur braţ. Începuse să se întrebe dacă Joel adormise. Dar mesajul lui a venit tare şi clar:

— *Am putea să fim prieteni în continuare?*

Încet, trupul ei s-a lăsat pe podea. S-a ghemuit deasupra încheieturii mâinii, uitându-se la ferestruica luminată din bezna camerei ei din copilărie.

VII
CRIMĂ

Pentru că încă erau prieteni, s-a întâlnit cu Joel a doua zi, la prânz. Încă era cald, aşa că au mâncat în Autumn Garden de pe Nivelul 20 al Turnului Doi, unde erau copaci ale căror frunze chiar se îngălbeniseră.

Arţarii fuseseră plantaţi înaintea recoltelor de pe nivelurile cu ferme. Pe o placă de pe un copac erau logourile horticultorilor şi ale agenţiilor de sănătate mintală care fondaseră pădurea.

— N-am mai fost aici, a spus Joel, uitându-se în sus, spre boltă.

— Veneam aici la întâlniri, a spus Hwa, privind spre tipul cu cască însărcinat să-i supravegheze.

Noul bodyguard al lui Joel, probabil. O cască o învinsese, deci poate era mai bine aşa.

— La întâlnirile altora, adică. Pentru mine erau joburi.

Joel a dat din cap şi a tras un şut în nişte frunze galbene şi uscate.

— O să te întorci la jobul vechi?

— Poate, a răspuns Hwa. Dacă mă primesc.

Joel părea să asculte ceva. Síofra, probabil. Hwa a vrut să-l întrebe, dar s-a abţinut. Joel a clătinat din cap uşor şi i-a întins două cutii.

— Bucătarul nostru ne-a pregătit prânzul.

Hwa a zâmbit.

— Mulţam.

— I-am spus să-ţi facă orez cu conopidă. Eu cică ar trebui să mănânc cereale.

— Încă eşti în creştere, e OK.

Joel a aranjat masa. Hwa a vrut să-l ajute, dar el a spus ceva despre braţul ei şi a oprit-o. Evident, bucătarul le făcuse ceva coreean: tocană de tofu cu zucchini şi crevete.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea ceva mai… familiar, a spus Joel.

— Crede-mă, Joel, mama n-a făcut niciodată mâncare ca asta, a spus Hwa. Dar mulţam. E excelentă.
— Şi tatăl tău?
Hwa a dat din umeri.
— N-am idee. Nu l-am cunoscut. Nici nu ştiu dacă mai e pe aici. Am întrebat-o pe Sunny cândva, dar mi-a zis că nu poate să-mi spună. Pariez că nici nu ştie.
— Fratele tău a fost deci ca tatăl tău?
Hwa s-a înecat cu supa. A tuşit.
— Da. Cumva. Un pic. Poate.
A luat o gură zdravănă de ceai rece din termos.
— Poţi să-mi faci o favoare?
— Vrei să-ţi iau lucrurile din vestiar? Pentru că deja l-am întrebat pe unul dintre profesori cum…
— Joel.
Hwa s-a uitat la el ca Meduza şi el a tăcut. Pentru o clipă, s-a concentrat pe sunetul frunzelor în cădere şi pe murmurul eolienelor de afară şi pe mereu prezentul, aproape neauzitul murmur al Atlanticului de sub ei. Trebuia să facă asta. Trebuia. N-avea de ales. Dă-i dracu' pe Lynch ăştia, oricum.
— Închide-ţi casca! i-a cerut ea. Vreau să-ţi zic ceva.
Joel a tresărit ca un peşte tras de cârlig. Asculta ce-i spune altcineva. În cele din urmă, a dat din cap a aprobare. A tastat o parolă complicată pe pielea din jurul urechii.
— Daniel zice că e OK.
Hwa a aşteptat până când „ţeastă rasă" s-a dus pe cealaltă parte a parcului.
— Joel, ştii că testul n-ar fi trebuit să fie cu gloanţe adevărate, da?
El a dat din cap.
— Da. A fost un accident. Îmi pare rău.
A înghiţit în sec.
— Hwa, îmi pare rău, e vina mea, dacă n-ai fi…
— Taci, i-a spus Hwa şi, când el a tresărit, a adăugat: Termină cu căcaturile. N-a fost vina ta. Nu

ştiai. Şi nu tu ai schimbat gloanţele.

I-a pus o palmă pe umăr.

— Dar cineva a făcut-o. Şi cineva vine după tine.

Joel a aşteptat o clipă, s-a gândit, apoi a izbucnit în râs. Şi-a încrucişat braţele, lipindu-le de coaste, hohotind. A căzut pe spate în frunze. Hwa a salvat la timp supa de picioarele lui întinse.

— Ce-i aşa de comic? l-a întrebat ea în cele din urmă.

— Faţa ta, i-a răspuns el.

Hwa s-a crispat.

— Oh!

— Nu, nu în sensul ăsta! a zis Joel şi s-a ridicat. Nu în sensul ăsta. Râdeam de cât de serioasă erai.

A încercat să o imite. Arăta ca o mască veche dintr-o pantomimă.

— Sunt ameninţat tot timpul. Sau, cel puţin, familia mi-e ameninţată tot timpul. A fost doar o greşeală! Şi toţi cei implicaţi au fost daţi afară.

Lui Hwa i s-a ridicat părul pe braţe.

— Da?

— Da, a spus Joel, dându-şi ochii peste cap. Serios. Ai fost împuşcată. I-au dat afară pe toţi.

Hwa se îndoia că motivul fusese împuşcarea ei şi nu dorinţa lui Zachariah Lynch de a-şi împrospăta personalul. El ştia de ameninţările cu moartea, dar Joel nu.

— Joel, am văzut ameninţările.

— Normal că le-ai văzut. Eşti paza mea. Sau ai fost.

— Nu, vreau să spun că am văzut ameninţări precise. Împotriva ta. Împotriva vieţii tale. Ameninţări cu moartea. Înspăimântătoare.

Joel s-a încruntat. S-a jucat puţin cu mâncarea.

— Dar… n-are niciun sens. De ce…

— Tatăl tău mi-a zis să nu-ţi spun. A trebuit să semnez…

— Şi de ce-ai pleca? a întrebat-o Joel, uitându-se în sus la ea cu ochi luminoşi. Dacă vrea cineva să mă omoare, de ce ţi-ai da demisia?

Hwa a deschis gura. Nu se gândise că o să fie întrebată.

— Pentru că am dat greş. Am ratat. Nu numai că te-am lăsat în urmă, dar nici n-am eliminat ameninţarea. Puteai să fii rănit. Puteai să mori.

I-a apărut, nechemată, fantoma care o urmărise sub stropitori. I-a dominat o clipă vederea, ca o aură de migrenă. Apoi a clipit şi fantoma a dispărut, dar Hwa şi-a amintit de ce trebuise mai exact să facă asta. *Camera de control*, şi-a zis. Apoi a îndrăznit să se uite în ochii lui Joel.

— Şi pentru că… cine e pe urmele tale, cine a trimis mesajele… Nu ştiu dacă pot să mă lupt cu ei.

— Dar tu poţi să te lupţi cu oricine!

Vocea îi sunase spart şi s-au uitat amândoi în altă parte, amândoi profund stingheriţi.

— Nu şi cu ăştia, a spus Hwa în cele din urmă. E ceva… cineva… nu ştiu cum să mă descurc. Şi pe oricine o să aleagă tatăl tău pentru job o să fie probabil mai bun. Mai bine echipat. N-o să trebuiască să te îngrijorezi pentru crizele mele sau că aş putea să orbesc şi toate căcaturile. O să fii mai în siguranţă fără mine.

Joel a început să-şi împacheteze prânzul.

— Te rog să mă scuzi, i-a zis. Nu-mi mai e foame.

Hwa şi-a luat votca şi sucul. Ploaia îi mânase pe băutorii diurni în Crow's Nest, la o cină de refacere. Unii erau de la USWC. Ceilalţi îşi scuturau pletele ude şi-şi scoteau puloverele şi comandau prima bere neagră a toamnei. Încă era cald afară, dar umezeala o făcea pe Hwa să simtă pe ceafă primii fiori reci ai toamnei. O durea braţul. Afară, se schimba presiunea.

— Şi de aia aş vrea să-mi primesc înapoi jobul vechi, i-a spus lui Rusty. Vrei, te rog, să-i arăţi lui Madame Séverine această conversaţie?

— Bineînţeles, i-a răspuns Rusty.

Hwa s-a uitat la Nail. Nail a dat aprobator din cap.

— Drăguţ din partea voastră! a spus Hwa şi a ridicat paharul. Noroc!

— Regretă că n-a putut să vină la întâlnire. A avut treabă.

— Nu mă-ndoiesc.

Hwa a sorbit din pahar.

— Îmi permiteţi să-mi cer scuze încă o dată? Că v-am pierdut în mulţime în ziua aia?

— Nu. Am fost informaţi că nu puteai, i-a răspuns bărbatul şi a zâmbit. Dar nu e nicio stipulare cu privire la aprecierea gestului.

— Bun, atunci.

Rusty s-a uitat peste umărul ei. S-a încruntat.

— O să fii atacată.

Hwa s-a răsucit în scaun la timp ca să primească un val de bere în faţă. Paharul a căzut pe podea şi a zdrăngănit fără să se spargă. New Arcadia avea o regulă în privinţa paharelor în baruri. Ceva legat de faptul că puteau fi sparte şi transformate în arme.

— Târfă mică şi egoistă!

Andrea Davis era slăbănoagă, spre deosebire de soţia ei, Calliope. Era o rămurică de femeie, cu un smoc de păr roşu, care îi tremura pe cap. Vibra de furie.

— Andrea…

— Gura! a strigat Andrea şi i-a tras un şut spre bărbie. Ridică-te! Ridică-te şi înfruntă-mă!

Tipul de pe scena de karaoke nu mai părea aşa de sigur că văzuse un milion de feţe şi le impresionase pe toate.

Camera de control, şi-a amintit Hwa, ridicându-se în picioare. Era mai înaltă decât Andrea, dar nu cu mult. Îşi ţinea mâinile pe lângă corp. *Camera de control. Apasă pe butoanele mari. Ascultă cum se închid uşile în urma ta.*

— Ce se întâmplă, Andrea?

Andrea i-a tras o palmă. Era clar că n-o făcea prea des, dacă o făcuse vreodată. I-a zgâriat un pic nasul şi gura lui Hwa. Hwa s-a gândit că măcar maică-sa îşi dezvoltase nişte tehnici mai bune în

ultimii 23 de ani. Chiar şi cu trupul ei ţinut pe picioare cu polimeri şi rugăciuni, Sunny ar fi putut s-o rupă pe Andrea în două.

— Nu cred că e cazul, doamnă Davis, a spus Rusty, venind sfios de după masă. Sunt sigur că există o explicaţie…

— Mi-a omorât nevasta!

Andrea a întins un deget tremurător spre Hwa, care, copleşită de adrenalină, încerca să respire. Calliope? Omorâtă? Când? Cum?

— Tocmai am vorbit cu poliţia, a şoptit Andrea. Şi mi-a spus că ar fi trebuit să o păzeşti pe Calliope. A avut o întâlnire. Şi s-a dus acolo singură. Pentru că ţi-ai dat demisia. Ţi-ai dat demisia ca să lucrezi pentru ei.

Andrea a arătat pe fereastră spre platformă. Pe cel mai mare furnal era un logo nou, strălucitor, al familiei Lynch. L-ul ăla umflat unduindu-se în jurul unei băltoace negre ca un şarpe leneş care-şi înghite încet ultima victimă. Hwa s-a întors spre celelalte femei din bar. Cu jumătate dintre ele lucrase în trecut. O priveau diferit acum. Ca şi cum îşi suspendaseră abonamentul la lentile şi îi vedeau faţa adevărată pentru prima oară. Ca şi cum ştiau în sfârşit cât de urâtă e.

— Calliope e moartă?

Andrea o împungea în umeri cu degetele ei noduroase. Era mai puternică decât părea. Furia poate să facă asta. Continua s-o împingă, încercând s-o trântească. Lui Hwa muşchii stomacului i s-au lipit de coloana vertebrală. Stătea dreaptă şi nemişcată şi o lăsa pe Andrea să-şi puncteze vorbele cu degetele.

— Da! Este! Moartă! Ruptă în bucăţi!

Hwa a clătinat din cap.

— Andrea, n-am ştiut…

— Du-te dracu’!

Andrea şi-a înfipt cotul mic şi osos în plexul solar al lui Hwa. Durerea i-a deschis un punct de spaţiu superdens în dosul coastelor: o gaură de

vierme a sufocării şi a panicii. Hwa s-a clătinat şi a căzut pe masă. Ceştile s-au rostogolit şi au zăngănit pe podea. Nu-i de mirare că era depăşită de situaţie. Îşi dorea cu disperare, stupid, să fie trează. A alunecat de pe masă pe podea. A simţit sub palme coji de alune. Andrea i-a tras un şut într-o parte.

Hwa a încercat să se ridice. Andrea a luat o sticlă aproape plină de pe o masă şi a încercat să o lovească în cap. Hwa s-a ferit şi a blocat lovitura, dar Andrea parcă fusese cuprinsă de o frenezie ucigaşă şi sticla a revenit şi i-a izbit tâmpla. A simţit-o rece, spumoasă, vibrând. Hwa a auzit clipocitul berii în plastic când i-a întâlnit pielea tâmplei şi i-a rupt-o.

— Opreşte-te! a zis şi şi-a apărat capul cu antebraţele, în timp ce Andrea lovea din nou. Opreşte-te, asta-i partea mea bună…

— Tu n-ai o parte bună, trădătoare hidoasă.

Andrea s-a repezit iar să o pocnească, dar piciorul ei a nimerit în gol când Nail a prins-o şi a ridicat-o blând. O ţinea sus şi ea se zbătea.

— A tăiat-o, a şoptit Andrea. O, Doamne, a tăiat-o pe iubita mea.

Rusty şi Nail trebuiau să se întoarcă la Séverine.

— DOM, a spus Rusty când şi-a luat haina. Pune nişte gheaţă.

Barmanul de la Crow's Nest i-a dat lui Hwa un prosop cu gheaţă în el şi un coniac şi i-a făcut semn să plece imediat ce l-a băut. Lumea din lift a făcut tot posibilul să nu se uite la ea, dar a studiat-o pe ascuns: pata, sângele proaspăt, tăieturile din mâneci, cojile de alune agăţate de colanţi. Braţul îi zvâcnea. S-a gândit că a început iar să sângereze.

Sindicatul avea să-şi iniţieze protocolul DOM, abreviere de la Dispărut, Omorât sau Mort. Era chiar acolo, în manualul USWC: obţine şi verifică toate faptele, alertează membrii, pune accentul pe siguranţă, în declaraţiile publice separă incidentul de natura muncii şi umanizează victima (foloseşte numele mic, fă referire la familie şi la animalele de

casă) şi nu sugera în niciun fel că victima a făcut ceva s-o merite. Era la fel oriunde, în orice oraş canadian, chiar şi în cele de pe uscat.

Nu mai fusese omorâtă vreo lucrătoare sexuală în New Arcadia de dinainte de explozia platformei, datorită decriminalizării, bodyguarzilor şi comunicării dintre lucrătoare. Dacă un client era rău, afla toată lumea. Exista un sistem de punctare. Se măsura nivelul de dubioşenie. Şi capacitatea de violenţă. Şi respectul pentru limite. Dacă voiai, puteai să iei un client prost cotat. Dar ştiai în ce te bagi.

Ştiuse şi Calliope? Citise evaluările şi se decisese să meargă oricum la întâlnire? Şi cine putea să fie atât de periculos? Hwa a lăsat întrebarea să i se coacă în minte în vreme ce liftul cobora la etajele mai ieftine. Înaintea ochilor îi apăreau tot felul de feţe. Angel. Benny. Căcat, chiar şi Moliter, un pic. Şi, bineînţeles, uneori muncitorii luau chestii să-i ţină treji şi unele nu erau aprobate, genul de substanţe pe care le lua Wade şi, Iisuse, orice s-ar fi putut întâmpla acolo.

Hwa a intrat în apartamentul ei. De fapt, era o singură cameră, cu ustensilele de bucătărie înşirate pe un perete şi cu patul lipit de un altul. Puţinul pe care-l avea se afla încă în cutii şi în grămezi pe podea. Numai trofeele lui Tae-kyung erau aranjate frumos, la vedere. Acum nici nu mai era sigură că-şi permitea noua casă.

— Prefect. Arată-mi-o pe Calliope Davis.

— *Acces refuzat*, i-a spus Prefectul sec.

Cam repede. Lynch n-a întârziat s-o scoată din sistem. Şi nici n-avea cum să-i învinovăţească. Să-l învinovăţească. Síofra. Probabil fusese decizia lui. O clipă, s-a gândit să-l contacteze. Nu. O idee proastă.

— Dă-mi-o pe Belle du Jour, a spus.

A apărut capătul dinspre clienţi al terminalului. Dar nici aici nu era primită. Putea totuşi să vadă profilul lui Calliope. Iat-o, machiată, arătându-şi

tatuajele, descriindu-şi talentele speciale. Nu fusese cea mai bună elevă a lui Hwa, nici pe departe, dar asta nu însemna că era slabă. Doar nemotivată.

Eileen a apelat-o exact când se pregătea să vadă ştirile.

— Am auzit ce s-a întâmplat, a spus Eileen şi Hwa nu ştia dacă se referea la Calliope sau la bătaia cu Andrea. E un păcat, a spus, apăsând pe cuvinte. Un păcat.

— Ai văzut ştirile?

— Da, şi îmi doresc să n-o fi făcut, a răspuns Eileen şi şi-a suflat nasul. Am văzut scenele filmate de drone. Bucăţi din ea. Pluteau acolo. Numai… bucăţi.

Poate că a fost un accident. Poate, cumva, într-un oraş cu o barieră împotriva sinuciderii pe fiecare pasarelă, Calliope a căzut în apă şi a fost tăiată de o elice. Se mai întâmpla, de obicei dacă coborai sub pasarele. Trolii, oamenii care locuiau sub poduri, mureau des aşa. Dar de ce-ar fi coborât acolo?

— Şi, bineînţeles, ei zic că-i sinucidere, a zis Eileen, ca şi cum îi citise gândurile lui Hwa. NAPS adică. Au zis c-au trecut totul prin Matchmaker, ăsta a fost răspunsul lor şi investighează pornind de aici.

Hwa a găsit filmarea. O identificaseră după tatuaj, tatuajul şi atrăsese atenţia dronelor. O cruce ortodoxă plutind pe valuri. De la distanţă, părea un fel de steag. Sau poate o haină. Dar era pielea lui Calliope. Pielea sânilor ei, zdrenţuită la margini, cu crucea clară încă, deşi umflată şi murdară.

— Iisuse, a rostit Hwa. Eileen, dă-mi parola ta.

A urmat o pauză lungă. Prea lungă.

— Hwa, n-ar trebui să fac asta…

Şi atunci Hwa şi-a dat seama că ea ştia. Ce spusese Andrea era adevărat. Că Hwa fusese angajată să aibă grijă de Calliope şi că a anulat totul când a luat-o familia Lynch. Îşi simţea buzele fierbinţi. Îi ardeau ochii.

— Schimbă parola într-o oră, i-a spus Hwa, încercând ca vorbele ei să sune cât mai convingător. O oră. Dă-mi o oră. Vreau să aflu unde a fost.

— Poliţia analizează…

— Poliţia e poliţia şi eu sunt eu.

VIII
RANĂ DE IEŞIRE

— Ce face mama ta acolo? a şoptit Eileen.

Hwa s-a uitat peste umăr la Sunny. Mama ei se plimba prin pronaosul bisericii St. Brigid, stătea de vorbă cu unul şi altul şi-şi tampona grijulie ochii cu o batistă cu monogramă.

— Relaţii, a răspuns Hwa şi s-a întors spre altar.

Sicriul era închis. Evident. Hwa nu ştia prea bine nici de ce-şi bătuseră capul cu un sicriu întreg, când bucăţile rămase din Calliope ar fi încăput într-un sicriu pentru copii şi ar fi lăsat şi spaţiu.

— Ai găsit ceva? a întrebat Eileen. Vreau să zic cu…

— Nu, a spus Hwa. Totul e curat. Obişnuit.

Şi asta era şi problema. Descărcase toate calendarele lui Calliope, evaluările, cotele, notiţele şi postările de pe forum. Nimic anormal. Nicio plângere despre vreun client. Şi nici evaluări negative de la ei. Un membru model al organizaţiei. Nimic nu sugera că ar fi avut vreo problemă cu cineva sau o problemă personală care ar fi făcut-o să se arunce în apele reci şi întunecate ale Atlanticului.

Hwa avea nevoie de mai multe informaţii. Lista fierbinte. Date de supraveghere. Informaţii de la Prefect.

— Şi întâlnirea?

Hwa a clătinat din cap.

— A anulat-o el săptămâna trecută. O îmbunătăţire de urgenţă la un implant spinal. Chiar dacă, şi cu coloana buşită, ar fi putut să omoare pe cineva, era la spital în momentul respectiv. De aia a anulat. A lăsat şi câteva rânduri drăguţe de scuze. A trimis şi un cadou. Poliţiştii l-au scos imediat din schemă.

— Şi ea nu i-a spus niciodată lui Andrea că a anulat?

— Presupun că nu, a zis Hwa şi a continuat să înainteze prin biserică. Poate că nu voia să ştie unde se duce.

— Şi fără bodyguard. De ce-ar fi făcut aşa ceva?

Hwa s-a uitat cum intră în sanctuar cei veniţi la înmormântare. Un roi de muşte lucitoare se rotea deasupra pupitrului. Uneori, câte una trecea bâzâind peste aranjamentul de crini şi coroane ca să scaneze un card. Rudele lui Calliope, oricine or fi fost ele, erau pregătite pentru o transmisiune live de la distanţă.

— Poate s-a întâmplat din scurt, a spus Hwa. Poate n-a găsit pe nimeni în timp util.

Eileen s-a foit. Îşi tot plimba ochii peste programul înmormântării, în sus, în jos şi din nou. Şi tăcea. A atins cu blândeţe valva de pe braţul lui Hwa.

— N-o să mai faci una ca asta iar, nu?

— Ce anume?

Eileen a pus mâna dreaptă peste mâna stângă a lui Hwa, care s-a întors şi s-a uitat la ea. Eileen avea ochii umezi. Buzele îi tremurau.

— Ceva cu adevărat stupid, a spus Eileen. Cum ar fi să te duci singură împotriva unui psihopat cu puşcă.

Gura lui Hwa s-a mişcat. Nu ştia ce să spună. Eileen a arătat spre sicriu.

— Puteai să fii tu acolo, Hwa. Ai fi putut să fii moartă acum şi se pare că nu-ţi pasă.

Nu-mi pasă, ar fi vrut să spună. Pentru că nu-i păsa. În marea schemă a lucrurilor, dispariţia lui Go Jung-hwa de pe lume n-ar fi ceva deosebit sau măcar demn de observat. Nu oferea lumii un serviciu special. Era o gardă de corp. Atâta tot. Dacă murea, putea să fie înlocuită.

— Nu-i aşa mare lucru, a spus Hwa. Oricum, mi-am dat demisia.

Eileen s-a uitat la ea cu speranţă. Şi-a şters ochii.

— Chiar?

— Da. S-au purtat ca nişte cururi cu mine.

— O, Slavă Domnului!

Eileen şi-a aruncat braţele în jurul lui Hwa. A strâns-o. Hwa a simţit o înţepătură în braţul drept. A ţipat scurt şi ceilalţi prezenţi la înmormântare s-au întors spre ea cu expresii încărcate de reproş.

— Scuze!

Eileen şi-a slăbit strânsoarea. S-a tras puţin înapoi şi a luat-o pe Hwa de mâini.

— E minunat! Te întorci să lucrezi cu noi?

Hwa s-a uitat în jur. Madam Séverine stătea pe al doilea rând din spate, între Rusty şi Nail.

— Da, probabil o să încerc să-mi iau jobul înapoi după ce are loc înmormântarea.

A tresărit.

— Japrisot voia totuşi să rămân în şcoală. O să fie supărată.

— Hwa, ai fost împuşcată, a spus Eileen. Cred că o să te înţeleagă dacă-i spui că ai muşcat mai mult decât puteai mesteca.

Hwa şi-a dat seama că se încrunta. S-a îndreptat de spate. Şi-a netezit mâneca peste valvă.

— Mai mult decât puteam mesteca?

— Bineînţeles! Au avut de la tine aşteptări complet absurde!

Aceleaşi scuze pe care şi ea i le prezentase lui Joel, rostite acum de gura altcuiva sunau şi mai rău şi o făceau să pară şi mai slabă. Problema adevărată era că au minţit-o, căcănaru' ăla de Daniel Síofra, şeful ei, o minţise, erau toţi nişte ticăloşi manipulatori care nu erau în stare să-şi verifice gloanţele.

— Aş fi putut să fac treaba. Dacă voiam. Dar nu vreau.

— Normal că nu vrei, i-a spus Eileen şi şi-a încrucişat picioarele. Eşti mai în siguranţă cu noi.

Hwa a arătat cu bărbia spre sicriu.

— Spune-i-o şi lui Calliope.

A început muzica şi congregaţia s-a ridicat în picioare. Părintele Herlihy înainta printre enoriaşi, legăna o cădelniţă şi cânta fals „Să ne adunăm la

râu”. A dat un ocol sicriului, rotindu-se şi cântând sub muştele-roboţi ale căror luminiţe străluceau prin norul de fum. S-a întors spre adunare, a întâlnit privirea lui Hwa şi s-a uitat repede în altă parte. Ca şi ea, părintele Herlihy era unul dintre ultimii oameni neaugmentaţi din zonă şi putea să-i vadă faţa adevărată. Se ferise s-o privească de când era mică şi Sunny o forţa să meargă la şcoala de duminică. Sunny s-a înduplecat să n-o mai ducă la biserică abia după Prima Comuniune, odată ce a dispărut posibilitatea de a o tachina pentru felul în care arăta în rochiţa albă. Pentru Hwa, asta era singura explicaţie a insistenţei lui Sunny. Nu că cineva din familia lor ar fi avut credinţă adevărată.

Cântecul s-a sfârşit şi congregaţia s-a aşezat. Băncile au trosnit ca lemnul veritabil. Orice putea fi falsificat.

— Calliope a fost un suflet frumos, a rostit părintele Herlihy. Şi relaţia ei cu această parohie, cu Biserica în general, a fost una lungă şi fructuoasă. Părinţii ei, care nu pot acum să asiste decât de la distanţă, printr-o transmisiune, au renunţat la tot ca s-o aducă în Canada din Grecia. Au scăpat de sub tirania Zorilor Aurii numai cu un hard drive la ei. Avea câteva documente, dar majoritatea erau poze. Poze şi clipuri cu multe generaţii ale familiei ei. Fiecare zi de naştere, fiecare nuntă, fiecare botez. Le-am văzut când s-a căsătorit cu Andrea. Le-a adus la cursul despre căsătorie, după ce s-au logodit.

Alături de ea, Eileen se aplecase şi părea că se uită la încălţări. Lui Hwa i-a luat un minut să-şi dea seama că plânge. A bătut-o uşor pe umăr. Conştientizându-şi gestul, s-a simţit ca antrenorul unei echipe învinse.

— Îmi cer scuze, a şoptit Eileen. Ştiu că nu-ţi place aşa ceva…

— Ce? a întrebat Hwa şi şi-a pus braţul în jurul umerilor lui Eileen. E OK. Poţi să plângi. Dacă eu nu plâng, nu înseamnă că tu nu ai voie.

Eileen s-a uitat în sus şi şi-a şters ochii.

— Poţi să plângi şi tu, Hwa. E OK. N-o să te spun.

Hwa a clătinat din cap.

— Nu. Adică nu pot. Efectiv nu pot. Nu cu ochiul ăsta. Aşa că trebuie să plângi tu şi pentru mine.

Eileen a zâmbit şi s-a îndreptat de spate. S-a sprijinit de Hwa.

— Eşti atât de rezistentă.

— De aia sunt plătită aşa de bine.

— Nu mai eşti, i-a spus Eileen şi şi-a îngropat capul mai adânc în umărul lui Hwa. Hwa se uita la prietenii lui Calliope aşezându-se la rând pentru împărtăşanie. Erau toţi tatuaţi. Ca şi Calliope. Dragoni. Cruci. Roze. Maşinării. Monştri. Cranii. Fluturi. Rânduri, rânduri de albastru, negru, roşu şi roz de-a lungul pielii.

O, Doamne! Cum putuse să uite?

Síofra locuia la 5-15, cu 19 etaje sub cel la care stăteau Joel şi Zachariah. În timp ce liftul urca, sinusurile lui Hwa parcă luau foc. Durerea ameninţa să se transforme într-o migrenă serioasă. Uşile de la 5-15 s-au retras. Hwa a păşit pe hol. Se lumina pe măsură ce ea înainta neauzită pe muşchiul de pădure gros, albastru. De ambele părţi, la distanţe egale, erau mai multe uşi. Pe suprafeţele lor dense, umede, creşteau coroane de flori. Pereţii erau acoperiţi cu iederă şi iasomie. În alte împrejurări, ar fi fost plăcut. Drăguţ! Acum însă mirosea a eşec.

Cum o să explice? *Am greşit. Îmi vreau jobul înapoi. Te rog dă-mi-l, ca să aflu cine mi-a omorât fosta elevă. Ştiu că nu s-a sinucis, fiindcă tocmai îşi făcea un tatuaj. Avea planuri. Permanent. Şi acum e moartă.*

Uşa s-a deschis înainte să apuce să ciocăne.

— Ştii, asociaţia de proprietari nu vede cu ochi buni vagabonzii, i-a spus Síofra, care stătea sprijinit de uşă.

— Nu există proprietari de apartamente în orașul ăsta. Toată lumea e chiriașă.

El a dat din umeri.

— N-ar trebui să fii în spital?

— N-ar trebui să fii la muncă?

El nu i-a răspuns, iar ea s-a uitat înăuntru. A văzut o bucătărie luminată ca un magazin de bijuterii și curba unei ferestre gigantice deasupra unui șemineu. Ceva bolborosea în cuptor. Mirosea a susan. Stomacul ei gol s-a strâns ca pumnul unui copil.

— Ți-e foame?

— Ce ai de mâncare?

— La cuptor e leșinul imamului și pe aragaz supă de alune.

Hwa și-a îngustat ochii.

— Leșinul…?

— Imamului. Vinete coapte umplute cu roșii și drese cu iaurt, mentă și semințe de pin.

Síofra s-a îndreptat spre bucătărie.

— Intri sau vrei să-ți arăt întâi și meniul pentru desert?

Hwa s-a grăbit înăuntru. A închis ușa în spate și și-a scos încălțările. Le-a pus pe un raft, lângă altele, sub o oglindă mare cu o ramă ornată.

— Unde-ți sunt cizmele?

— Acolo, a arătat el.

— Alea nu-s cizme de iarnă. Ai nevoie de unele impermeabile, cu tălpi mai groase și care să-ți ajungă până aici.

A arătat spre punctul de sub genunchi unde se testează reflexele.

— Nu știi cum e iarna în Newfoundland?

— Iarna-i aia cu flori? Cu copaci înfloriți și puiuți de animale hârjonindu-se?

Hwa și-a ridicat brațele. Unul dintre ele adică. Cel care n-o durea. Apoi l-a lăsat să cadă.

— Ziceam și eu ceva. Trebuie să te pui la punct cât mai repede, înainte să se termine stocurile.

Altfel, o să ai ciorapii uzi din noiembrie până în martie.

El a rulat câteva frunze de mentă şi a început să le taie fâşii. Mirosul s-a ridicat în aer, înviorând atmosfera îngreunată de usturoi copt şi chimion.

— Ai venit aici numai să-mi critici încălţămintea?

Hwa a oftat.

— Nu.

Síofra a scos o sticluţă de sirop rubiniu dintr-un dulăpior de deasupra blatului. Arăta ca o sticluţă de parfum.

— Vrei să vorbim despre motivul vizitei sau să-l evităm în continuare?

Hwa a traversat camera până la bar şi şi-a lipit palmele de el. Era de culoarea caramelelor şi foarte rece. Hwa a văzut bucăţelele strălucitoare de mică de pe suprafaţă.

— Îmi vreau jobul înapoi.

Síofra a scos dopul sticlei şi a turnat o picătură de sirop pe vârful degetului mijlociu. A lins-o şi a dat aprobator din cap pentru sine.

— Bine.

— Pentru că ştiu că…

Hwa s-a încruntat.

— Ce? Aşa, pur şi simplu?

— Aşa.

— Nu trebuie să semnez ceva? Sau să merg iar la un interviu? Sau, ştii tu, să mă umilesc? Să implor iertarea?

Síofra s-a întors şi a luat o lingură de lemn din cui. Avea o gaură mare, perfect rotundă, şi părea foarte veche. A mestecat încet în supă, făcând opturi leneşe. S-a încruntat o clipă spre lingură, a apucat-o altfel şi a început să mestece în direcţia cealaltă.

— Iertare pentru ce?

— Că am renunţat. Că m-am dat bătută. Că mi-am abandonat postul.

— Nu-i adevărat. Ai încasat un glonţ pentru Joel şi ai pierdut mult sânge şi ai spus ceva ce nu intenţionai. Acum te simţi mai bine şi avem o conversaţie despre asta.

A pus lingura înapoi în cui şi s-a întors.

— Şi, ca parte a acestei conversaţii, eu ar trebui să-ţi cer iertare.

Hwa a clipit.

— Poftim?

— Exerciţiul trebuia să testeze reacţia ta la o ameninţare cu armă şi reacţia şcolii la un scenariu de urgenţă. Tu şi Joel n-ar fi trebuit să fiţi în pericol. Dar aţi fost. Şi tu ai fost rănită. Îmi pare rău.

S-a uitat o secundă pe fereastră spre oraş.

— Jobul tău era să-l protejezi pe Joel, iar al meu, să te protejez pe tine. Eu sunt cel care greşit, Hwa, nu tu.

Hwa s-a uitat în altă parte. Nu se aşteptase la scuze. Cu atât mai puţin la unele sincere.

— Pe bune, băiete? a mormăit ea, lăsându-şi accentul să se audă.

— Am aflat de prietena ta. Condoleanţele mele.

— Mersi.

A început să se legene pe vârfurile picioarelor. Era bizar. Incredibil de bizar. Venise pregătită să se certe şi acum cearta nu mai avea cum să izbucnească. Stătea în ea ca acidul, corozivă şi iritantă.

— Pot să te ajut? Să tai ceva, să spăl sau…

— Odihneşte-te! Uite acolo!

A arătat spre o canapea lungă de piele, cu vedere spre ferestre. Hwa nu mai văzuse atât de multă piele într-un singur loc. Síofra a pocnit din degete de două ori şi s-a aprins şemineul. Hwa şi-a desfăcut cu grijă nasturii jachetei şi a pus-o pe spatele canapelei. S-a aşezat şi s-a uitat pe geam. Deasupra turnurilor atârnau nori rozalii, iluminaţi de soarele pe moarte. Lumina dădea celorlalte turnuri un relief întunecat. Nu reuşea să vadă

Turnul Doi de acolo. De unde stătea ea, părea că e ascuns după Turnul Patru, ca un frate mai bătrân şi mai prost ascunzându-se după unul mult mai isteţ.

Ştia de ce şcolile se găseau în acelaşi turn cu ferma, erau toate albinele alea, plantele, toată ştiinţa naturii la îndemână, dar etajele fermei aveau o securitate mai bună decât şcolile. Seminţe patentate. Pesticide. Îndeajuns de mult fertilizator cât să arunci în aer jumătate de turn. Şi de asta puseseră detectoare la fiecare intrare principală: la cele de tranzit, la pasarelă şi la holul liftului. După ce explodase platforma veche, puseseră şi altele. Cum reuşise cineva să intre cu gloanţe adevărate?

— Roşu sau alb?

— Poftim?

— Vinul. Roşu sau alb?

— A, scuze, nu beau vin. Prea mult zahăr.

A arătat spre pata de pe faţa ei, pe care el n-o putea vedea şi şi-a lăsat repede mâna să cadă.

— Schimbările abrupte ale nivelului de zahăr în sânge sunt rele pentru… mine.

— Păcat! Pot să-ţi ofer altceva?

— Votcă, dacă ai.

Era cea mai sigură. Dar suna ca o comandă prea precisă.

— Sau gin. Sau coniac. Sau…

A auzit sunetul gheţii pe oţel. S-a întors şi l-a văzut cum agită un martini.

— Sau martini. Sigur.

În timp ce turna, el a întrebat-o:

— Mănânci miel?

Hwa a dat din umeri.

— Nu ştiu. N-am mâncat niciodată.

El s-a oprit o clipă.

— Niciodată? Nici măcar o dată?

Hwa a arătat spre celelalte turnuri.

— Nu cred că-ţi dai seama cât de scumpă e carnea în oraşul ăsta.

— Îţi place carnea?

— Da, nu-mi face rău şi are gust bun şi…

El a deschis uşiţa congelatorului, întrerupând-o. A scos un pachet pe care l-a aruncat în chiuvetă.

— O să mâncăm celelalte lucruri la început şi asta la desert. Biftecul tartar e OK pentru tine?

— Ce?

— Ai vrea să încerci carne crudă?

Momentul s-a prelungit mai mult decât ar fi trebuit.

— Sigur, a răspuns Hwa în cele din urmă. Dacă aşa-ţi place ţie. Adică oricum ştii mai multe despre asta decât mine, nu?

El a rânjit.

— Corect.

A pus băuturile şi shakerul pe o tavă şi s-a apropiat de ea. Când ea şi-a luat paharul, l-a ridicat şi el pe-al lui.

— În cinstea întoarcerii tale!

Era un martini perfect. Literalmente. Mai băuse unul odată, la barul Aviation din Turnul Patru. Pe jumătate vermut dulce, pe jumătate sec. Doar un pic de zahăr, foarte puţin. S-a cufundat în plăcerea momentului aşa cum se cufunda în durere. L-a respirat. A tras aer adânc în piept: piele, usturoi, mentă şi aroma măslinei din pahar.

— Vreau să-mi zici ceva, a spus ea şi a deschis ochii.

Síofra o privea cu atenţie.

— Da?

— Poţi să fii sincer cu mine şi să-mi spui dacă aveai pe cineva să mă urmărească în ziua aia? Cineva cu un camuflaj de ultimă generaţie sau aşa ceva? Pentru că, dacă ăsta-i adevărul, acum e timpul să-mi spui.

Síofra a pus jos băutura, continuând să se uite la Hwa.

— L-ai văzut şi tu.

Ea s-a simţit uşurată. A dat paharul pe gât.

— Credeam că am o criză.

Síofra a gesticulat spre geamuri şi deodată au apărut pe ele imagini. Era „ţeastă rasă”, se uita la

armele lui. Le verifica. S-a aplecat să-şi lege şireturile la un bocanc şi iată-l: o sclipire de alb pixelat, vag umană în formă. Un om invizibil, cu mâinile pe muniţie.

Hwa a arătat cu degetul.

— L-am văzut în bătaia stropitorilor. I-am văzut forma. Ai pus asta în raportul final?

— Da. Dar cartuşele adevărate au lăsat o urmă. Erau într-un smart box. Pare că a fost o simplă eroare umană. Şi Silas nu era interesat de nicio altă explicaţie.

Hwa s-a simţit scuturată de un fior. A arătat spre shaker.

— Mai ai, băiete?

El i-a turnat încă unul.

— Când te întorci la noi, ţi-aş fi recunoscător dacă nu mi-ai mai zice „băiete".

— E doar o expresie. Aşa vorbim noi aici. Plus că ai numai zece ani. Pot să-ţi zic cum vreau.

El a râs. Hwa şi-a impus să nu se mai uite aşa fix la el şi şi-a mutat privirea pe ecran. Venise acolo pentru ceva mai mult decât jobul ei. A rostit replica pe care şi-o pregătise dinainte.

— Odată ce am iar acces la Prefect, o să aflu cine vinde camuflaj. Dar vreau acces extins. Premium, cum ai tu.

— Ca să vânezi fantoma?

Hwa a sorbit din pahar.

— Căcănaru' m-a împuşcat. Dacă n-ar fi vrut să-l vânez, ar fi trebuit să-şi termine treaba.

PARTEA A DOUA
OCTOMBRIE

IX
ACOUTSINA/ NAKATOMI/CANALE/ BENTHAM

Zilele lui Hwa începuseră să urmeze un tipar anume.

Se trezea la 4:30, bea o sticlă de apă cu oţet şi alerga o oră. Uneori, venea şi Síofra. Altfel, alerga pe Pasarela Demasduwit Causeway, înconjura Turnul Doi, apoi urca pe Sinclair şi înapoi spre şcoală. El alerga pe Fitzgerald spre Sinclair şi la capătul drumului se întâlneau. Mâncau ouă în avocado şi el o întreba ce se mai întâmplă în oraş, dacă să regleze registrul crainicei de la trenuri sau dacă luminile de pe străzi să-şi schimbe temperatura de la auriu cald la alb rece pe durata nopţii ori dacă aveau nevoie de mai multe detectoare în locuri publice. După ce i se întâmplase lui Calliope, el avea datoria să ia mai multe măsuri de prevenire a sinuciderilor. Ea i-a arătat cum se pot fenta detectoarele de mişcare. El n-a întrebat-o de unde ştie unde sunt.

La 6:15, ajungea la şcoală şi vizita sala de forţă, dar nu stătea mult acolo.

Pe la 7:00, deja spălată şi îmbrăcată în uniformă, făcea un tur al şcolii. Verifica tot perimetrul, apoi ea şi Prefectul analizau tot ce le spunea sistemul NASS că e important: grupurile, jocurile, livrările şi schimbările în rutina zilnică.

De la 8:00 la 16:00, avea ore cu Joel. Lunea, Joel mergea la clubul ştiinţific cu domnul Branch, până la 17:30. Vinerea, tatăl lui trimitea o maşină să-l ia şi se ocupau de activităţile lor de familie până seara.

În weekenduri, familia păstra numai căştile ca securitate, dar duminica seara era invitată la cină. Se folosea de asta ca să copieze temele de la Joel şi să vadă ce se mai întâmplă. Oricum, n-avea unde să meargă altundeva. Şi Síofra era acolo de obicei.

De la 16:00 la 18:00, în fiecare zi, Hwa îl antrena pe Joel. Ar fi vrut s-o facă dimineaţa, dar nu se putea. Implanturile lui Joel aveau un program de readaptare foarte mofturos, trebuia să intre în contact cu servere din toată lumea şi dimineţile îi erau ocupate cu asta.

După 18:00, se putea duce acasă. Acasă avea acces la Prefect. Şi, între treburile lui obişnuite, rulând la o capacitate cât mai scăzută, ca să nu trezească suspiciuni, Prefectul punea cap la cap tot ce voia ea să ştie.

Mai întâi, a făcut o identificare vizuală.

— *Femeia asta apare des*, i-a spus Prefectul, când ea i-a arătat o poză a lui Calliope. *Şi e decedată*.

— Vreau să aflu momentul morţii ei.

Prefectul a făcut o pauză. O clipă, ea a crezut că el nu înţelese comanda. Apoi a zis:

— *Nimeni cu poziţia ta nu mi-a dat o astfel de comandă.*

— Nimeni, în afară de poliţişti.

— *Da*.

— Adică nu poţi s-o faci?

— *Ba da. Dar o să-mi trebuiască puţin timp pentru învăţarea adaptativă. Te rog să ai răbdare cu mine.*

— Sigur.

— *Şi o să am nevoie să semnezi o declaraţie potrivit căreia înţelegi că puterile mele de observaţie pot să se extindă în anumite circumstanţe până la domeniul extrajudiciar şi că folosirea interfeţei de către tine nu implică Lynch Ltd. şi nici nu-i face părtaşi la orice acţiune legală posibilă rezultată din investigaţia ta.*

Hwa s-a încruntat.

— Ă?

— *Dacă mă foloseşti să afli informaţii care, în teorie, ar trebui să fie acoperite de un mandat şi eşti prinsă, companie n-o să fie responsabilă.*

— Aha.

Hwa s-a uitat la faţa zâmbitoare a lui Calliope de pe display.

— Unde semnez?

Şi aşa au început.

Calliope şi-a petrecut ultima ei zi astfel:

A căutat o reţetă pentru budinca de ciocolată neagră.

S-a uitat la o serie întreagă din *Acest templu vechi.*

A citit despre actorii din *Acest templu vechi.*

A verificat termenul de expirare al ingredientelor din frigiderul ei, cele pentru budincă.

A citit despre intoxicaţii alimentare.

A citit totul despre probleme intestinale.

N-a făcut nimic timp de o oră. Probabil a dormit.

A primit un mesaj.

A căutat nişte coordonate.

A ieşit din apartament.

A început să meargă pe pasarelă.

A dispărut.

O zi mai târziu, cadavrul i-a apărut la suprafaţa apei.

— Arată-mi coordonatele, a spus Hwa.

Era un loc de pe Acoutsina, între articulaţiile pasarelei. Calliope se dusese acolo cândva între ora 22:00 marţi şi miercuri după-amiază, când i-au găsit muştele cadavrul. A ieşit din turn la 21:48 şi supravegherea ambientală a găsit-o la 21:50 şi 21:55, se uita în stânga şi în dreapta înainte să traverseze spre pasarelă şi apoi iar când s-a oprit să se uite la un bărbat care făcea sculpturi de sirop. I s-a văzut prin beznă faţa la lumina focului de sub wok. I-a zâmbit omului când acesta a pus cu grijă un fluture pe o farfurie şi i l-a dat unei fetiţe. Apoi Calliope s-a îndepărtat de mulţime. Şi a dispărut.

În marţea următoare, la 22:00, Hwa a ieşit la o alergare să vadă ce văzuse şi ea.

Noaptea, Acoutsina strălucea, albastră, ca şi cum în asfalt fusese amestecat un praf de diamante. Era o imitaţie palidă a stelelor de sus. Acolo, în largul

mării, cerul era încă întunecat. Pe ţărm era diferit. Chiar şi St. John avea un cer portocaliu noaptea. Dar în New Arcadia, stelele erau mai clare, atât de clare, că-ţi puteai imagina cum navigau pe vremuri marinarii cu ajutorul lor.

În anul de după moartea lui Tae-kyung, Hwa şi-a luat un job în plus, păzea echipamentul pe un vas de observaţii. Biologii ieşeau cu bărcile noaptea şi ziua aveau nevoie de cineva să le păzească lucrurile cât dormeau. În ultima seară, au luat-o cu ei să vadă Perseidele. Meteorii veneau mereu, atât de mulţi şi atât de rapizi că le-au pierdut numărul, pe măsură ce paharele li se tot umpleau. Toţi vorbeau despre norocul de a-i vedea atât de clar. Hwa se gândea că şi cele mai vechi lucruri mureau şi deveneau nimic şi ce alinare era asta, că nimic nu durează.

Acum a încetinit lângă sculptorul în zahăr şi wokul lui. Încă era acolo. S-a uitat cu speranţă la ea, dar ea a clătinat din cap. El s-a întors.

— Bun, Calliope? Ce-ai văzut atunci?

Curând avea să fie Halloweenul, iar chioşcurile vindeau măşti, butaforii şi costume. Un tip vindea pe sub mână hărţi spre cele mai bune petreceri din Turnul Cinci. Şi mai erau şi augmentări de sezon – puteai să vezi toată platforma populată de zombi, vampiri şi de-astea. În fiecare zi, spectacolul se schimba câte puţin, până te trezeai într-un univers alternativ horror.

— Cumpărăturile lui Calliope din ultima lună au vreo legătură cu ce se vinde aici?

Prefectului i-a luat un minut să răspundă:

— *Nu*.

Hwa a traversat ca să evite un ciclist şi s-a uitat peste apă. A oftat.

— Era chiar aici. Stau unde stătea şi ea. Dacă ar fi sărit, ar fi văzut-o toată lumea.

— *Afirmaţie: a intrat în apă de undeva aproape de suprafaţă, pe jos.*

Hwa s-a uitat în jos. Sub nivelul lent al pietonilor era nivelul de mare viteză pentru vehicule. Apăreau

lumini, nu frecvente, dar rapide. La acea oră nici nu era limită de viteză. Numai la orele de vârf existau limitări pentru vehicule. Dacă ea coborâse acolo, e posibil să fi fost izbită şi să fi căzut apoi în apă. Dar la nivelul ăla exista o barieră împotriva sinuciderii. Ştia sigur. Văzuse hărţile zonei la Síofra.

Ceea ce însemna că intrase în apă de undeva de sub pasarelă. Unde locuiesc trolii.

— Cred că glumeşti.

Hwa a căutat cea mai apropiată scară de serviciu. Logoul plutea deasupra unui părculeţ mărginit de pini răsuciţi, cu ace lungi şi câţiva bolovani aşezaţi artistic, ce sugerau siluete umane apărându-se de vânt. Între copaci erau uşi de oţel ruginite. Rugina măcinase şi logoul New Arcadia ce ardea sus, deasupra vederii lui Hwa.

— Asta e. Deschide-o.

N-a durat mult şi Hwa a auzit un zăvor scârţâind. S-a împins în uşi, dar nu se mişcau. Ruginiseră împreună. Hwa s-a uitat în jur la oamenii înghesuiţi pe pasarelă. Nimeni nu era atent la femeia dintre copaci. Copacii înşişi puţeau a pişat – probabil că toţi ignorau pe oricine ar fi stat acolo.

Hwa a mai împins o dată uşa. Apoi a lovit-o. Apoi s-a izbit cu totul în ea.

Uşile s-au deschis şi Hwa s-a prăbuşit în bezna rece, stătută. S-a trezit într-un tunel strâmt ce reverbera la fiecare trecere a câte unui vehicul. Scările duceau aproape direct în jos. Marginile lor luceau stins. A căutat un întrerupător, dar nu era niciunul.

— Lumini, a spus, dar nu s-a aprins niciuna.

A dat din mâini. Nimic. Chiar şi dacă existaseră lumini, circuitele lor probabil arseseră cu ani în urmă.

— Cine administra partea asta de pasarelă? a întrebat Hwa.

— *Ultimul administrator e înregistrat cu numele Nakatomi & Fiii*, a spus Prefectul.

— Da? Când le-a expirat contractul?

— *Acum cinci ani*.

— Minunat! Excelent! Păi, anunţă-l pe RoFo, OK?

RoFo era o subpersona creată de biroul de Tactici Urbane ca să realizeze un portofoliu dinamic de sarcini bazate pe plângerile rezidenţilor.

Îl accesai pe RoFo şi te plângeai de orice voiai. O crăpătură în zid. O scurgere înfundată. Felul în care se tot deschideau şi închideau uşile toată noaptea pentru că detectorul de mişcare era reglat atât de bine, că-l declanşau şi moliile. Nu însemna că-ţi rezolva problema imediat, dar măcar fuseseşi ascultat. Te făcea să simţi că-i pasă cuiva de tine. Chiar dacă nu era adevărat. Când tocmai făcea încă un pas în penumbră, a auzit un scârţâit şi apoi un clanc. Pe urmă s-a făcut beznă totală. Se închiseseră uşile.

— E normal ce se întâmplă? a întrebat Hwa.

— *Toate uşile de serviciu care duc spre pasarelele pentru mare viteză au un protocol de închidere automată*.

Hwa a răsuflat uşurată, foarte încet. A închis ochii. Întunericul ei personal era mai cald şi mai sigur decât bezna urlătoare a tunelului din jurul ei.

— Prefect, eşti capabil să deschizi uşa? Aici jos, la nivelul de mare viteză?

Tăcere.

Hwa a înghiţit în sec. Şi-a amintit de camera de control. *Imaginează-ţi camera de control. Imaginează-ţi toate butoanele şi ecranele. Imaginează-ţi toate problemele tale pe acele ecrane. Sunt la distanţă acum.*

— Prefect?

Un bip în urechi. Un pocnet, sunet neclar. O voce care părea să se audă de sub apă.

— Prefect!

— *Scuze. Un alt proces m-a împrumutat pentru scurt timp*.

Jos, s-a auzit scârţâitul unui alt zăvor. O uşă s-a deschis încet. A apărut lumina violetă şi s-au auzit

zgomote de la nivelul de mare viteză. Lumina a dezvăluit cele trei trepte de sub Hwa.

Sânge.

Peste tot.

Vechi. Ruginiu. Ca uşile.

Amprente. O baltă. O pată neagră pe un perete.

Calliope murise acolo.

Vreo cinci secunde, s-a gândit să cheme poliţia. Apoi s-a gândit mai bine. Putea să-i anunţe anonim, mai târziu. Acum voia să vadă ce-i cu trolii.

Locuiau sub pasarele. De unde şi numele. Hwa îi vizitase o singură dată înainte. Cineva îi furase rucsacul şi-l ascunsese acolo. Probabil domnişorica Thompson, o scârbă de talie mondială, deşi Hwa n-a aflat niciodată dacă a fost ea. Ceea ce probabil că era mai bine.

Şi atunci, ca şi acum, găsise intrarea secretă care a dus-o sub nivelul cu vehicule, sub traverse. Era un canal de scurgere, prin care ar fi trebuit să se ducă gheaţa topită şi zăpada şi orice altceva nu era dorit pe asfalt şi trebuia aruncat în mare. Încă era destul de mică să încapă prin spaţiul creat de grătar, pe care, ruginit fiind, l-a scos destul de uşor din ţâţâni. Atunci, în clasa a cincea, îşi adusese ranga. Pe care o furase înainte.

În octombrie, debitul era slab. Dar, dacă cineva o omorâse pe Calliope şi nu mai exista nicio îndoială că cineva o măcelărise, acolo era locul unde să o fi aruncat. Aproape de apă. Undeva sub pasarelă. În canal. În cel mai jos loc posibil.

A mers mai departe prin beznă. Ceva a alunecat undeva în faţa ei. Hwa s-a oprit.

— Nu am intenţii rele, a spus, deşi suna stupid. Nu sunt de la poliţie.

Nimic. Linişte. Doar câte un vehicul bubuind deasupra şi jeluirea vântului în canal.

— Prietena mea a murit, a zis. A fost omorâtă. Aici. Pe aproape. Şi vreau să ştiu cine i-a aruncat cadavrul.

O mormăială. Un freamăt. Erau mai mulţi troli în canal, acolo, cu ea.

A auzit un trosnet slab în spatele ei şi a ridicat mâinile. Cine ştie ce editări şi-au făcut la ochi. Lentilele ei nu-i spuneau nimic. Nu existau hărţi ale locului. Nimeni nu-şi bătuse capul să le facă.

— Jur că n-o să spun nimănui cum am ajuns aici, a continuat ea. Şi n-o să aduc pe nimeni. Vreau doar să ştiu, pentru mine.

Un plescăit puternic. Ca şi cum multe limbi ar fi plescăit în multe guri. Unii dintre troli erau legaţi în reţea, creier la creier, prin nişte prototipuri mai vechi. Sau aşa auzise. În parte, de aia erau acolo. Scurgerile de informaţie în creier erau prea intense. Adictive. Era singura reţea socială adevărată.

Ceva a înţepat-o în spate. A împins-o înainte. Împreună, au avansat prin canal. Hwa şi-a ţinut mâinile sus. În cele din urmă, liniştea s-a destrămat. A auzit un scârţâit şi au împins-o afară, în lumină.

În lumina subită, strălucitoare, apărea un cu totul alt oraş. Spre deosebire de cel de sus, nu se schimbase mult. Încă era pavat cu plăci de lemn şi plastic. Clădirile erau din cele vechi, unele încă argintii. Unele crescuse parcă din pământ, precum ciupercile, şi erau acoperite de vene verzi de muşchi, mai mari acum decât şi le amintea ea. Se aşteptase să vadă corturi, nu ştia de ce. N-ar fi rezistat peste iarnă. Şi oamenii ăia erau acolo de mai mult timp decât restul. Vântul şuiera prin oraş. Hwa a auzit o pisică. A simţit miros de mâncare gătită.

— Sunt aici, jos, a spus o voce abia inteligibilă, la câteva baloane mai departe.

Hwa a înaintat. Ţinea mâinile sus, cu încheieturile relaxate. A încercat să nu se uite la niciunul dintre baloane.

— Călduţ, a zis vocea.

Hwa s-a oprit în faţa unui balon care era de fapt făcut din două baloane lipite. Cineva pictase pe el un semn împotriva deochiului. Afară, era o mască

uriaşă de os şi corn de cerb, atât de mare că avea nevoie de catalige pe care să stea. Îşi arunca umbra ameninţătoare peste Hwa. Vântul s-a înteţit şi înăuntru s-a auzit un zdrăngănit.

— Fierbinte, a spus vocea.

Hwa a intrat. Femeia o aştepta într-un scaun cu rotile. Era inuită. Avea părul rar şi lucios de grăsime. Balonul mirosea ca scalpul ei nespălat. Era oarbă. Sau, mai degrabă, ochii ei nu mai vedeau. Hwa se întreba dacă expiraseră. Dar maşinăriile din locul lor se aprinseseră. I-a făcut un semn lui Hwa să se aşeze pe un butoi vechi cu ulei de gătit. Tot locul era plin de conserve. Porumb. Mazăre. Roşii. Hwa le ghicea după pozele de pe etichete. Limbile în care erau scrise etichetele nu le înţelegea.

— Îmi pare rău, a spus Hwa.

— Pentru ce?

— Că n-am adus nimic. Nu ştiam că o să ajung aici. Îmi căutam prietena…

— Prietena ta nu-i aici. E moartă.

Hwa a dat aprobator din cap.

— Ştiu. Dar nu ştiu ce i s-a întâmplat.

— A murit.

Hwa a dat iar din cap. Dedesubt, se auzea foşnetul oceanului.

— Vreau să ştiu cum a murit.

— A fost omorâtă.

Hwa s-a aplecat înainte.

— Ai văzut omorul?

Un râs imens, răutăcios, a explodat din gâtul bătrânei împroşcând salivă. Hwa şi-a şters faţa cu dosul palmei. Acum, cortul mirosea a tutun, a dinţi stricaţi şi a boală.

— Sângele, mai întâi, a zis femeia. Al tău e curat.

Hwa a înghiţit în sec.

— Organic.

Nu era sigură dacă să pomenească de anticonvulsive. Ştia că, dacă menţiona asta, o să

afle motivul pentru care femeia voia să ştie ce e cu sângele ei şi chiar nu-şi dorea aşa ceva.

— Fără maşinării, a adăugat Hwa, ca să fie sigură.

Cum de ştiuse femeia?

— Văd lucruri, i-a răspuns ea, ca şi cum i-ar fi auzit gândurile. Prin alţi ochi.

De afară s-a auzit plescăitul sincronizat al limbilor.

— Tu îi controlezi? a întrebat Hwa şi şi-a trecut limba peste buze. I-ai hăck-uit? Prin căşti?

— Ştiai că rădăcina cuvântului cibernetică vine din greaca veche şi înseamnă cârmaci? Bineînţeles că pot fi conduşi. Dă-mi mâna.

Femeia a căutat ceva printre cutele cărnii ei şi a scos un cuţitaş pentru stridii, cel mai strălucitor obiect de acolo, tare şi strălucitor ca marginea lunii noi. S-a întins după mâna lui Hwa.

— Nu. Braţul, a spus Hwa. Sunt deja rănită. Uite.

Femeia a dat din umeri într-un gest elaborat. Când i s-au ridicat umerii, a venit un val de duhoare dinspre ea. Hwa şi-a tras mâneca, dând la iveală carnea roz a rănii făcute de glonţ. Femeia s-a întins, ochii lui Hwa au sclipit şi cuţitul a urcat, sus, sus, sus, blând, până a dat de ţesutul cicatrizat.

Femeia a inhalat adânc.

— Asta e.

— Ce-o să faci cu el?

Din nou, femeia a râs. Era un râs gros, oribil.

— Ce să fac? Nimic. Oamenii de aici au nevoie de transfuzii. Au implanturi proaste. Hepatita C.

Cuţitul a alunecat sub cicatrice. Hwa se aşteptase să doară mai tare. Dar cuţitul era extrem de ascuţit şi abia dacă i-a mişcat pielea.

— O să te taie în locuri de care nu ştii încă.

S-a auzit cum se adună flegma în gâtul bătrânei.

— El vine după tine de ceva vreme. El şi fraţii lui. Are multe suflete. Tu ai numai unul. Ai grijă să nu-l pierzi.

Hwa s-a gândit s-o întrebe unde s-au dus celelalte suflete ale ei, dar nu era sigură că o să-i placă răspunsul.

— A aruncat-o de aici? Pe prietena mea? Era bucăţi.

Bătrâna a dat din cap.

— El a fost aici. Dar e peste tot. În spatele tău. În faţa ta. Aproape că te atinge, dar nu chiar.

Hwa s-a încruntat.

— Un boxer-umbră?

— Da.

— De unde ştii?

Femeia şi-a ciocănit lentilele stricate ale ochilor ei artificiali cu o unghie maronie, mucegăită. Apoi a arătat în afara colibei. Gurile au plescăit iar.

— Ochii mei văd lucruri pe care majoritatea nu le văd.

— Fantome?

Mâna stângă a femeii s-a desprins de faţa ei şi i-a mângâiat-o pe a lui Hwa. I-a îndepărtat părul de pe obraji. Pielea mâinilor ei era surprinzător de fină şi de caldă. Hwa şi-a dat seama că Sunny n-o atinsese niciodată aşa. Aşa de blând. Aşa de grijuliu.

— O, micuţa mea, a murmurat vrăjitoarea. Aş vrea eu să fie aşa de simplu.

— Sper că e ceva important, a spus Kripke, când Hwa l-a găsit. Tocmai voiam să închid.

Hwa şi-a dat ochii peste cap. I-a salutat pe cei din sala de gimnastică. Arătau obosiţi şi majoritatea se strânseseră în jurul a două femei încleştate în luptă, care învăţau secretele loviturii în rinichi.

— Da, văd asta, băiete.

El a oftat.

— Bine. Ce-i?

— Putem să mergem în biroul tău?

Kripke a ridicat din sprâncene. Apoi a condus-o în birou. Putea să vadă luptele de după o uşă de sticlă. Locul arăta la fel de dezastruos cum şi-l amintea ea: postere dezlipindu-se de pe pereţi,

canistre goale, în care fuseseră cândva proteine, aloe veştede, cutii soioase cu mâncare comandată.

— Zi!

S-a lăsat într-un scaun ţinut laolaltă cu bandă izolatoare. Scaunul a scârţâit teribil când Kripke s-a lăsat pe spate şi şi-a sprijinit o gleznă de genunchi.

— Ce e?

— Să zicem că aş avea nevoie de o analiză a sângelui, a spus Hwa.

— Să zicem că ţara asta minunată a noastră oferă servicii medicale gratuite şi poţi să mergi la ce doctor vrei tu şi să ceri un test.

Hwa s-a legănat pe călcâie. Şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Să zicem că aş vrea ceva mai specializat.

Bărbatul şi-a încrucişat braţele groase, păroase, peste burdihan. Se făcea tot mai mare. Hwa bănuia că e de la mâncarea comandată. Şi de la proteinele printate. Omul avea nevoie de o subscripţie la produse. De fapt, şi ea. Acum şi-o permitea. Ce ciudat era să-şi permită să cheltuie. Petrecea ore în şir încercând să decidă ce pantofi noi să-şi ia, ca să rămână până la urmă la cei vechi, pe care îi avea în picioare. Părea mai sigur aşa. Ca şi cum, dacă s-ar fi îmbunătăţit, ar fi atras problemele.

— Eşti însărcinată? a întrebat-o el.

— Ce? a izbucnit Hwa. Nu! Ce tâmpenie! Ce tâmpenie colosală. Nu sunt însărcinată şi n-o să fiu. Şi chiar dacă aş fi, nu-i treaba ta.

— Sturge-Weber nu e ereditară, ştii? Ai putea să ai un copil perfect sănătos, dacă ai vrea.

— Te rog eu, taci!

Hwa a găsit un poster la care să se uite. Era o explicaţie detaliată a grupelor de muşchi principale. *Latissimus*. *Pectoralis*. *Soleus*. Numele latine o calmau.

— Nici nu pot să mă uit la tine acum. Aşa de stânjenitoare e conversaţia asta.

El a oftat adânc şi s-a aplecat înainte în scaun.

— OK. Bine. Nu e treaba mea. Scuze.

Hwa s-a uitat la el.

— Sunt bine. Vreau doar să ştiu unde să-mi duc o mostră de sânge să fie analizată.

— Analizată pentru ce?

— Orice. Tot.

S-a apropiat de el.

— Discret.

Kripke şi-a supt măselele. Şi-a mişcat fălcile. A pocnit din degete şi display-ul s-a aprins. Era vechi şi pâlpâia, dar încă funcţiona. Kripke a dat la o parte mai multe chestii de pe el şi s-a oprit la o listă.

— Asta e lista celor cărora le-am interzis să mai vină la sală. Majoritatea încercau să le vândă clienţilor mei diete. Dacă le iei de pe sursa liberă, e alegerea ta. Ăştia n-aveau nicio aprobare şi refuzau să dea codul sau să arate vreun certificat. Dar preţurile erau bune şi boxatul te face prost.

A arătat un nume de pe listă.

— Tipul ăsta vindea nişte chestii pentru sânge. L-am dat afară când i s-a făcut rău unuia dintre clienţi. M-am dus personal la el acasă.

Hwa a fluierat.

— Mamă!

— Da. Aşa a zis şi el, după ce şi-a primit un maxilar nou.

Kripke s-a lăsat pe spate în scaun.

— Oricum, avea o grămadă de echipament. Şi cred că încă locuieşte acolo. De fapt, sunt sigur.

— O, da? a zâmbit Hwa.

Kripke i-a zâmbit şi el.

— Da. Fă-i o vizită. Zi-i că-l salut.

Îl chema Dixon Sandro şi locuia la 4-31-24. Turnul Patru avea două inele concentrice de unităţi – cel din exterior, cu număr par, avea ferestre ce dădeau spre mare, iar cel din interior, cu unităţi impare, avea mai mult spaţiu, ca să compenseze lipsa peisajului. Puteai să alegi – spaţiu sau estetică. În fiecare zi, cele două inele se roteau unul în jurul altuia ca într-un menuet, aşa că aveai vecini noi în

fiecare zi. Fiecare perete din unităţile rezidenţiale era modular. Puteai să-i închizi, ca să ai intimitate. Sau puteai să-i cobori şi să împarţi mai mult spaţiu cu prietenii timp de câteva ore sau o zi ori toată noaptea.

Hwa avusese mult de lucru în Turnul Patru. Era un turn al petrecerilor. Dixon Sandro tocmai ţinea una. Şi uşa lui, şi a vecinilor erau deschise şi complet transparente. Înainte să intre, Hwa şi-a schimbat setările la halou. Acum, nimeni nu mai putea să ştie că lucra pentru Lynch.

Ambele unităţi erau pline de fum. Cei dinăuntru ţineau în braţe perne care-i mângâiau. Aveau feţele goale. Uneori, chicoteau toţi deodată. Aveau acelaşi râs de drogat, hu-hu-hu. Hwa a intrat şi i-a ocolit, dar ei oricum n-o observau. Pernele lor s-au dat la o parte când a trecut ea, ca o mare de velur.

— Dixon? a întrebat Hwa şi s-a uitat în jur, însă nu i-a răspuns nimeni. Dixon e aici?

Deasupra ei s-a aprins o săgeată pe tavan. Era de un verde ca menta şi arăta înapoi şi spre dreapta, după un perete ce dădea spre camera de spălat, după cum a ghicit Hwa. Camerele de spălat erau mereu în acelaşi loc în astfel de unităţi. Altfel nu s-ar fi potrivit ţevile. La fel şi cu aerisirile centrale. De aia fusese atât de uşor de construit Turnul Patru – printezi aceeaşi unitate iar şi iar, fără diferenţe. Hwa s-a dus în direcţia indicată de săgeată, trecând printre oamenii de pe perne. La dreapta, era o firidă cu geam. Un bărbat se uita la informaţiile din lentile. Deschisese puţin fereastra.

— Te temi că-ţi intră căcatul ăsta în plămâni? l-a întrebat Hwa.

Bărbatul a tresărit. A dat din mâini şi din picioare şi s-a luptat să-şi păstreze echilibrul. Dixon Sandro era un bărbat micuţ, chel, cu un cap prea mare pentru trupul lui, cu muşchi bine definiţi, de tip Liefeld[2], dar pe un torace mult prea mic. Aşa se şi chema dieta: Liefeld. Hwa mai ştia doi tipi care o încercaseră. Ca şi Dixon, căpătaseră cea mai rea

acnee posibilă. Asta se întâmpla dacă te jucai cu testosteronul în asemenea hal. Acneea lui Dixon se întinsese peste tot: pe faţă, pe umeri, în cutele gâtului, în liniile muşchilor. Nişte pustule oribile, chistice, dureroase. Lui Hwa aproape că-i era milă de el. Pentru moment.

— Ce dracu' ai păţit la faţă?

Momentul trecuse.

— M-a trimis Kripke, a minţit Hwa.

Dixon s-a albit. Punctele roşii păreau acum şi mai roşii, ca nişte ochişori cu vinişoare de sânge.

— Ce vrea?

— Vrea să faci ceva pentru mine.

Hwa şi-a dat jos rucsacul de pe umeri şi l-a deschis. A scos încălţările ei vechi aflate într-o pungă închisă etanş.

— Vrea să iei o mostră de sânge de pe pantofii ăştia şi să-mi spui ce-i cu ea. Acum.

— Acum? Adică chiar acum?

— Da, adică acum.

Dixon s-a burzuluit la ea:

— De ce s-o fac? Ce câştig am?

— Câştigul tău e că n-o să-ţi mai printezi alt maxilar. Din nou.

Hwa s-a uitat la pantofi şi apoi la el. Avea, într-adevăr, mult echipament. Şi era surprinzător de curat. Scanerele nu aveau praf pe ele şi microscopul uriaş încă mai lucea, deloc zgâriat. Cândva, omul probabil că fusese altfel. Poate că avusese educaţie, o diplomă adevărată, până când a făcut ce-o fi făcut de a ajuns şi el în New Arcadia, ca toată lumea de acolo.

— După asta, te lăsăm în pace. Nu mai poţi să te întorci la sală, dar nici n-o să te mai stresăm.

— Pe bune? Juri?

Hwa s-a uitat demonstrativ prin cameră şi la cei dinăuntru.

— Cred că ai destul de lucru în turnul ăsta, nu? Nu cred că ai nevoie să mai cauţi şi în altă parte.

— Da.

Dixon şi-a lins buzele. Se cojeau. Din crăpături, ieşea sânge.

— OK. Am înţeles. Doar… analizez mostra.

— Da.

— Caut ceva anume?

— Orice găseşti.

Hwa a făcut un semn spre o pernă şi a pocnit din degete. Perna s-a ridicat spre ea.

— Am timp.

Dixon s-a apucat de treabă imediat. A răzuit tălpile pantofilor, a activat mostra în ser vital şi a trecut-o prin scanner.

— E de la cineva mort, a spus, uitându-se la ecran.

— Da, a aprobat Hwa şi s-a ridicat. E moartă.

— Ştii mostra?

— Eu sunt cea care pune întrebările, a replicat Hwa.

— Cât timp a fost bolnavă?

— Bolnavă?

— Da. Numărul globulelor ei albe e şocant.

Hwa s-a gândit la ultima oară când îi văzuse faţa lui Calliope. Dacă fusese bolnavă, s-ar fi explicat tentativa de sinucidere. Dar vrăjitoarea de sub pod spusese că a fost o crimă. Şi petele de sânge de pe scară nu arătau ca de la o puşcă. Arătau ca de la o explozie. Cineva făcuse să pocnească trupul lui Calliope ca un balon.

— Nu era bolnavă.

— Bine. Doar făceam conversaţie. Nu că aş fi vreun expert sau ceva. Hai să vezi.

I-a făcut un semn lui Hwa să se aplece şi să se uite la imagine. Pe display era o serie de maşinării ce înaintau. În timp ce Hwa privea, maşinăriile au tremurat o clipă şi apoi s-au divizat. Toate arătau la fel. S-au împrăştiat în direcţii diferite. După un moment, s-au divizat iar.

— Asta e…

— Ilegal.

Dixon s-a lăsat pe spate în scaun. A încercat să-şi stoarcă un chist de pe falcă, dar chistul nu părea pregătit să pocnească. Însă Dixon a continuat oricum, săpând în el cu unghiile.

— Cu totul şi cu totul ilegal. Şi ştiu ce e aia ilegal. Asta e. Bionanotehnologia e strict pe abonament în Canada. E interzisă replicarea.

— Hm… a făcut Hwa, scărpinându-şi ceafa. N-am niciun fel de… Ştii tu, implanturi, augmentări sau cum vrei să le spui. Aşa că nu prea înţeleg.

Dixon a mormăit iritat, parcă i-ar fi explicat ceva bunicii lui senile.

— Copyrightul. Dacă vrei augmentarea, abonamentul, trebuie să plăteşti licenţa. Sau cel care ţi-o dă, dacă ai asigurare.

— Şi? Nu se pot copia oricum?

— Ba da. Dar o să te toarne dispozitivele. Toaletele. Lentilele. Totul. Sunt scanări arbitrare peste tot. Şi pe urmă, bum, ordin de oprire şi o amendă uriaşă.

S-a foit în scaun.

— În plus, nu sunt bune. Erori de copiere. O copie a unei copii a unei copii. Vrei să ai un căcat în tine care-ţi curăţă arterele? Nu cred.

Hwa s-a abţinut să comenteze ironia faptului că tocmai Dixon Sandro spunea aşa ceva.

— Dar le recunoşti?

— Maşinăriile? Nu. Dar aş putea să caut. O să-mi ia o vreme.

Sandro continua să-şi apese coşul. Deja avea sânge pe degete, dar nu observase.

— Pot să încerc să intervin în ele? Aş afla mai multe.

— Da.

Hwa s-a încruntat. Nu se gândise până acum să întrebe, dar avea sens.

— Ştii unde aş putea să găsesc nişte camuflaj bun? Chestii adevărat. De nivel militar.

— Lázló, a spus Sandro, fără să ezite. Stă în turnul ăsta. Dar se mută de la o unitate la alta. E

paranoic.

Sandro a răsucit un deget la tâmplă.

— Ştii sigur că are costum? Sau că poate să facă rost?

Sandro a încuviinţat din cap.

— Am dat peste el când îl purta.

— Ai dat peste el? Adică v-aţi ciocnit?

Sandro a dat iar din cap.

— Îl poartă tot timpul, înţelegi? Spune că se simte mai bine cu el.

— Şi atunci cum ştii că-i acolo?

— Nu ştii.

Lui Hwa i s-a ridicat părul pe braţe.

— Dacă aş vrea să vorbesc cu el?

— Te duci la liftul din stânga, pe poziţia ora 9, cu cartofi prăjiţi cu oţet, a spus Sandro. Şi aştepţi.

Eileen era în faţa liftului, cu Sabrina şi alte două femei ale căror nume Hwa nu şi le amintea. Părea că abia îşi începuseră seara: cei patru bărbaţi care le însoţeau râdeau, se luptau între ei şi pariau cine loveşte mai rapid. Şi niciun bodyguard.

Hwa a lăsat liftul şi s-a dus spre ei. Bărbaţii au ignorat-o la început, ori de la filtre, ori fiindcă erau drogaţi, iar Hwa s-a apropiat de Eileen prefăcându-se relaxată.

— Totul e OK?

Eileen a tresărit. A dat să zâmbească, dar imediat şi-a ascuns zâmbetul. L-a pus deoparte ca o rochiţă de vară după prima ploaie a toamnei.

— Ce-ţi pasă?

Hwa s-a încruntat.

— Poftim?

— N-ai un alt job la care să te duci? Unul mai bine plătit?

— Ce?

— Spuneai că-ţi dai demisia, a şuierat Eileen. Mi-ai spus la înmormântarea lui Calliope.

— Da, dar…

Hwa nu ştia cum să explice. S-a uitat la display-ul liftului. Avea să vină în curând, să-i ia pe Eileen

şi pe gaşca ei.

— E complicat.

— Nu, nu-i. Nu-i complicat deloc. Ai tot vrut să pleci din oraşul ăsta şi acum poţi. Felicitări!

— Nu-i aşa, a replicat Hwa. Sincer. Nu e. Fac ceva important.

— A, da, te duci la şcoală cu Richie Rich. Superimportant.

Hwa s-a uitat în podea. Covorul avea un model ciudat, care îi creştea în ochi pe măsură ce se uita la el. Portocaliu, roz şi maro. Era şocant de urât, acum, că se uita la el cu atenţie.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară! Faci ce-i mai bine pentru tine.

Hwa a înghiţit în sec. Îşi simţea buzele fierbinţi. Şi ochii.

— Văd că n-ai escortă.

— Am plecat în grabă. Şi nu mai erau alţi bodyguarzi pe tură.

Hwa a dat din cap.

— Da. OK.

Liftul şi-a continuat drumul în jos. Tipii din faţa lui– clienţii, şi-a amintit Hwa – se luptau pe podea cu picioarele. Ridicau picioarele drept în aer şi le prindeau unul altuia şi încercau să se răstoarne, insistând că nu intenţionau să şi-o tragă reciproc.

— Trebuie să luăm orice job primim, a spus Eileen. Au închis încă o pompă azi. Muncitorii pleacă. Pierdem clienţi.

— O să fie nevoie de muncă la reactor.

— Oameni de ştiinţă. Cu familii. Care-şi iau prânzul la Larry. Nu petrecăreţi.

Mai puţine ore. Mai puţini bani. Tarife mai mici. Nu era nevoie ca Eileen să detalieze. Hwa înţelesese.

Liftul a scos un clinchet şi Sabrina a sărit în el să-l ţină deschis. Tipii de pe podea s-au chinuit să se ridice. Eileen şi-a aranjat părul. Şi-a netezit cutele rochiei. Şi-a inspectat unghiile.

— Oricum. Se pare că ai luat decizia corectă.

Şi a plecat. A intrat ultima în lift şi unul dintre bărbaţi i-a cuprins talia cu braţul. Ea i-a zâmbit şi, continuând să zâmbească, s-a întors cu spatele la Hwa. Încă zâmbea când s-au închis uşile.

X
VIRIDIAN/ ÎNGERUL DIN MONTGOMERY/ LIFTUL DE LA ORA 9

— Încă o dată! a spus Hwa. Mai tare.

Joel a început o altă serie de lovituri stângace în manechin. Încă nu putea să facă şpagatul, dar, exersând zilnic cercuri desenate cu piciorul (în sensul acelor de ceasornic şi apoi invers, inspirând la pornire şi expirând la întoarcerea piciorului), reuşea să facă şpagatul în aer şi să-şi ţină picioarele la un unghi de 90 de grade cu trupul timp de şapte respiraţii a câte 12 măsuri fiecare. Avea să-şi îmbunătăţească loviturile odată cu dezvoltarea muşchilor, dar postura era o problemă.

— Muşchii tăi sunt ca o bandă de cauciuc, i-a zis Hwa a suta oară, după cum i se părea ei. Acum, sunt buni. Nu i-ai lucrat, dar eşti tânăr. Numai că trebuie să-i lucrezi, să-i faci să zbârnâie…

— Dacă lucrezi o bandă de cauciuc, nu-i slăbeşti elasticitatea? a întrebat Joel, simţind că i se înmoaie loviturile.

Piciorul îi zbura în toate părţile. Părea că o să-i cedeze flexorul şi tendonul iliotibial. Din nou.

— Celălalt picior. Şi da. Dar eu sunt cea care ştie lucrurile astea, nu tu.

Joel a pufnit.

— Nu prea sună a explicaţie.

Hwa a imitat cântatul la vioară.

— După ce mă opresc din creştere, o să urmez dieta Armstrong, a pufăit Joel.

A pocnit manechinul cu piciorul. Şi-a ţinut respiraţia. Ea a văzut cum umerii i se ridică încet la nivelul urechilor. Parcă trupul lui nu putea să facă două lucruri deodată: ori respira, ori lovea. Aerul a ieşit din el şuierând, într-un torent de frustrare.

— Ştii asta, da? Odată ce mi-am făcut muşchii…

— În primul rând, n-ai muşchi pentru dieta Armstrong, i-a tăiat-o Hwa. Ia poziţia porumbelului.

Băiatul şi-a lăsat piciorul să cadă.

— Ce? Iar?

— Flexorul tău e prea tensionat.

Joel s-a uitat în jur.

— O să li se pară ridicol celorlalţi.

— Oh, da, că până acum ai fost o întruchipare a graţiei feline.

Hwa a arătat spre podea.

— Fă-o.

Joel a mormăit şi s-a lăsat în genunchi. A băgat un genunchi sub el şi a întins celălalt picior în spate. Încă era prea tensionat să-şi întindă coastele sau măcar să-şi lase antebraţele pe podea.

— N-ar trebui să ridic greutăţi ca să fac muşchi?

— O să ridici după ce-ţi construieşti o bază. Ai nevoie de ceva să-ţi ţină spinarea în loc înainte să treci la haltere. Ai numai 15 ani. Anul ăsta e unul pentru construcţie. Anul următor o să începi să sculptezi.

Anul următor. Dacă prindea anul următor.

— Hei, Hwa!

Antrenoarea Brandvold i-a făcut un semn din partea cealaltă a sălii. Hwa a alergat uşor spre ea şi a primit băţoasă îmbrăţişarea lui Brandvold. Lui Brandvold îi plăcea să îmbrăţişeze. Era ciudat.

— Ce mai faci?

Hwa nu era niciodată sigură ce vor să spună oamenii când îi puneau întrebarea asta. Putea să însemne multe: Cum mai e rana de la împuşcătură? Ai mai avut crize recent? Cum te descurci acum, că fratele tău a murit? Ce mai face curva de maică-ta?

— Sunt bine, a răspuns Hwa. Mi-am luat un apartament.

— O, bravo! Unde?

— 1-07.

— 1-07? s-a strâmbat antrenoarea Alexander. Nu te plătesc destul. Căcat! Eu stau în 1-13.

Hwa a dat din umeri.

— Încerc să economisesc.

Antrenoarea Alexander a scos un *hmm*, cum făcea când cineva îşi aducea cu întârziere tema la Studii Sociale.

— Te duci la meciul de deschidere a anului?

— Nu. Îmi pare rău.

Antrenoarea Brandvold i-a tras un cot.

— Dar la bal?

— Nu mă duc la chestii de-astea.

— N-o să fii nevoită, dacă merge Joel?

Hwa s-a crispat. Să fie blocată lângă clientul ei la etajul comunitar din Turnul Doi, ferindu-şi mereu ochii de luminile sărbătoreşti şi aşteptând la coadă la baie în spatele unor fete care chicoteau şoptindu-şi sfaturi pentru un sex oral mai bun, asta era imaginea iadului pentru ea.

— Să sperăm că n-o să trebuiască.

— Cum merge Joel? a întrebat Brandvold şi s-a uitat la băiat peste umărul ei.

Joel a tresărit şi s-a uitat urât la Hwa.

— Pare mai flexibil.

— Face progrese, a zis Hwa şi a dat din umeri. Oricum, ar trebui să mă întorc la el.

Se pregătea să plece când Alexander s-a întins spre ea şi i-a şoptit:

— Hei, Hwa, e adevărat că unul dintre profesorii de aici are o preferinţă?

Hwa s-a încruntat.

— O preferinţă?

— Înţelegi tu, adică unul dintre profesori ar prefera relaţiile… profesionale.

Moliter. Cineva îl văzuse pe Moliter cu Eileen. Şi acum se ştia în toată şcoala. Cine ocupa fostul post al lui Hwa o făcea prost.

— Nu ştiu, a zis Hwa, cu un gest de parcă şi-ar fi zgâriat faţa în zona unde Moliter avea o cicatrice, apoi le-a făcut cu ochiul.

Amândouă femeile au râs. Alexander şi-a ciocănit tâmpla cu două degete şi apoi le-a întins

spre lentilele lui Hwa. Deodată, informaţiile ei personale de contact au apărut în câmpul vizual al lui Hwa.

— Să-mi spui dacă vrei să alergi cu cineva dimineaţa.

— Am putea, dacă tot locuim aşa de aproape una de alta.

— Hei, nu mă lăsa pe afară!

Şi antrenoarea Brandvold i-a transmis informaţiile ei. Profilul ei avea aripioare, ca o păsărică, şi dădea din ele.

— Să dai o petrecere de casă nouă! Vreau să o văd şi eu!

Hwa şi-a lăsat capul în piept şi a început să se retragă cu spatele spre Joel.

— OK. Mersi. O să mă gândesc.

— *Dacă vrei să dai o petrecere de casă nouă, ai nevoie şi de nişte mobilă*, i-a răsunat glasul lui Síofra în ţeastă. *Poate şi să investeşti în nişte farfurii*.

— Am farfurii, a mormăit ea.

— *Ai doar un set, pe care l-ai luat de la Societatea Irlandeză de Binefacere. Alea nu se pun, aşa cum nu poţi să consideri rafturi scândurile alea pe care le-ai pus pe pereţi.*

— Nu ştiam că eşti decorator de interioare, i-a replicat Hwa. Nu toţi am câştigat bani de la Lynch în ultimii zece ani.

— *Corect*.

— În plus, de ce aş investi în orice, când ar putea să sară în aer până la anul?

— *E un reactor experimental, Hwa, nu apocalipsa. Poţi să cumperi mobilă. Ai voie să stai confortabil*.

În lentile i-au apărut reclame la canapele. Majoritatea erau prea mari: aparent, Síofra se uita numai după mobilă care i-ar fi încăput lui în apartament, nu şi ei în studio.

— Faci cumpărături pentru casa ta, nu a mea.

— *Deloc. Vreau doar un scaun care să mă ţină când vin în vizită.*

— Plănuieşti să vii des?

Linişte.

Pe saltea, Joel a suflat în sus, spre buclele de pe frunte.

— Pot să mă ridic, te rog?

Hwa a îndepărtat reclamele cu o mişcare din mână. S-a concentrat asupra lui Joel. Stătea sprijinit pe antebraţe, nemişcat.

— Da. Sigur. Dar să…

Un alt mesaj i-a apărut în câmpul vizual. O, Doamne!

— Hei, Síofra.

— *Poţi să-mi spui pe nume, să ştii.*

— Pot să-l antrenez pe Joel cum vreau, corect?

— *În anumite limite, da. Evident, tatăl lui n-ar vrea ca el să leşine sau să se rănească.*

— Dar nu-i necesar să facem aici antrenamentul, nu?

— *Nu. De fapt, ţi-am spus de multe ori că poţi să foloseşti sala companiei din Turnul Cinci.*

— Sala aia e plină de căcănari augmentaţi de la Pază. Şi toţi au o problemă cu privitul.

— *Tot ce-ţi cer e să te duci în locuri unde aş putea să te văd.*

— OK. E un vas care tocmai a ancorat. Un trauler vechi de pescuit, *Angel of Montgomery*. Acolo mergem. Şi e cel mai sigur loc pe care-l ştiu.

Hwa a coborât treptele ruginite pe chei.

Odată cu *Angel of Montgomery*, veniseră şi păsările. Se roteau şi ţipau deasupra. Hwa s-a uitat la pontoane. Nu mai fusese aşa de aproape de apă de mult. Dacă nu punea la socoteală şi excursia sub pasarelă.

— N-o să mă răpească nimeni pentru răscumpărare, nu? a întrebat Joel, uitându-se în jos, la marinarii de pe puntea principală.

Hwa a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Am văzut ce bacşişuri dau tipii ăştia. N-au probleme cu banii. Şi le place oraşul ăsta. Le place să oprească aici. N-ar face ceva care să-i pună pe lista neagră.

I-a luat un moment să-l găsească pe Rivaudais, dar, fiind cel mai bine îmbrăcat bărbat din zonă, n-a fost dificil. Acum purta un costum de culoarea prunei şi o cravată aurie de mătase. I se tensiona la umeri în timp ce-şi verifica pantofii pentru a zecea oară în ultimele două minute. Şi-a ridicat umbrela de tartan puţin mai sus.

— Dacă te îngrijorează găinaţul păsărilor, ar fi trebuit să-ţi iei alţi pantofi.

Rivaudais s-a întors, i-a zâmbit larg şi a sărutat-o în stil Montréal, pe ambii obraji. Dar când vorbea era tot din New Orleans.

— Arăţi sănătoasă.

— Şi tu nu îmbătrâneşti deloc. E straniu.

— Negrii nu se ridează, fetiţo. Doar ştii.

Hwa şi-a supt măselele.

— Joel Lynch, el e Étienne Rivaudais, proprietar al barului Aviation din 4-30.

Sprâncenele lui Rivaudais au sărit în sus pe fruntea lui cheală.

— Joel Lynch? Fiul lui *père* Zachariah Lynch?

— *Oui.*

Joel a întins mâna şi Rivaudais i-a strâns-o. Părea puţin confuz. Probabil pentru că Joel încă purta hainele de sport şi nu era înconjurat de paznici cu căşti.

— Sunt bodyguardul lui Joel, a zis Hwa. Şi o parte din treaba mea e să-l antrenez. Aşa că m-am gândit să-l aduc aici.

Rivaudais s-a uitat la Joel.

— Şi eşti de acord cu planul ăsta?

— Nu sunt prea sigur ce implică.

Rivaudais a râs. Avea un râs zgomotos, unul care-l făcea să se legene pe călcâie odată cu umbrela.

— Şi în rest? a întrebat Rivaudais, a gesticulat spre capul lui, apoi s-a uitat la Hwa. Bine?

Hwa a dat din umeri.

— În general, da.

— *Et votre mère?*[3]

— *Encore une chatte.*[4]

Rivaudais a rânjit şi a bătut-o cu palma pe spate.

— Bine. Hai să-i dăm drumul.

Au traversat cheiul împreună spre *Angel*. Avea turele noi, fiecare montată pe un generator mare cu imaginea unui giroscop pictată pe o parte. Turelele s-au trezit şi au început să-i urmărească în vreme ce urcau scările spre puntea principală. S-a auzit un ţârâit insistent. Rivaudais a făcut un semn spre camera video de la capătul scărilor, dar ţârâitul a continuat. O echipă de bărbaţi în pulovere şi pantaloni portocalii a alergat spre ei. Hwa nu i-a recunoscut. Păreau să n-o recunoască nici ei. De câte ori trebuia să treacă prin asta înainte ca echipa să-şi noteze undeva ca să-şi amintească dracului?

— Ce se-ntâmplă cu faţa ta? a întrebat unul din echipă.

Avea o barbă încâlcită de culoarea ceaiului slab şi un smoc uriaş de păr la fel.

— Ce se-ntâmplă cu atitudinea ta? i-a replicat Hwa agresivă şi a scuipat pe punte. Am o boală rară. Mulţumesc că mi-ai atras atenţia asupra ei.

Individul s-a uitat la boţul lucios de flegmă şi la faţa ei. Pe chipul lui nu se citea nicio emoţie.

— Faţa ta ne zăpăceşte camerele, a spus. E intenţionat?

Camera de control, şi-a zis ea. *Apasă pe butoane. Închide uşile!*

— *Je reste intéressé*, a spus Rivaudais, *si ce connard s'excuse.*[5]

— L-ai auzit pe domnul.

Cel care vorbise era un bărbat blond, cu ochelari de soare vintage, neconectaţi, un pulover de lână peruvian peste pieptul gol şi pantaloni scurţi de surf pe nişte picioare cu piele tăbăcită, maronie.

— Cere-i scuze doamnei!
— Scuze, a spus părosul. Scuze, căpitane.
Matthews a întins un braţ tatuat. Anul ăsta purta zâne care ieşeau din lotuşi. Când i se mişca pielea, pigmenţii strălucitori se activau şi zânele îi dansau spre umăr şi peste piept.
— Domnule Rivaudais. Mă bucur să te văd.
Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile. Matthews s-a întors spre Hwa.
— Arăţi bine. Sănătoasă.
Hwa s-a încruntat.
— De ce-mi tot spun oamenii asta? Arătam bolnavă înainte?
Matthews n-a răspuns. Le-a făcut semn să-l urmeze şi i-a condus sub punte. Luminile pâlpâiau pe măsură ce treceau prin sala de îmbuteliere şi se îndreptau spre cală. Cei doi tipi aflaţi de pe o parte şi alta a uşii masive, ruginite, şi-au tras umerii înapoi şi au ridicat bărbiile, când Matthews a ajuns la capătul scării spiralate.
— Băieţi, băieţi, e OK. Calmaţi-vă. Doar îi prezentam domnului Rivaudais produsul de anul ăsta.
Tipii se uitau fix la Joel.
— Şi mie, a spus Joel, mi-ar plăcea să… încerc o mostră din ce se oferă.
Matthews a bătut din palme şi l-a arătat cu degetul.
— Vedeţi? Asta-i bine. Tânărul ştie ce vrea. Şi mie-mi plac bărbaţii care ştiu ce vor. E mai puţină aiureală.
Uşa s-a deschis şi au păşit într-un spaţiu rece şi întunecat. Hwa a întins mâna spre Joel.
— Ai grijă, i-a zis chiar când se aprindeau luminile.
Joel a rămas cu gura căscată:
— Uau…
Era un spaţiu vast. În stânga, dintr-un set de containere de oţel de trei metri pe doi ieşeau ţevi ce dispăreau printre grinzi şi reapăreau în cealaltă

parte a sălii, lângă nişte grămezi înalte de butoaie. Butoaiele aveau însemne pe care Hwa nu le mai văzuse în celelalte dăţi când coborâse acolo.

— Alea-s noi.

Matthews a dat aprobator din cap.

— Butoaie de whisky. Le-am luat în Hokkaido. Facem bere albă în ele, cu yuzu şi decoct de shiso.

Hwa a fluierat.

— Ca lumea.

— Vrei? Scot acum una.

Hwa a clătinat din cap.

— Nu beau bere. Îngraşă.

Matthew a plescăit din limbă. I-a dus spre butoaiele cu coniac.

— Ai nevoie de nişte grăsime în plus în clima asta. Altfel cum să rezişti la ierni?

— Aici pe vas… învechiţi alcoolul? a întrebat Joel.

— O, Doamne! Alcoolul. Băiatul ăsta-i adorabil.

Matthews s-a întors să i se adreseze direct lui Joel.

— Păi da, fiule. Asta facem aici, pe vas. *Angel from Montgomery* a fost un vas de pescuit care a contribuit la distrugerea vieţii marine şi eu ajut viaţa marină să se răzbune distrugând ficatul oricărui om pe care-l întâlnesc.

Joel a clipit nedumerit.

— Serios?

Matthews a rânjit.

— Nu. Băutura e o afacere bună, atâta tot. E o afacere bună în vremuri rele şi o afacere şi mai bună în vremuri bune.

A arătat spre butoaie.

— Pe măsură ce navigăm în jurul lumii, temperatura din încăperea asta se schimbă, la fel şi umiditatea. Butoaiele se dilată şi se contractă, ceea ce are efect asupra aromei produsului meu. Procesul de învechire care-i ia unui fraier din Okanagan un an întreg mie-mi ia patru luni.

Joel a dat din cap. I-a aruncat o privire lui Rivaudais, apoi s-a uitat iar la Matthews. Şi-a plimbat mâna peste un butoi.

— Aşa că poţi să-l vinzi mai rapid şi să aduni pe drum materia primă. Grâu, struguri, tot ce ai nevoie.

Matthews a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Exact.

— Şi poţi şi să adaugi chestii din ţări diferite, în diferite stadii ale producţiei.

— Da şi da.

— Şi să creezi diferite colecţii. Ediţii limitate.

— Foarte limitate.

Matthews radia. A pocnit din degete şi a arătat spre Joel.

— Ai mintea de afacerist a lui taică-tu, fiule.

Joel s-a uitat la toate butoaiele. Nu părea să-l deruteze faptul că un străin ştia cine e. Dar probabil că Matthews aflase deja din haloul lui. Sau poate era obişnuit cu aşa ceva.

— Urmăreşti ciclul recoltelor?

— În mare parte. E octombrie, aşa că o să mă duc să culeg grâu Alberta de pe Coasta de Est. Montréal e următoarea oprire.

Rivaudais şi-a dres glasul.

— Asta-mi aminteşte…

A arătat cu bărbia spre Hwa.

— Am un mesaj pe care aş vrea să-l transmită căpitanul Matthews unui asociat comun de-ai noştri.

Hwa a dat din cap în semn că a înţeles. L-a luat pe Joel şi s-au dus spre butoaiele cu mostre.

— Hai să mergem.

— E chiar interesant, a comentat Joel, cu privirea pironită pe butoaiele stivuite în întuneric. Mulţumesc că m-ai adus.

— Dacă acum ţi se pare interesant, stai să vezi când o să le guşti, a zis Hwa.

— Parcă ziceai că nu bei.

— Nu beau bere. O bere obişnuită are tot atâtea calorii cât o acadea.

— Îţi place să bei?

Hwa nu auzise niciodată întrebarea pusă în felul ăla.

— Cred că da. Îmi place după ce am băut.

— E chiar aşa de distractiv? Pentru că mi se pare că-i face pe oameni stupizi.

— Să fii stupid e distractiv uneori.

— E ca sexul? Pentru că toată lumea se poartă de parcă ar fi ceva aşa de important, dar mie mi se pare doar – a strâmbat din nas – murdar. Şi posibil dureros.

Hwa a înghiţit în sec. Şi-a spus că e o femeie mult mai în vârstă decât Joel. Era adultă. Putea să se descurce cu asta. A văzut un robinet şi a grăbit pasul.

— Dacă o să tot vorbim despre asta, mai bine să începem să bem.

A ales un coniac învechit în lemn de cireş, unul care promitea tărie medie, cu arome de iarbă neagră, vanilie, cuişoare şi piele. În acel moment, ar fi băut şi detergent. A turnat în două păhărele.

— Ce păhărele caraghioase, a spus Joel.

— Sunt izolatoare străvechi. De pe transformatoare.

— Cool.

Joel a dat pe gât coniacul. A fost un moment teribil, faţa lui arătând de parcă înghiţise sticlă spartă. Ochii i s-au umezit. Buzele i s-au umflat. A tuşit aşa de tare, că s-a îndoit de mijloc.

— Ce dracu' e asta?

Hwa a sorbit delicat din paharul ei, ca o doamnă.

— E un coniac învechit, de tărie medie, cu arome de iarbă neagră, vanilie, cuişoare şi piele.

— Cred că aş simţi acelaşi gust dacă aş linge scaunul de la biroul tatei.

— Limba îmbătrâneşte ca tot restul corpului, să ştii. Aşa că şi gusturile se schimbă.

Hwa a accesat situaţia barului lui Rivaudais.

— Ha! N-ai noroc. Nu mutăm prea multe lăzi.

Joel s-a uitat cu ochi mari la ea.

— De asta suntem aici? Să cărăm băutură?

— Da. Rivaudais are un bar. Ăsta-i un loc care distilează alcool şi-l vinde. Ce credeai că facem?

Joel a arătat spre păhărelele din mâinile ei.

— Gustăm!

Era greu să facă gesturi de iritare când avea mâinile ocupate cu coniac artizanal.

— Ai vrut să ridici greutăţi? Astea-s greutăţile.

Joel părea acum mult mai puţin impresionat de toată operaţiunea.

— N-au oameni pentru asta?

— Da. Noi. Noi suntem oamenii.

Hwa simţea că a doua mostră ar merge mai bine cu gheaţă. Avea nevoie de mai mult timp să se deschidă. De unde era cândva aspră, cu aromă de iarbă şi verdeaţă, acum avea un gust impetuos, floral. Cu lentilele a fotografiat butoaiele. Voia să şi-l amintească pe cel din faţa ei.

— Ai gusturi bune, i-a strigat Matthews. Ăla-i special. Am folosit apă de ploaie din Irlanda.

Hwa l-a privit sceptică.

— Chiar vorbesc serios! Avem clienţi care se iau după asta. Am un om care gustă apa şi spune că aici chiar se simte diferenţa.

— Specialistul tău în apă te jefuieşte.

— Adică nu-i o mostră extraordinară?

— Bineînţeles că e o mostră extraordinară. Dar apa nu schimbă nimic. Totul ţine de butoaie.

A scos limba.

— Sunt sută la sută organică. Ştiu lucrurile astea pentru că simt gusturile mai bine decât alţii.

Matthews s-a sprijinit de nişte butoaie. A zâmbit, cu gropiţe în obraji.

— Măi, măi, ce afirmaţie îndrăzneaţă.

Joel a pus mâna pe umărul ei şi l-a strâns.

— Eu şi boydguardul meu avem nişte lăzi de cărat, a zis el dintr-odată foarte serios.

Au cărat lăzile cu coniac să fie cântărite, apoi le-au dus cu un cărucior la o maşină şi de acolo la Aviation, unde le-au încărcat în spatele barului. Hwa nu înţelesese niciodată de ce nu-l punea Rivaudais pe barman la treabă. Bănuia că n-avea încredere în el că n-o să fure. De aia făcea ea astfel de joburi mici, i-a explicat lui Joel, pe când cărau lăzile să fie cântărite. Oamenii aveau încredere în ea.

— Probabil pentru că n-am augmentări. Am o faţă onestă.

— Nu pot să cred că m-ai convins.

Joel şi-a pus o pereche de mănuşi pe care i le-a dat unul dintre bărbaţi, a ridicat o ladă şi a pornit cu ea.

— Stai! a strigat Hwa şi a venit de după căruciorul ei. Trebuie să dăm cântarul la zero mai întâi. Dar continuă să o cari. E bine pentru tine.

— O ridic cum trebuie?

— Da, a răspuns ea şi a zâmbit. Ai ridicat din genunchi. Aşa se face.

Joel şi-a suflat părul dintre ochi.

— Păi, hai! Nu mai pot s-o ţin mult.

Hwa a sărit pe cântar. Era o platformă neagră, la distanţă de stivele cu butoaie. Alături erau alte două butoaie, fiecare cu o etichetă pe care era indicată greutatea în raport cu volumul şi încă una, pe care scria dacă a atins minimumul acceptabil. Toate aveau greutatea corectă. Căpitanul Matthews, deşi se purta la bustul gol şi desculţ, în ciuda aerului său degajat, conducea o operaţiune precisă.

— Păcat că nu poţi să iei mai multe de la noi, l-a auzit ea spunând.

— *Les loyers*[6], a replicat Rivaudais.

Hwa s-a întors. Rivaudais ridica un deget mare în aer. Chiriile erau în creştere. Nu-şi permitea mai multă marfă. Joel s-a uitat la ea. Bineînţeles că n-aveau s-o spună de faţă cu el. Tatăl lui era cel care creştea chiriile.

— Mă duc să mai încarc un cărucior, a spus Joel.

— Ce? OK. Stai aşa!

Hwa a apăsat pe nişte butoane la platforma de cântărit. A înclinat capul şi şi-a scos lentilele. Poate că arăta mai sănătoasă, dar nu-şi triplase greutatea de la ultima cântărire.

— Dă-te jos de pe platformă, Joel.

Numerele au dansat pe bordul cântarului. Au căzut. S-au întors la greutatea ei normală.

Apoi au crescut iar. Ca numerele la loterie, se tot dădeau peste cap şi urcau, urcau. Cum făcea Joel asta? Parcă sărea sus în aer şi se lăsa să cadă în tăcere. Poate avea vreo jucărie sofisticată produsă de Lynch Ltd. Îl adusese aici cu forţa şi acum se răzbuna. Şi-a pus lentilele la loc.

— Vorbesc serios, Joel. Termină.

Era chiar în spatele ei. Îl simţea – îi simţea bucuria că-i face o farsă de adolescent. S-a întors.

— Serios, termină…

Nu era nimeni acolo.

— Ce să termin?

Joel era aplecat deasupra căruciorului cu lăzi. S-a încruntat şi a venit şi el pe platformă.

— Cu cine vorbeşti?

În spatele ei, s-a auzit un scârţâit prelung. Apoi un fel de clipocit. Şi ceva care se rupea. Lemn. Ceva rece şi tare i s-a solidificat în stomac. Timpul părea să se întindă, ca şi cum adrenalina însăşi putea să tragă fibrele spaţiului şi ale timpului.

— Joel! Fugi!

Dar el a rămas acolo privind şi a continuat să se uite şi când ea a sărit de pe platformă şi l-a tras. L-a apucat de talie şi l-a smuls de jos. A luat-o în stânga, au intrat în camera unde se vindea băutură şi a închis uşa.

Au urmărit de după geamul securizat cum cad butoaiele de lângă cântar şi se rostogolesc pe podea.

— O, nu, a spus Joel. Toată marfa aia…

Hwa s-a enervat.

— Îţi baţi joc de mine? Te îngrijorează soarta băuturii?

S-a aplecat şi şi-a sprijinit palmele pe genunchi.

— Era să fim striviţi acolo.

— Da.

Joel s-a uitat la el însuşi şi la ea. Hwa a fost surprinsă când l-a văzut rânjind.

— Ştii că puteai să-ţi rupi spatele când m-ai ridicat. Nu-i tocmai tehnica corectă.

Hwa a întins o mână şi i-a ciufulit părul.

— Foarte amuzant!

Pe drum spre şcoală, Joel a rugat-o să nu mai spună nimănui ce li se întâmplase.

— Pentru că nu s-a întâmplat nimic. A fost doar un accident. Şi-n plus, o să ai probleme. Nu cred că tata voia să cărăm băutură când te-a angajat.

— Ai dreptate. Dar minciuna o să înrăutăţească lucrurile.

— N-am păţit nimic, a insistat Joel. Nu asta contează? Sunt mai puţin chinuit decât aş fi fost după o zi de antrenament. Şi am învăţat ceva despre oraş! Nu asta şi trebuia să fac? Eu o să preiau totul cândva. E bine să învăţ de pe acum ce e de ştiut.

Hwa a dat din umeri.

— Dacă zici tu.

— Nu mi-a spus de ameninţările cu moartea. Aşa că nici eu nu sunt obligat să-i spun orice.

Aha. Asta explica unele lucruri.

— Ai vorbit cu el despre asta?

Joel a clătinat din cap.

— A fost bolnav. Mai bolnav decât de obicei.

S-a întins. Hwa a auzit ceva pocnindu-i în spinare.

— Cred că şi din cauza asta nu vreau să afle. Nu cred că i-ar face bine.

Hwa s-a lăsat pe spate în scaun. L-a coborât puţin. A închis ochii.

— OK. Bine.

Nu era OK şi nu era bine. În cele din urmă, probabil foarte curând, tatăl lui Joel sau unul dintre

fraţii lui o să afle şi o să turbeze. Pe de altă parte, îi spusese lui Síofra unde se duc şi nu avusese nicio obiecţie. Erau oarecum acoperiţi. Şi, şi-a dat ea seama, ar fi mai bine să le spună după ce află câte ceva despre atacatorul invizibil.

— Nu vrei să vii la cină? a întrebat-o Joel când s-au oprit.

— Mulţumesc, poate duminică. Acum am poftă de mâncare stradală.

Era foarte dificil să nu guste din cartofi. Comandase cea mai mare porţie posibilă, cu supliment de oţet şi de sare.

Mirosea atât de bine, îmbătător, că restul oamenilor aflaţi în liftul din poziţia de la ora nouă al Turnului Patru se uitau cu ochi mari la ea. Sau ştiau pe cine caută.

Abia după ce a ajuns la etajul 17, a început să suspecteze că Lázló e cu ea. Uşile liftului rămăseseră deschise un pic mai mult decât ar fi trebuit. N-a simţit nimic, nicio mişcare pe podea, doar o mică pauză în care maşinăria parcă decisese ceva de capul ei.

— Tu eşti? a întrebat Hwa. Fiindcă uleiul ăsta-mi cam frige degetele.

După un moment, a simţit cum cineva îi ia pachetul cu cartofi din mâini. Au plutit o clipă în aer, apoi au dispărut într-o cută a ceva sau în buzunarul cuiva ale cărui contururi deveneau vizibile dacă era privit cu atenţie.

— Vreau să te întreb de costum, a întrebat Hwa. Cum îl foloseşti? Cine îl poate folosi? Dacă ţi l-a mai cerut cineva să-l folosească? De unde poate fi cumpărat?

O voce înfundată i-a spus că nu era prima care întreba.

— Nu vreau să-l cumpăr. E costumul tău. Vreau doar să ştiu cum funcţionează.

Vocea i-a spus că funcţionează bine.

Hwa şi-a lăsat accentul să iasă în evidenţă. Să ştie tipul că e pe bune. Că ea e din oraş, născută şi

crescută acolo.

— Nu-ncerc să te angajez pentru un job sau vreo chestie asemănătoare. Nu-ţi cer să furi ceva sau să răneşti pe cineva. Nu de asta suntem aici.

Tensiunea din lift a scăzut, puţin, dar măsurabil.

— Vreau să ştiu unde erai într-o anumită zi.

Tensiunea a crescut la loc. Hwa a băgat mâna în buzunarul jachetei. Pe cât de încet a putut, a scos capacul unui spray cu vopsea.

— Vreau să te întreb…

Prima lovitură a luat-o total prin surprindere. A primit o dreaptă puternică direct în falcă şi s-a pomenit aruncată în cealaltă parte a liftului. Numai pachetul de cartofi scăpat pe jos i-a dat o idee despre poziţia lui. A sărit cu un picior în aer. Prima lovitură a nimerit ceva ce părea a fi o coapsă. Fusese un noroc. A doua s-a dus în aer. A scos repede spray-ul şi a început să dea peste tot. Vopseaua era de un purpuriu electric ridicol. El i-a zburat spray-ul din mână. S-a izbit de un perete şi s-a rostogolit pe podea, undeva unde nu-l mai putea ajunge. S-a aruncat înainte spre dâra mişcătoare de vopsea şi fantoma a întâmpinat-o cu lovituri de picior. I-a izbit umerii, spatele şi rinichii. Costumul era alunecos, mătăsos, greu de apucat. N-avea coaie, să i le prindă. El a înhăţat-o de păr şi a aruncat-o într-un perete. I-a tras capul pe spate. I l-a izbit de perete. Şi iar. Hwa a văzut stele verzi. S-a prins de bara de susţinere şi s-a echilibrat. A lovit cu piciorul în spate. A nimerit bine. A auzit cum aerul iese din pieptul lui. L-a auzit gemând. S-a aruncat spre el, s-a rostogolit peste covorul urât, amăgitor, şi a început să lovească. Din gură şi din frunte i-a ţâşnit sânge şi i-a picurat pe costum. Şi-a concentrat pumnii asupra picăturilor. El a prins-o de beregată, dar ea nu s-a oprit, a dat şi mai tare. Pumnul i se arcuia prin aer ca şi cum ar fi lovit un cui strâmb într-un lemn tare.

Încet, gluga costumului a început să alunece. Ea a prins-o cu ambele mâini şi a tras. A descojit-o de

pe el. El a urlat. Şi a urlat. Şi a urlat.

Sub glugă nu era nicio faţă.

Erau ochi. O fantă în locul gurii. Ceva ce fusese cândva un nas. Dar arsese. Oribil. Smocuri de păr îi ieşeau din spatele craniului purpuriu. Pielea de sub ochi s-a umflat şi s-a dezumflat. El a urlat şi şi-a acoperit faţa cu braţele, dar iluzia a persistat. Acum, Hwa vedea mai mult decât nişte contururi. De-aia trăia el aşa, şi-a dat ea seama. Pentru ea, un filtru simplu era de-ajuns să-i ascundă faţa adevărată de majoritatea privirilor, dar omul ăla, oricine o fi fost, nu suporta să fie văzut nici măcar un pic.

— Te rog, nu mă omorî! a implorat-o. M-ai găsit. E de ajuns.

— Nu tu ai încercat să mă omorî? l-a întrebat Hwa.

— Nu.

Vorbea de după mâini. Faţa lui distrusă se zărea puţin printre degetele lucioase.

— Totul a luat-o razna. Total razna.

— De ce? Pentru că a fost rănit cine nu trebuia?

El a clătinat din cap. Era o mişcare a întregului corp. Gâtul lui, şi-a dat ea seama, era atât de acoperit de cicatrici, că nici nu se putea mişca.

— Au spus că n-o să fie nimeni acolo.

Hwa s-a încruntat.

— În timpul alarmei?

— În timpul turei. Au spus că e o tură moartă. Că e zi de curăţenie. Şi că n-o să fie decât puţini oameni. Voiau doar să fie distrus aparatul. Dar au greşit programul.

Ceva foarte tare şi foarte rece a început să se formeze în stomacul lui Hwa. A întrebat aproape în şoaptă:

— Ce?

— Au spus că o să fie bine. El a spus că o să fie bine. A spus: *O să găsesc ceva ce vrei şi o să-ţi dau*. Dar totul a luat-o razna.

Câmpul vizual al lui Hwa s-a umezit.

— De când eşti aşa?

— De trei ani, a răspuns el, obosit. M-am răzgândit. Omoară-mă! Omoară-mă acum. Sunt aşa de obosit. Poate că ştii cum e. Ai o idee. Îmi dau seama. Văd pe faţa ta. Faţa ta adevărată.

Hwa şi-a şters sângele din ochi. Mare parte era sânge. Se gândise la momentul ăsta de atâtea ori. Ce ar face. Cum ar face-o. Repede sau încet. Dureros sau nu. Aici era faţa ce se aflase pe fiecare sac pe care-l lovise, spiritul din fiecare manechin de antrenament. Dar nu se aşteptase să fie aşa de rănit deja. Ca ea.

— Mi-ai omorât fratele.

El şi-a îndepărtat mâinile.

— I-am omorât pe toţi. Sau am ajutat. Sunt singurul rămas în viaţă. Ceilalţi n-au reuşit. Am luat toţi banii. Erau mulţi bani. Voiau oraşul ăsta. Îl voiau cu tot dinadinsul.

Ea dorea să ştie mai mult. Şi spera din suflet că o să afle.

— Dar ştii asta, a adăugat el cu respiraţia şuierătoare. Şi tu eşti pe lista lor de plăţi. Ca tot oraşul.

XI
EMERGENT

Când a intrat în apartamentul lui Daniel Síofra, s-a dus la frigider mai întâi. Avea parola de când alergaseră odată împreună. Într-o sâmbătă. El întârziase atunci din cauza unei şedinţe şi i-a zis ei să ia trenul şi să se vadă la el. Când fusese asta? Cu o săptămână înainte? Două? Trei? Era normal felul în care îşi adaptaseră ritmul unul la altul? Nu. El împinsese limitele de la început. Ar fi trebuit să-l oprească. Dar fusese bine să aibă un prieten ca el. Cineva pentru care putea să fie nouă, cineva care n-o ştia – biata fată bolnavă, cu o mamă oribilă. Cineva căruia nu-i era milă de ea, aşa cum ştia că le fusese lui Eileen şi lui Madam Séverine şi chiar şi lui Kripke. Şi acum, ştia de ce-i devenise prieten. De ce se ţinuse aşa de aproape de ea. A simţit că-i vine rău.

Nu conta. Nu mai conta. A înfăşurat gheaţa într-un prosop, s-a aşezat pe un scaun, întoarsă spre uşă şi a aşteptat. Doctorul Mantis îi spusese la spital că o să aibă nevoie de gheaţă. Ştia deja asta, dar maşinăriile antişoc meritau prelegerea.

Síofra a venit foarte târziu. A intrat pe uşă cu o sticlă de votcă rece. Bruma de pe ea se retrăsese acolo unde ţinuse degetele pe gâtul sticlei. Hwa a observat asta când el a pus sticla pe măsuţa de cafea. O cumpărase recent. Pe drum spre casă. O parte din ea observa asemenea lucruri şi le împingea într-un colţ al minţii unde nu puteau s-o rănească.

— Hwa, a spus zâmbind.

S-a apropiat de ea. Hwa aprinsese numai focul şi-l ţinuse mocnit. Luminile îi provocau durere.

— Hwa?

Faţa lui s-a schimbat şi a căzut în genunchi înaintea ei.

— Ce s-a întâmplat?

Şi-a îndreptat mâinile spre chipul ei, ea a tresărit şi le-a dat la o parte. El şi le-a păstrat în raza ei vizuală.

— Cine a făcut asta? Hwa? O, Doamne! Spune-mi cine.

Ea şi-a dat seama scârbită că-i curge o lacrimă din ochiul bun. Mâinile lui Síofra s-au strâns pe braţele canapelei, degetele s-au prins de pătura de pe ea. Voia s-o ţină în braţe. Şi ea voia să-l lase. Ar fi fost uşor. Putea să mintă şi să spună că s-a bătut cu Andrea poate sau poate cu cineva de la şcoală şi el i-ar fi dat un martini, i-ar fi vorbit cu compasiune şi i-ar fi promis că n-o să mai lase pe nimeni să-i facă rău niciodată.

O să găsesc ceva ce vrei, spusese. *Şi o să ţi-l dau*.

— Ar trebui să mergem la clinică, sus, a spus Síofra, mai mult pentru el decât pentru ea. Zachariah are şi doctoriţe. Sunt acum pe tură. Sunt la distanţă, dar pe tură. Ceva complet privat şi sigur.

Iisuse! Credea că fusese violată. Hwa a scos un sunet. Nu era sigură dacă fusese un râs sau un geamăt ori doar indignare şi jale. S-a aplecat. Sunetul a ieşit printre genunchi.

— Spune-mi unde te doare.

Era lângă urechea ei acum. Şoptea. Insistent. O implora.

— Ai făcut bine că ai venit aici, Hwa, mă bucur că ai venit, dar trebuie să mă laşi să te ajut acum, trebuie să vorbeşti…

— Ţi-a părut rău pentru mine?

Nu era prima întrebare pe care ar fi vrut să i-o pună. Dar îi ieşise pe gură.

— Ce?

Acum putea să-l privească. A ridicat capul şi l-a văzut cum se uită în ochii ei şi la răni.

— Te-ai simţit vinovat? De aia m-ai angajat?

El s-a încruntat.

— Pentru ce s-a întâmplat cu farfuria zburătoare? Un pic. Dar nu de asta te-am angajat. De ce mă întrebi?

— De ce m-ai angajat? De ce m-ai reangajat? De ce…?

Nu ştia cum să întrebe şi următoarea parte. *De ce erau prieteni? Suntem prieteni?*

— De ce te străduieşti atâta?

Mâinile lui s-au oprit lângă ea. S-a uitat în ochiul ei.

— E ăsta un moment potrivit pentru aşa o conversaţie?

Hwa a clipit.

— Ştiai? Ştiai că fratele meu a murit acolo? La platformă?

O durea gâtul. Voia să urle.

— Ştiai asta când m-ai angajat? De aia m-ai angajat? Pentru că te simţeai prost?

Síofra s-a lăsat pe călcâie.

— Ce vorbeşti tu acolo?

— Te rog, nu.

Hwa s-a ridicat. Şi el odată cu ea. În faţa ei. A încercat să se mişte şi el s-a mişcat odată cu ea.

— Te rog, nu. Ştiu ce-ai făcut. Aşa că nu mai minţi.

— Ce zici…

— Nu mă mai minţi!

— Dar nu te mint! a spus el şi a dat din mâini, după care şi le-a pus pe umerii ei.

— Hwa…

— Nu mă atinge.

I-a îndepărtat palmele.

— Ştiai?

Palmele lui au rămas în aer. Aproape de faţa ei. Aproape doar.

— Ce să ştiu?

Hwa a înghiţit în sec. O durea gâtul aşa de tare. Ucigaşul fratelui ei încercase s-o stranguleze cu câteva ore înainte. Părea că trecuseră zile de atunci.

Ani. Ca şi cum el scosese viaţa dintr-o versiune a ei şi o altă versiune părăsise liftul.

— De cât timp vor cei din familia Lynch oraşul ăsta?

Síofra s-a uitat repede pe fereastră, la turnurile mai vechi ale oraşului strălucind în beznă. Departe, un tren a şuierat deasupra apei. Suna ca o prevestire a morţii. Ca şi cum morţii de sub valuri îi chemau pe viii de deasupra.

— N-am nicio idee. E alt departament, achiziţii, n-am eu treabă…

— Unde erai acum trei ani?

El a tăcut o vreme. S-a uitat la Hwa cu coada ochiului.

— De ce mă acuzi, Hwa?

— În ziua în care a ars platforma. Unde erai?

— Nu ştiu. A fost demult.

Hwa a clătinat din cap încet.

— Nu-i de ajuns.

— Vrei să caut în înregistrări? Pot s-o fac. Dar n-o să mă crezi, nu? Indiferent ce spun.

A arătat cu un gest apartamentul.

— Hwa, oamenii ăştia m-au luat când n-aveam nimic şi mi-au dat toate astea. Doar nu vrei să cred că ar face aşa ceva. Sunt ca familia mea. N-am pe nimeni altcineva.

— Nici eu!

Ea a închis ochii. Era mai uşor decât să se uite la el.

Părea atât de rănit. De şocat. Ar fi vrut să-l creadă. Ar fi vrut mult să-l creadă.

— Persoana pe care am iubit-o cel mai mult a murit în explozie. Au murit aproape o sută de oameni. Şi tocmai l-am întâlnit pe singurul supravieţuitor.

A deschis ochii. Vorbea cu vocea joasă. Mai joasă decât oricând. Ca şi cum ar fi vorbit din fundul unui puţ.

— Vânam fantoma. Şi am găsit una.

Ochii lui Síofra s-au mărit considerabil.

— Hwa.

A înghiţit în sec. Şi-a umezit buzele cu limba.

— Să presupunem că-i adevărat ce spui şi că persoana aia, cine-o fi fost, nu te minţea. Totuşi, vreau să te întreb un lucru.

A tras adânc aer în piept.

— E încă viu?

Hwa s-a străduit să zâmbească. Zâmbetul i s-a întins până a devenit un rânjet.

— N-o să-l găseşti niciodată. Îţi promit.

Síofra şi-a acoperit gura cu mâinile. A închis ochii strâns.

— O, Hwa. O, Doamne!

Ea s-a gândit să plece. S-a gândit să-l pocnească. Să-l ia la şuturi. Să-i dea sângele. Să se lupte iar cu el. Să termine ce-a început pe pasarelă în prima zi. Dacă se mai apropia de ea. Dacă o mai atingea o dată. Dar n-a făcut-o. Şi cumva asta era mai rău.

— Ce-o să faci? a întrebat-o el. O să renunţi? Iar? O să spui lumii? O să-i spui lui Joel?

Joel. Şi-a amintit greutatea lui pe umeri. Spatele lui lipit de al ei în conducta de ventilaţie. Felul în care putea să râdă de tot ce se întâmpla în jur, pretinzând că a fost doar un accident sau o greşeală, fiindcă nu fusese niciodată cu adevărat rănit. Nu pierduse nimic niciodată. Nu încă. Familia lui de ucigaşi îl izolase blând de tragedii. Şi era foarte probabil, şi-a dat seama Hwa, ca unul dintre ei să încerce să-l omoare. A fost unul dintre primele lucruri predate lui Calliope şi celorlalţi la cursul ei de autoapărare: e mai probabil să fii rănit de cineva apropiat decât de un străin. O arătau statisticile: viol marital, răpiri de copii, violenţă domestică. Şi crimă. Şi dacă cei din familia Lynch n-aveau nicio problemă să arunce în aer o platformă petrolieră plină de muncitori numai ca să obţină o afacere într-un oraş ruinat, ce mai conta o viaţă?

— Îl urmăreşte cineva, a comentat Hwa. Cineva cu armură invizibilă ne-a atacat azi. Aceeaşi persoană din înregistrările de la şcoală. Joel n-o să-

ţi spună. Dar cineva vrea să-l omoare. Şi eu vreau să-l opresc.

Până la următoarea cină duminicală i-au dispărut majoritatea vânătăilor. Síofra nu era acolo.

— Are o conferinţă în Toronto, i-a explicat Joel, când a venit şi ea. Îmi pare rău. Acum o să te plictiseşti.

Parcă primise un mesaj. Era ceva cu numele lui Síofra. Dar nu-şi îngăduise să se uite la el. Dacă l-ar fi citit, ar fi primit toate mesajele lui şi ar fi fost nevoită să-i audă şi vocea.

— N-o să mă plictisesc. Eşti tu aici.

Joel a rânjit. A invitat-o înăuntru. Avuseseră o întâlnire strategică a firmei, fiindcă erau mulţi din familie prezenţi: tatăl Zachariah, fratele Silas, sora Katherine şi doi fraţi gemeni, Paris şi London.

— Paris e fratele meu, i-a reamintit Joel în şoaptă. Soţul lui e cel de acolo. Şi ea e London. Soţia ei şi iubita lor sunt lângă frapiera cu şampanie. De fapt, Paris şi London o împart pe fata aia. E drăguţă. Pe Silas îl ştii. Soţia l-a părăsit anul trecut. Cred că acum e cu fosta prietenă a vărului meu, dar ea nu-i aici. Şi mai e Katherine, din a treia căsnicie a tatei. Nu se vede cu nimeni la modul serios. Şi eu.

— Cum se face că-s toţi albi? l-a întrebat Hwa.

Joel a dat din umeri.

— Tata s-a căsătorit numai cu femei albe până la mama. Ea e eurasiatică? Nu? Cam ca tine! Trăieşte în Singapore. El n-a vrut s-o ia de nevastă.

Zachariah renunţase la căsnicie înainte să-l conceapă pe Joel.

— Prea scump, a spus odată bătrânul.

Indiferent de motiv, exista o diferenţă mare de vârstă între copiii lui. Hwa nu se gândise niciodată la diferenţa dintre ea şi Tae-kyung, oricum, nu vorbise niciodată cu Sunny despre asta, dar acum, când îşi dădea seama că verii lui Joel aveau copii mai în vârstă decât el, se simţea derutată. În parte, din cauza vârstei lui Zachariah: bătrânul se purta ca

şi cum avea să trăiască la nesfârşit şi până acum, niciuna dintre femeile din viaţa lui nu-l contrazisese. Practic, însemna că fraţii şi surorile de vârstă mijlocie se uitau la Joel ca la un căţeluş adoptat de tatăl lor. Drăguţ, dar un posibil agent al haosului. Nu era de mirare că voiau să scape de el.

— Îmi place costumul tău, i-a spus Joel.

— Mulţumesc. Am uitat cât de mult îmi plăcea.

— Îmi pare rău de prietena ta, a spus Joel şi s-a strâmbat. Se ştie ce i s-a întâmplat?

Hwa şi-a amintit de noaptea de sub Acoutsina şi a simţit o înţepătură în braţ. Trebuia să-i facă o vizită lui Dixon Sandro şi să vadă ce construise cu maşinăriile luate din mostra de sânge a lui Calliope.

— Nu. Încă nu.

S-a auzit clopoţelul, începea cina. Masa era o bucată uriaşă de sare roz susţinută de două oase de balenă. Deasupra atârna un candelabru din coarne de cerb albite. Când mâncau altceva decât supă sau desert (pe care Hwa i-l dădea întotdeauna lui Joel), mâncau fără farfurii, direct de pe bucata de sare.

— E foarte sănătos, a insistat Zachariah prima dată când a venit şi ea la cină. Mai sănătos decât din farfurii. În farfurii sunt bacterii. În microfisurile făcute de cuţite şi de furculiţe. Aşa e mai igienic. Nimic nu poate să crească în toată sarea asta.

— Sigur, a zis ea, iar el a râs şi a tot râs, şi Katherine le-a mai turnat vin.

Acum aveau în faţă aperitive de stridii în jumătăţi de cochilie. Era normal să nu se simtă bine la aceeaşi masă cu arhitecţii distrugerii oraşului, ucigaşii fratelui ei. Poate că trebuia să găsească o modalitate de a-i otrăvi pe toţi. Poate dacă o tot invitau la cină, avea s-o găsească. S-a uitat la cuţitul din faţa ei. Ca orice altceva de pe masă, era bine făcut, cu mânerul şi lama dintr-o singură bucată de oţel. Era destul de tăios ca să-şi facă treaba. Ar fi putut să-l înfigă în gâtul lui Zachariah înainte să fie pusă la pământ de gărzi.

— Nu-ţi plac stridiile? a întrebat-o Joel.

— Ce? a clipit Hwa şi a pus cuţitul jos. Ah, scuze. Admiram tacâmurile.
— O să-ţi luăm un set. Tati, Hwa are nevoie de cuţite şi de furculiţe în casa ei nouă.
— Atunci, o să le aibă.
Cu un deget, Zachariah a desenat un cerc în jurul său, şi-a răsfirat toate degetele şi a făcut o mişcare de prindere-şi-aruncare spre Hwa. Ceasul ei a tors şi a transmis un semnal. Primise cadoul. Bătrânul a zâmbit.
— Zece tacâmuri. Dar fără farfurii.
— Cred că mă descurc, a spus Hwa. Şi mulţumesc.
— E distracţie în Turnul Unu? a întrebat Katherine.
Dacă ar fi fost crescută de altcineva, nu de Sunny, Hwa n-ar fi recunoscut aluzia din vorbe. Dar Sunny o obişnuise cu dispreţul.
— Nu aşa de mult pe cât aş vrea. Prietenii mei lucrează la ore imprevizibile.
— Încă mai păstraţi legătura? a întrebat Silas, iar Paris şi London au chicotit pe înfundate.
— O, da, a răspuns Hwa. Vinerea dormim unii la alţii. Ne batem cu pernele şi exersăm săruturi. Pe urmă vindem înregistrarea celui care dă mai mult.
S-a făcut linişte. Hwa a sorbit stridia şi s-a şters la gură cu şervetul.
— Am glumit.
Zachariah a râs în hohote. Era un sunet surprinzător de răsunător pentru un corp atât de fragil. Bătrânul se prefăcea de minune că nu-i bolnav. A ridicat un pahar de şampanie spre Hwa.
— Mi-ar plăcea să vii la cină mai des, domnişoară Go. Umorul e singurul lucru pe care n-am reuşit să-l instalez în copiii mei.
— Nimeni nu-i perfect, a zis Hwa şi Zachariah a râs şi mai tare.
Au trecut la supă (bisque de dovleac cu cocos, servit în tărtăcuţe) şi salată (negrilică, portocale roşii, ulei de măsline şi boabe de piper roz) şi

antreuri (file de porc pe cremă de ţelină cu un *gastrique* cu usturoi negru).

— Hai să vorbim despre viitor! a propus Zachariah, după ce s-a servit supa. Joel, spune-le fraţilor şi surorilor tale despre proiectul clubului de ştiinţă.

— Proiectez o navă-generaţională, a explicat Joel. În unitatea de imersiune a bibliotecii. Are cel mai mare nivel de putere de procesare permis pentru competiţii intramurale.

— Sunt sigur că foloseşti lecţiile învăţate aici, i-a răspuns fratele său Paris. Acest oraş e un sistem închis, cumva.

— Cumva, a subliniat Joel. Ar fi mai bine dacă ar fi închis de tot. Aşa zice domnul Branch. Ar fi mai bine să fie autosuficient.

— Şi noi gândeam aşa când ne-am făcut comuna, a spus Zachariah şi a sorbit supa zgomotos. Ne creşteam singuri mâncarea. Adunam apă de ploaie. Câtă era. Bineînţeles, era cam târziu pentru California. Dar California a fost mereu un loc unde se duc visurile să trăiască sau să moară.

— Un vis e o dorinţă a inimii, a spus London Lynch şi toţi şi-au ridicat paharele şi au băut, cu excepţia lui Hwa, care încă-şi sorbea ginul tonic.

— Navele generaţionale sunt ceva pentru care merită să-ţi baţi capul, Joel, a continuat Zachariah, după ce au toastat. Cândva o să lăsăm planeta în urma noastră şi avem nevoie de o astfel de gândire vizionară.

— Şi o să trimitem şi brandul Lynch acolo, în spaţiu, a adăugat Silas. Tu sau micii tăi prieteni aveţi vreo idee cum s-ar putea reduce reactorul pe care-l construim aici, jos? a întrebat Silas şi a izbit cu talpa în podea ca să indice spre reactorul ascuns la sute kilometri dedesubt, în Flemish Pass Basin. Pentru că de aşa ceva ai nevoie ca să alimentezi una dintre navele despre care vorbeai.

— Ştiu, a spus Joel. Dar analiza spectrală ne arată suprafeţe stâncoase acolo în Kuiper. Asta

înseamnă thorium. Trebuie doar să-l luăm.

Silas părea impasibil. Nici Hwa nu înţelesese. Dar pe Joel îl făcea fericit, aşa că n-a deranjat-o. Îi păsa cel mai mult că domnul Branch nu-l atingea în vreun fel dubios şi că niciunul dintre ceilalţi copii din club nu-l încuiau în debarale. Ar fi simţit la fel de indiferent la ce-ar fi lucrat el, chiar şi dacă s-ar fi decis să se apuce de tricotat sau de creşterea iguanelor rare ori de sculpturi cu fierăstrăul. De fapt, ultima ocupaţie i-ar fi prins bine la muşchii torsului.

— Bineînţeles, umanitatea n-o să ajungă niciodată la stele, a spus Zachariah. Nu aşa cum suntem. Trebuie să ne schimbăm. Să devenim mai durabili. Nu eşti de acord, domnişoară Go?

Hwa s-a prefăcut că examinează cu grijă fâşia de portocală roşie ce-i tremura pe dinţii furculiţei.

— Nu simt nevoia să merg în spaţiu.

— N-ai vrea să urci la ceruri şi să stai la dreapta evoluţiei? a întrebat Katherine. De ce nu?

Hwa şi-a ridicat băutura.

— Mă îndoiesc că au gin acolo. Aşa că n-am niciun motiv să plec.

Zachariah a râs iar şi au râs toţi, atât cât li s-a părut necesar.

— Dar bineînţeles că tu, domnişoară Go, trebuie să simţi nevoia de transformare, a continuat Zachariah când râsul s-a stins. Ai o serie de probleme de sănătate care ar putea fi corectate cu uşurinţă. Ai putea să trăieşti la nesfârşit cu tratamentul corect. De ce să te condamni la o viaţă scurtă şi nefericită?

Hwa şi-a băut până la fund ginul.

— Asta m-am întrebat mereu despre vamipiri, a zis Hwa într-un târziu. Fiecare poveste cu vampiri e despre cât de trişti sunt. Ai crede că au o viaţă superbă, nu? Dar nu. După ce mi-am luat primul job, am înţeles. Dacă vrei să trăieşti mereu, trebuie să lucrezi mereu. Dacă nu eşti bogat. Ca să fii un vampir, trebuie să fii bogat.

Şi-a terminat băutura şi a scuturat cuburile de gheaţă în paharul gol. S-a uitat în jurul mesei la toţi fraţii Lynch, pe rând.

— Şi nici nu-mi place sângele.

Tacâmuri au zornăit pe masa de sare. Privirile s-au mutat de la Hwa la Zachariah şi înapoi. Zachariah însuşi se uita fix la ea, dar Hwa nu-şi dădea seama dacă e profund amuzat sau adânc ofensat.

— Dar trebuie să trăieşti mult, Hwa, a spus Joel, înfigându-se în salată ca şi cum nu se întâmplase nimic. Pentru că eu am de gând să trăiesc mult. Chiar mai mult decât tati. Aşa că neapărat să-ţi faci tratamentul. Implanturi sau maşinării ori editare. Chiar şi un trup nou cu totul. Ce-i mai bun. O să fiu şeful pe aici cândva şi n-am încredere decât în tine pentru protecţie.

Hwa s-a întins şi l-a strâns de umăr. El a zâmbit spre ceilalţi. Ea s-a gândit iar cât de uşor i-ar putea omorî.

— M-ai prins aici, Joel. M-ai prins.

Mai târziu, a reuşit să obţină de la Joel o invitaţie să rămână peste noapte. S-a întâmplat imediat după şerbet şi brânzeturi, când fraţii mai în vârstă şi partenerii lor beau coniac şi cafea, iar Hwa îşi compara temele pentru acasă cu ale lui Joel. Era aproape ora 22:00.

— Ar fi stupid să mă duc acum până la Turnul Unu, a spus ea cu grijă.

Joel încerca să jongleze prin încăpere, păşind încet. Jonglatul nu-i ieşea prea bine. Dar la păşit era bun.

— Oricum mergem la şcoală dimineaţă. Şi Síofra nu-i în oraş ca să am cu cine alerga. Am o uniformă de rezervă la şcoală, deci n-ar fi o problemă.

— Ar trebui să locuieşti aici, i-a spus Joel, urmărind mingile în aer. Ştiu că, tehnic, eşti încă în probe, dar cred că ar fi mai bine dacă ai locui aici.

Hwa s-a încruntat.

— Cum mai bine?

— Păi, mai eficient. Avem acelaşi program. Şi ar fi mai sigur.

Până acum, Hwa nu văzuse vreun semn că pe Joel l-ar nelinişti ameninţările cu moartea. Dar asta nu însemna că nu-l nelinişteau.

— Te preocupă siguranţa ta?

Joel s-a uitat la ea sfidător, ceea ce, măcar o dată, l-a făcut să arate de 15 ani, nu de 50.

— Nu mă refeream la siguranţa mea. Ci la a ta. Daniel spune că paza la Turnul Doi nu e destul de bună.

Hwa a pufnit.

— Vrei să stau şi eu în Cinci, ca voi?

— Ar fi aşa de rău?

Hwa nu i-a răspuns. Nu-şi imagina că ar putea să trăiască aşa. Când, în cele din urmă, ar reuşi să se obişnuiască, i-ar fi luate toate dintr-un motiv sau altul. Şi i-ar fi teamă mereu de acea eventualitate, aşa că nu s-ar obişnui, ar aştepta mereu să apară şi reversul. Aşa că mai bine stătea unde era deja. Dar nu putea să-i explice asta lui Joel.

După ce Joel s-a băgat în pat, Hwa a început să se relaxeze cât de cât. A ascultat cum pleacă şi ceilalţi din familie, până când au rămas numai Zachariah şi robotul lui. A auzit apoi ritmul egal al maşinii lui şi a ştiut că e timpul.

Dar a mai aşteptat o oră, ca să fie sigură. După o oră, şi Joel, şi tatăl lui dormeau tun. Respirau sincron, chiar dacă la distanţă unul de altul în apartament. Probabil că Joel crescuse cu sunetul plămânului de fier al bătrânului. Poate că până acum ajunsese să-l liniştească. Mai bine decât alternativa. Hwa s-a întrebat pentru prima dată ce i s-ar întâmpla lui Joel dacă bătrânul ar muri în curând. Care dintre nemernicii de la masa de sare ar fi tutorele lui legal?

Părea o grijă rezonabilă şi totuşi niciunul nu i-o adusese în atenţie. Bătrânul chiar credea că o să trăiască la nesfârşit?

Hwa s-a dat jos de pe perna inteligentă de lângă patul lui Joel, i-a luat ceasul băiatului şi s-a dus spre studioul bătrânului. Uşa s-a deschis ca pentru Joel. Când a intrat, datele despre el au rulat în jos din tavan. Camera era goală, în afară de un birou vechi de sticlă, un scaun alb în formă de lalea şi ceva pe un piedestal alb de marmură acoperit cu un pătrat de catifea albastră. Bila de cristal. O clipă teribilă, Hwa a simţit pornirea să se uite iar în ea. Să vadă cum merge. Să-i prindă şmecheria. Pentru că trebuia să fie o şmecherie. Un efect special. Un truc.

S-a aşezat la birou. Într-o nişă de pe birou era un stylus uşor, ornat cu imaginea unui şarpe încoronat ieşind dintr-un ou mare.

Era făcut din os.

A scris pe birou DANIEL SÍOFRA.

Profilul lui Síofra a apărut în aer. Era mult mai detaliat decât cele la care avusese Hwa acces. Avea şi evaluări de performanţă. („Domnul Síofra pare foarte preocupat să înveţe procedura corectă în toate. Se mândreşte cu faptul că ştie cel mai bun mod de a împlini orice sarcină”). Poze cu el la toate evenimentele Lynch, cu numele celor cu care vorbise şi cât timp. Liste lungi de bio-informaţii: inima, undele cerebrale, temperatura, somnul, caloriile.

Scanări ale creierului.

Radiografii.

Imagini ale unui cadavru ars.

Hwa şi-a acoperit gura ca să ţină suspinul înăuntru.

— Am făcut tot ce-am putut mai bun cu el.

Hwa s-a răsucit pe călcâie. În uşă stătea robotul lui Zachariah. A alunecat înăuntru cu braţele dezumflate atârnându-i într-o parte şi-n alta.

— Da, a adăugat, după o pauză ca să respire în cealaltă cameră. Pot să direcţionez dispozitivul ăsta de la ventilator.

Hwa s-a uitat în jurul camerei. Căcat.

— Eu doar…
— Erai curioasă în legătură cu Daniel. E natural. O femeie tânără ca tine. E foarte atrăgător.
— Nu-i vorba de asta, a spus Hwa.
— Şi el te urmăreşte cu atenţie. Un pic de supraveghere reciprocă – o altă pauză de respiraţie – e ceva corect.
Hwa a înghiţit în sec. Nu era nimic pentru ea aici. Numai dacă-l întreba direct pe bătrân dacă a aruncat în aer platforma veche ar fi găsit vreun răspuns.
— Îmi pare rău. A fost o prostie. N-ar fi trebuit s-o fac. Nu ştiu ce-a fost în capul meu.
S-a ridicat de la birou, a pus stylusul de os la loc şi s-a îndreptat spre uşă. Robotul s-a dat la o parte. Hwa s-a întrebat dacă ar fi uşor să-l anihileze. Se jucase o dată cu un robot de îmbrăţişat, în timpul terapiei pentru crizele ei. Era vechi, mătăhălos, construit să reziste la bătăi şi arăta cam ca ăsta.
O privea cu ochi albaştri, blânzi. Au înaintat în paralel.
— Ce credeai c-o să găseşti aici, domnişoară Go?
Fără să vrea, Hwa s-a uitat la imaginile ce atârnau şi se învârteau în aer deasupra biroului. Se vedeau maşinăriile. Două implanturi în creier. O reţea neurală de-a lungul coloanei vertebrale. Microcipuri laboratoare, care sintetizau medicamente la comandă. În timp ce privea, implanturile şi reţeaua şi microcipurile au dispărut şi au fost înlocuite de scanările originale cu rănile lui. Apoi s-au asamblat. Maşinăriile din el se construiau singure şi apoi îl reconstruiau şi pe el din interior. I-a privit metamorfoza iar şi iar. Era totală şi era magnifică. Orice o fi fost Síofra înainte, Lynch îl pusese la loc bucată cu bucată, inclusiv segmente mari din creier. Şi-l făcuseră un organism de mai bună calitate decât fusese înainte.
— Tocmai mă gândeam, a zis ea, prudentă, cât din tehnologia asta am fi putut folosi când a

explodat platforma veche.

— Da, a fost o tragedie, a rostit Zachariah cu vocea blândă a robotului.

Hwa şi-a întors privirea spre el.

— Fratele meu a murit atunci.

— Ştiu. Şi îmi pare rău.

Hwa şi-a simţit buzele fierbinţi. Şi un nod în gât.

— De ce să-ţi pară rău?

Braţele moi ale robotului s-au umplut puţin cu aer şi s-au ridicat ca pentru o îmbrăţişare.

— La vârsta mea, lista regretelor e mult prea mare.

— Regreţi că n-ai cumpărat oraşul ăsta mai devreme?

Ochii robotului s-au iluminat şi s-au mărit. Se concentraseră asupra ei. Hwa s-a uitat fix în lumina albastră.

— Voiai să-l cumperi mai devreme? s-a trezit ea că întreabă. Înainte să explodeze platforma?

A auzit din camera cealaltă un sunet aspru, dezagreabil. Un râs. Uscat, muribund, lent. Zachariah abia mai putea să respire. Dar încă se amuza. Capul robotului a arătat o faţă zâmbitoare.

— N-asculta bârfele, domnişoară Go! Oraşul ăsta era deja mort cu mult înainte de acea zi. Acum a înviat. Ca şi prietenul nostru – bătrânul a inspirat adânc – acum zece ani.

— Acum zece ani? Nu…

S-a forţat să rostească următoarele cuvinte.

— Nu trei?

— O, draga mea domnişoară Go…

Unul dintre braţele robotului s-a umplut, s-a ridicat şi a arătat spre profilul lui Síofra.

— Domnul Síofra e foarte special pentru mine. Mi-am pus speranţe mari în el. Nu i-aş permite să-şi rişte viaţa. Nu după ce-am investit atât de mult în reconstruirea lui.

Unul dintre braţe s-a ondulat deasupra umerilor ei.

— Şi în tine mi-am pus speranţe mari.

A respirat şi braţele robotului s-au prins în jurul gâtului ei. Presiunea era foarte blândă, dar şi foarte reală. Şi încă o durea gâtul destul ca să o resimtă şi mai acut.

— Sunteţi la fel voi doi. Un om fără trecut şi o femeie fără viitor. Vrei să ai un viitor, nu, domnişoară Go?

Hwa a încuviinţat din cap.

Cercul din jurul gâtului ei s-a mai strâns puţin. Exact acolo unde strânsese singurul supravieţuitor al platformei vechi.

— Vrei să-ţi trăieşti viitorul cu noi, nu? Cu Joel? Şi Daniel.

Ea a închis ochii.

— Da.

Acum presiunea era totală. Hwa se lupta să respire.

— Te-am invitat în miezul lumii noastre. Mai departe decât au ajuns alţi străini de familia noastră. Asta e afacere de familie, domnişoară Go, şi tu nu eşti din familie.

— Ştiu.

— Dar eşti valoroasă, în felul tău. Unică. Rară. Îmi plac lucrurile rare. Îmi place să am ce-i mai bun. Eşti cea mai bună.

Putea s-o omoare chiar acolo, pe loc.

— Poţi să fii sigur că sunt, a mai reuşit ea să spună.

Tubul i-a alunecat din jurul gâtului. Aerul i-a umplut plămânii.

— Atunci cred că ar trebui să te întorci în camera lui Joel, nu?

Hwa a ieşit din încăpere fără să mai răspundă. Când a intrat la Joel, băiatul s-a întors şi s-a uitat la ea. S-a ridicat.

— Unde-i sângele? a întrebat.

— Ce?

— Te-a împuşcat. Ar trebui să fie sânge.

Hwa s-a încruntat. A fluturat o mână în faţa lui. Ochii lui n-au prins mişcarea. Băiatul a început

brusc să plângă. Hwa i-a şters lacrimile. A simţit că se reaşază ceva în ea, ca un os care a revenit la locul lui.

— Eşti încă adormit, i-a spus, tandră. Întinde-te.

Joel s-a întins, dar trupul i-a rămas ţeapăn şi ochii deschişi. Hwa şi-a lipit dosul palmei de fruntea lui. N-avea febră. S-a aşezat lângă el pe pat.

— Închide ochii.

— Te-a împuşcat. Am văzut.

— Visezi, Joel. Sunt aici. Sunt bine.

S-a întins şi i-a trecut o mână prin păr. Joel a închis ochii. Trupul i s-a înmuiat. Hwa i-a scărpinat scalpul. A simţit sub degete cicatricile de la implanturi.

— Sunt vie. Şi nu plec nicăieri. Nu te las.

XII
AVIATION/ METABOLIST

— Ia zi-mi, a întrebat Hwa, te-ai jucat de-a sucubul?

Barul Aviation era înviorat de jazz. Lumina violetă mătura podeaua cu pătrate alb-negre. În centrul camerei, barul se rotea încet. O rotaţie pe oră. Hwa numărase trei deja. Dar nu mai ştia câte coniacuri însemna asta. Sau ce fel de coniacuri. Probabil de toate soiurile.

Layne şi-a sorbit băutura.

— Sigur, o dată sau de două ori. E ceva extrem de rar totuşi. Oamenii încearcă o dată şi nu mai vor, în afară de unii. Dar unde vrei să ajungi?

— De unde-ai luat costumul? Pentru invizibilitate?

— Of, Doamne, nu trebuie să fii invizibilă, Hwa. Ai mai multă încredere în tine, ce dracu'.

— Nu, nu-i vorba de asta, a spus Hwa, a doua oară în ultimele două zile. Nu vreau…

Nu vreau să fiu invizibilă, voia să spună, dar vorbele îi ieşeau mai greu decât se aşteptase.

— În plus, e foarte greu să-l închiriezi, a adăugat Layne. E strict reglementat. Mai rău decât armele. Ceea ce-i cam trist. Se fac verificări în profilul tău şi altele. Au senzori inteligenţi în ele, dacă închiriezi unul, persoana de la care l-ai închiriat ştie unde-i costumul în fiecare minut.

— Ai putea să cumperi unul?

— Da, dar unul de căcat. Nu ceva bun. Alea militare costă.

— Dar eu aş vrea să iau unul militar.

Layne s-a uitat la Hwa ca şi cum ar fi fost extrem de proastă.

— Atunci du-te la cei din familia Lynch! Ei au un departament întreg de pază, corect? Nu lucrezi pentru ei?

— Eu lucrez în alt departament. Trimit rapoarte la pază, dar sunt…

S-a chinuit să găsească cuvintele potrivite:

— Angajată discreţionar.

— Dacă e cineva să aibă chestii de-alea, ei sunt. I-am şi auzit glumind despre asta. Sau Eileen i-a auzit. Cred că ea mi-a spus.

Hwa a tăcut. Încercase să vorbească cu Eileen, încercase în mesaje să-i explice de ce se întorsese să lucreze pentru familia Lynch, dar nu reuşise. Eileen o blocase. Total. Şi Layne ştia. Toată lumea ştia. Şi era jenant şi aiurea, era ca dracu'.

— Ce se mai întâmplă la muncă?

O, nu multe, tocmai au aruncat în aer oraşul ăsta ca să construiască o stea pe ruine.

— Vor să merg la meciul şi la balul de deschidere al anului. Cu Joel. Ei îl sponsorizează.

— Nu fi aşa de tristă! Te descurci. E doar un dans.

Layne părea somnoroasă. Era târziu. Costumaţia ei, în stil 1920, se stingea. Închiriase imaginea numai pentru câteva ore şi acum perlele îi pâlpâiau lui Hwa în lentile.

— E vorba de principiu. Nu dansez. Sunny dansează. Eu nu.

— Cine-i Sunny?

— Las-o moartă!

— A, mama ta. Nu era dansatoare?

— Nu. Era într-o trupă de fete şi fetele dansau în clipuri. Dar nu era chiar dansatoare. Nu era artistă sau ceva. Ea doar executa ordinele.

Layne şi-a dat de pe frunte părul roz şi s-a uitat la Hwa prin vălul celor prea multe pahare băute.

— Go Jung-hwa, i-a zis şi a întins degetul arătător spre ea. Tu-ţi urăşti mama.

Hwa a ridicat din umeri.

— Ei şi? Şi ea mă urăşte.

— Ce-a făcut când te-ai mutat?

— Nimic, a răspuns Hwa. Oricum, m-am mutat acum trei ani. Probabil că s-a bucurat. O să aibă

mai mult spaţiu în dulapuri. De aia n-am avut camera mea când eram mică. Pentru că ea avea nevoie de încă un dormitor pentru căcaturile ei sexy.

Layne a dat din cap cunoscătoare, ca şi cum tocmai rezolvase un mare mister. A făcut un semn din deget.

— Înţeleg.

— Ce înţelegi?

— Chiar înţeleg. În sfârşit, înţeleg. Te temi că, dacă laşi vreo parte din tine să fie drăguţă, o să te transformi în mama ta.

Hwa şi-a dat pe gât coniacul. A simţit cum lumea se mişcă încet pe axa ei. Ăsta era momentul pe care-l aşteptase de mult. Conştientizarea perfectă şi completă a beţiei. Momentul în care corpul ei i-a făcut o aluzie că poate, doar poate, ar trebui să bea o gură de apă.

A bătut cu degetele în bar şi s-a întors spre Layne.

— Nu. Nu încerc pentru că ar fi stupid. Am genul de faţă pe care oamenii şi-o scot prin editare din privire. N-o să arate mai bine cu machiaj sau un abonament ori augmentări sau altceva. Aşa că nu-mi bat capul.

Layne s-a încruntat. Fiindcă era beată, arăta ca şi cum încerca să-şi treacă toată faţa prin gaura unui ac. Hwa s-a încruntat şi ea.

— Eşti bine?

Layne nu era bine. Se ţinea cu mâinile de gât. Se albăstrea. Cădea de pe taburet.

— Layne!

Hwa a căzut odată cu ea. Layne a alunecat pe podea. Hwa simţea muzica bubuind şi tăind aerul. Tobe, trompete şi sunete acute de pian, tremurătoare. Layne s-a ghemuit. Oare aşa arăta şi Hwa când avea o criză? Lumea din jur râdea. Şi când avea ea crize, lumea râdea. I se întâmplase o dată la şcoală, când era în clasa a patra. Făcuse pipi pe ea şi Sunny nu venise s-o ia, a trebuit să poarte

nişte haine de la obiecte găsite şi toată lumea i-a zis Bebeluşa şi Retardata mult timp după. Ciudat ce lucruri îţi aminteşti când prietena ta îţi moare în braţe!

S-a întâmplat mai rapid decât credea Hwa că e posibil. A durat maximum câteva minute. Dar acele minute s-au întins, au devenit insuportabile, ca o notă susţinută prea mult sau ca o tăcere copleşitoare, blestemată. În primul minut, Layne încă se uita în jur, parcă încerca să-şi fixeze fiecare detaliu, şi împingea cu călcâiele în podea, scârţâind şi lăsând urme negre. Şi în următorul minut s-a dus. N-a înţepenit, a dispărut. S-a evaporat. Ca şi cum făcuse cineva un truc cu trupul ei şi o înlocuise pe Layne cu un manechin cald şi bleg.

— Ah, Doamne! s-a auzit Hwa spunând. Layne. Îmi pare rău.

Muzica s-a oprit. Layne se uita fix înainte. O spumă roz îi apăruse la colţul gurii.

— Haide, drăgălaşo!

Cineva o luase în braţe. O ridica de sub umeri. Rivaudais. L-a recunoscut după parfum. După inelele de pe degete.

— Haide, ridică-te!

— A murit.

Genunchii lui Hwa au apărut de sub ea şi Rivaudais a ridicat-o în picioare.

— A murit.

— Ştiu, scumpete. Hai cu mine în spate!

— Ar trebui s-o acoperim…

— Poate s-o facă şi altcineva. Hai să-ţi dăm nişte cafea.

Hwa s-a smuls din îmbrăţişare. S-a îndreptat.

— Tocmai vorbeam ceva.

A arătat cu degetul.

— Tocmai vorbeam cu ea acum un minut.

Poliţia i-a luat declaraţia la bar. Cafeaua lui Rivaudais îşi făcuse efectul. I-o preparase uşoară şi dulce, cu mult zahăr şi frişcă adevărată. Avea gust

de migrenă. Hwa a simţit migrena adânc în ţeastă când a început s-o bea, dar a băut-o oricum şi apoi încă una, o cană proaspătă de fiecare dată când spunea povestea serii. Poliţiştii au întrebat-o de Layne. Cum de se ştiau. Ce făcea Layne pentru bani. Dacă fusese bolnavă. Dacă se molipsise de ceva. Dacă ea şi Hwa aveau un aranjament. Unul neoficial.

Hwa a spus „bodyguard” şi „Joel Lynch”, ei s-au uitat în lentile şi deodată erau foarte drăguţi şi i-au spus că bineînţeles că poate să plece, era doar o declaraţie şi dacă-şi mai amintea ceva, putea să-i contacteze oricând, zi sau noapte, nicio problemă.

Până a ajuns la peronul trenului, a început să burniţeze. Mai mult bătea vântul decât ploua. Era frig ca niciodată. Cămaşa i se lipise de piele acolo unde se uscase spuma sângerie a lui Layne. O să se uite lumea la ea în tren, şi-a dat seama. Dar n-avea de ales. A mers înainte.

Síofra o aştepta pe o bancă în afara staţiei, scăldat în lumina portocalie de la ieşire. Avea părul ud. Până şi de pe gene i se scurgea apă.

— Unde ţi-e haina? a întrebat-o.

Bineînţeles. O uitase sus. De-aia îi era aşa de frig. Hwa l-a examinat. De oriunde o fi venit, plecase în grabă.

— Unde-ţi sunt ciorapii?

El s-a ridicat, şi-a scos haina şi i-a pus-o pe umeri. Hwa i-a urmărit degetele. Nu-i recunoştea pantalonii. Erau prea largi pentru alergat, prea obişnuiţi ca să fie de muncă. Şi purta numai un tricou.

— Dormeai, i-a spus.

— Da.

A coborât gulerul hainei şi i-a scos uşor părul pe deasupra.

— M-a trezit Prefectul. Erai în preajma unor ofiţeri ai legii, îţi crescuse numărul de bătăi ale inimii şi nu-i răspundeai Prefectului la mesaje. Astea sunt criteriile pentru o alertă.

— Dar n-ai venit sus.
— Am vorbit cu domnul Rivaudais, care m-a asigurat că nu eşti încarcerată.
Síofra şi-a desfăcut braţele a îmbrăţişare.
— Mi-a spus ce s-a întâmplat. Hwa, sunt atât de…
Hwa a ridicat o mână şi el a tăcut. Ea a închis ochii. A strâns pumnii. A rămas aşa până a simţit că trece valul şi simte numai ploaia pe ţeastă. Apoi s-a dus spre tren. Síofra a urmat-o.
A urmat-o până acasă. La uşă, ea s-a gândit să-l avertizeze despre starea locului. Pe urmă a decis că e problema lui dacă nu-i place, nu oricine şi-a petrecut ultimii zece ani umplându-şi portofelul cu banii familiei Lynch. Dar când au intrat, el s-a uitat mai întâi la sacii de box şi la trofeele cu numele lui Tae-kyung pe ele.
— Unde-s ale tale? a întrebat-o.
— Eram mereu descalificată. Mişcări ilegale.
— Dacă rămân, o să mă omori?
Hwa a strâns şi a desfăcut pumnii. Le-a testat puterea. Unul era deja mai slab decât celălalt. N-ar fi putut să-i facă rău nici dacă ar fi vrut.
— Nu în seara asta.
S-a gândit la profilul din biroul lui Zachariah Lynch. Informaţii, date, locuri, bătăi de inimă. Transformarea lui miraculoasă, precum a unui sfânt martir, de la stricat la reparat, de la vulnerabil la invulnerabil, toate pe banii lui Lynch. Şi de ce? Pentru că simţeau nevoia să fie generoşi? Nu-i de mirare că era aşa de loial.
— Dacă rămâi, ei o să ştie.
— Da, a răspuns el. Sunt conştient.
Ea a făcut duş şi s-a schimbat. Când a terminat, Síofra tocmai oprea ceainicul. A scos două căni şi a început să caute printre ceaiuri.
— Cum mai stai cu stomacul? a întrebat-o, fără să se întoarcă.
— Nu prea grozav.

Hwa a scos o pernă de sub pat şi s-a aşezat pe ea în faţa display-ului. S-a aplecat înainte.

— Prefect.

— *Aici*.

— Adună toate înregistrările din ultimele trei ore de la barul Aviation din Turnul Patru. Găseşte-o pe Layne Mackenzie, femeie, 25 de ani, albă, păr roz. Arată-mi toate apariţiile ei.

— *Video, audio, info, bio…*

— Tot.

Síofra a pus în faţa ei o cană cu ceva aburind. Turmeric-ghimbir-muşeţel. Aceeaşi combinaţie pentru mahmureală pe care-ar fi ales-o şi ea.

— Nu trebuie să faci asta, a zis el. Nu chiar acum.

— Da. Dar vreau.

Síofra a dat din cap. S-a întins pe podea alături, sprijinit în coate. Când şi-a încrucişat gleznele, i s-au ridicat pantalonii puţin. Pistruii de pe glezna stângă formau un cerc perfect. Ca să nu se mai uite la el, Hwa şi-a mutat privirea pe display.

— E o cameră în spatele barului?

— *Mai multe. Cel mai clar se vede prin cea din ochiul drept al barmanului*.

— Şi filma cât eram eu cu Layne acolo?

Pauză.

— *Conform înţelegerii oficiale, înregistrarea în timpul orelor de muncă e o condiţie a angajării.*

— Arată-mi.

Barmanul schimbase filtrele des. Viziunea termică îl ajuta să-şi dea seama când e destul de rece un martini. Shakerul avea o nuanţă specială de purpuriu înainte să toarne din el. Layne şi Hwa nu erau mereu în direcţia privirii, dar s-a tot uitat la Hwa, schimbând filtrele în încercarea nereuşită de a se concentra pe faţa ei.

Era ciudat să se vadă pe ea însăşi cum o vedeau augmentaţii. Barmanul nu-şi putea închide ochiul, aşa că vedea mereu o versiune modificată a ei. Mai întâi versiunea „Nu te mai holba”, unde faţa ei era o

redare vie a felului în care ar fi arătat ea dacă Sunny ar fi luat decizii diferite ca mamă. Pe urmă versiunea termică, în care partea ei stângă era doar uşor mai strălucitoare decât dreapta, din cauza nervilor şi a venelor încurcate unele în altele. Dar cel mai mult s-a uitat la filtrul iContact, algoritmul de focus-detectare din ochiul barmanului găsea pe cei care încercau să-i atragă atenţia şi le aranja feţele în ordine ca să fie serviţi.

Faţa lui Hwa n-a apărut în acel filtru. Era doar o ceaţă întunecată, goală, ca o umbră. Ca o fantomă.

Nu-i de mirare că barmanul îi oferea întâi lui Layne următorul rând. Hwa s-a uitat la mâinile barmanului în timp ce amestecau băuturile. Şi le ţinea la vedere şi se concentra pe ele într-un fel ce părea intenţionat. Poate că era parte din contractul lui. Hwa l-a văzut cum toarnă ultimele două băuturi pentru ea şi Layne. Nimic ieşit din comun. Pe urmă barmanul a găsit următoarea faţă ce aştepta la coadă şi a făcut un martini. A schimbat în viziune termică. S-a concentrat pe shaker. Ceva alb i-a strălucit în câmpul vizual.

Era acolo şi pe urmă nu mai era. Barmanul a dat pe detectare şi flash-ul a dispărut, ca şi cum tipul încerca să scape de o eroare comună. Hwa era doar o umbră căreia îi vorbea Layne. Apoi Layne a căzut. Hwa s-a mişcat. Celelalte feţe din cameră s-au împrăştiat, şi-au mutat focusul de pe barman pe ele două, depopulând câmpul vizual al barmanului. Hwa a dat imaginile înapoi. S-a oprit exact unde trebuia. Acolo, în centru, îngheţată, era o formă albă.

— El e.

Hwa a dat din cap.

— Da. Dar ce să vrea de la Layne?

Síofra a privit-o cu atenţie.

— Nu vezi?

— Ce să văd?

Síofra s-a logat. Avea un fişier întreg să-i arate. A căutat până a găsit ce căuta. Hwa a recunoscut

cântarul de la *Angel from Montgomery*. Încă o dată, s-a văzut pe ea în viziunea termică. Şi în spatele ei era forma aia albă.

— Dar… a zis ea, ţintuită de imagine. Joel e cel care-a primit ameninţări cu moartea.

— Şi tu eşti cea urmărită.

— Dar…

Hwa s-a încruntat.

— Asta înseamnă că oricine o fi schimbat cartuşele în timpul alarmei… a omorât-o pe Layne.

— Poate că prietena ta a luat băutura greşită, Hwa.

S-a uitat spre saltea.

— Pot să primesc una dintre pernele astea? Zorii vin abia peste câteva ore.

Hwa nu l-a auzit când a plecat. Nu-şi amintea nici când adormise. Discutaseră următorii paşi şi, pe urmă, el a început să-i spună o poveste lungă despre un job pe care-l avusese la un reactor din Vladivostok, presărată cu explicaţii despre băile ruseşti, cu amestecul lor de ape fierbinţi şi reci şi cum trebuia să ai grijă să nu adormi în saună, moment la care ea şi-a zis că i-ar prinde bine să închidă ochii măcar un minut. Şi a dormit până s-a auzit soneria la uşă.

— N-am comandat asta, a spus Hwa, uitându-se cu ochii mijiţi la bărbatul care livra mâncare.

— Era numele unui domn pe comandă. A zis c-o să fii ameţită de somn.

Hwa s-a ciupit de nas.

— Da. Are dreptate.

A dus mâncarea înăuntru. Bucătăria arăta diferit. Mai curată. Mai ordonată. Iisuse, spălase vasele! Evaluările lui nu glumeau când spuneau că-i perfecţionist.

— Nu trebuia să speli vasele, i-a spus când l-a sunat.

— *Bună dimineaţa şi ţie*.

— Şi mulţumesc pentru micul dejun.

— *M-am gândit că o să-ţi fie de folos. Ai de gând să mergi la şcoală cu Joel?*

— Da.

— *Şi pe urmă?*

Îşi pusese cămaşa cu sângele lui Layne într-o pungă care se sigila singură. Spera că nu se contaminase în orele cât stătuse pe podea.

— Trebuie să mă văd cu cineva în legătură cu o mostră de sânge.

— *Şi unde e el acum?*

Hwa a clătinat din cap, dar şi-a amintit că el nu vede.

— Tu nu vii.

— *Hwa…*

— Nu-i genul tău de loc, a adăugat ea repede. Eşti prea…

Drăguţ, voia să spună.

— Eşti prea simandicos.

— *Ai simţi nevoia să mă protejezi.*

Hwa şi-a ascuns zâmbetul.

— Da, şi deja am un job de bodyguard. Ceea ce-mi aminteşte că vreau să-l suni pe Joel şi să-l scoţi undeva când mi se termină tura.

— *Unde*?

— Oriunde. Doar scoate-l din apartament.

Hwa şi-a curăţat gâtlejul, gândindu-se cum o strânsese de gât robotul lui Zachariah.

— M-a rugat să vin să locuiesc cu el. Joel.

— *Cam pripit. Eşti sigură că e timpul să vă mutaţi împreună?*

— Foarte amuzant.

S-a uitat la saltea şi la cutii. Síofra dormise pe o saltea pentru yoga, învelit cu o pătură.

— O să fiu mai mult în Turnul Cinci.

— *Asta o să facă unele lucruri mai uşoare, a spus el şi a tuşit. Alergatul, de exemplu.*

— Da. Alergatul.

Şcoala era OK, dar domnul Branch se îmbolnăvise, aşa că nu s-a mai ţinut clubul ştiinţific. Hwa a sugerat să facă un circuit întreg,

doar ca să-şi ocupe ziua, dar Joel voia să lucreze la proiectul lui în bibliotecă. Adică aşa a spus ca s-o convingă să intre în bibliotecă. După ce-au intrat, şi-a schimbat povestea.

— Aveţi ceva despre ucigaşi în serie? a întrebat Joel.

Sprâncenele tatuate ale domnişoarei Gardner s-au ridicat uşor. Fruntea nu-i permitea mai multe riduri de-atât.

— Destul de multe, a răspuns. E un subiect foarte popular la domnul Harris, la cursul său de Introducere în psihologie electivă.

— Pot să văd ce aveţi?

— Sigur. Cauţi cărţi, ziare, media sau imersiuni?

Joel s-a luminat la faţă.

— Aveţi imersiuni în aşa ceva? Chiar?

Domnişoara Gardner a coborât vocea până la o şoaptă încântată.

— Nici n-ai idee. Dacă vrei, te las să mergi prin Whitechapel. Sau prin Leimert Park. Sau Jones Beach. Sau chiar prin casele unde a operat Manson! Fiecare scenă a fiecărei crime din catalog.

Hwa a clipit nedumerită.

— Serios?

Domnişoara Gardner a dat din cap.

— Cazurile mai recent au uneori feţele schimbate, când rudele victimelor n-au fost de acord să apară cele adevărate, dar toate celelalte detalii sunt la fel. Bineînţeles, o parte din nuditate e blurată.

A pocnit din degete.

— Nu şi pentru tine, Hwa! Nu mai eşti minoră.

Hwa s-a strâmbat.

— N-am nevoie, mulţumesc. Mi-am făcut plinul.

— Suntem interesaţi, a spus Joel, ca şi cum n-o auzise.

— Nu, nu suntem.

Joel a ridicat un deget.

— O clipă, vă rog!

S-au îndepărtat puţin de cabina de imersiuni.

— Ce vrei să faci? l-a întrebat Hwa. Am crezut că lucrezi la proiectul cu nava generaţională…

— Cred că prietenele tale sunt vânate de un ucigaş în serie.

— Ce?

— Tati m-a dus într-o excursie în D.C., trebuia să vorbească în faţa Congresului. Sau a unui comitet? Ori era doar o audiere? Ceva de genul ăsta. Oricum, am fost la Muzeul Comportamentului al FBI. Se chema Muzeul de Cercetare a Minţilor Diabolice. Nu ştiu de ce i-au schimbat numele. Cred că Minţi Diabolice ar fi arătat mai bine pe tricouri în magazinul de cadouri. Dar au o expoziţie întreagă despre ucigaşi în serie. Era lângă expoziţia despre Wall Street.

— Ucigaşi în serie.

— Da. Sunt destul de rari. Şi nu mai sunt mulţi, din cauza ratei naşterilor şi a supravegherii informaţiilor şi de-astea. În plus, acum DSM spune că poţi să diagnostichezi psihopatia la copii…

— De ce-ai crede că un psihopat de-ăla le-a omorât pe Calliope şi pe Layne?

A scuturat din cap.

— Scuze, pe prietenele mele.

— Pentru că erau prostituate, a spus Joel. Pe ele le omoară. De cele mai multe ori. Pe prostituate.

Hwa a închis ochii.

— Termenul corect, Joel, e lucrătoare sexuală. Am făcut parte din sindicatul lucrătoarelor sexuale. OK, băiete?

— OK. Îmi cer scuze.

Părea sincer. Era greu să-ţi dai seama. Dar era genul de puşti care vrea să ştie termenul corect pentru orice.

— Dar, dacă te-ai interesat de asta şi ai nişte informaţii cu sens, ai putea să le pui în unitatea de imersări. Are o mare putere de procesare. Ai putea şi să-l întrebi pe AI-ul dinăuntru câteva lucruri! A fost destul de săritor când am făcut designul navei.

— Dacă m-am interesat…

Joel s-a uitat în podea.
— Ştii tu, dacă ai investigat.
Vocea i s-a înmuiat.
— Ar fi ceva privat. În afara Prefectului.
Hwa l-a ţintuit cu privirea.
— Joel? E ceva ce vrei să-mi spui?
— Să-ţi schimbi setările, a murmurat el.
Hwa şi-a lăsat capul pe spate şi s-a uitat la tavan. *Camera de control*, şi-a spus. A aşteptat ca luminile de deasupra să o liniştească.
— Mâine, la antrenament, o să te fac eu să-ţi pară rău. Foarte rău.
El a oftat.
— Ştiu. Dar…
A arătat spre cabină.
— E mai bine aşa, nu? Mai bine decât să cauţi singură.
Hwa nu ştia cum să-i spună că are instincte mai bune decât crede. Că e foarte posibil ca persoana care-i omora prietenele să fie interesată şi de ea. Pe de altă parte, un loc nedetectabil unde să depoziteze toate imaginile adunate era probabil o idee bună. Dacă le depozita altundeva, poate că cei care se uitau în contul ei de la Prefect vor crede că s-a dat bătută.
— Nu vii cu mine, i-a spus. Nu vreau să te uiţi la chestiile alea. La nimic din ele.
— N-o să văd nimic! Sunt minor!
— Da, exact. Eşti prea…
— Credeam că vrei să mă faci mai dur. Şi nu doar fizic. Hwa, ăsta o să fie oraşul meu cândva. Trebuie să am grijă de el. Să învăţ cum să am grijă.
Domnişoara Gardner i-a condus la cabină. Era toată din sticlă sau ceva ca sticla, care nu se spărgea şi din care nu răzbătea niciun sunet. Puteai să porţi casca în linişte perfectă şi nimeni nu era enervat sau distras de comenzile tale. Domnişoara Gardner a făcut un semn cu mâna dreaptă. Uşile s-au deschis cu un clic şi s-au îndepărtat ca şi cum s-ar fi pregătit să-l îmbrăţişeze pe următorul vizitator.

Domnişoara Gardner a arătat spre două X-uri de pe podea din bandă izolatoare.

— Stai pe ele, i-a spus. Ca să se calibreze. Cu ce ai vrea să începi?

Hwa a dat din umeri.

— Cu începutul, cred.

Domnişoara Gardner a zâmbit.

— La Whitechapel, atunci. A, să nu uit!

S-a dus repede după biroul cu articole ajutătoare şi s-a întors cu un prosop.

— Pune-ţi ăsta în jurul gâtului! Cabina e greu de curăţat. Există un detergent special şi e incredibil de scump. Am încercat cu oţet şi cu apă odată şi chestia asta m-a raportat la companie!

Hwa s-a uitat la prosop.

— Hm… Şi de ce aş avea nevoie de un prosop?

— Pentru când vomiţi, bineînţeles!

Domnişoara Gardner a închis uşile cabinei. A început să programeze ceva pe un panou pe care numai ea putea să-l vadă.

— Noroc!

Hwa a aşteptat să plece domnişoara Gardner, apoi şi-a scos prosopul şi l-a lăsat pe podea. Şi-a pus casca. Duhnea a guri urât mirositoare şi a pomadă ieftină. Pielea ei probabil avea să se crape a doua zi. Ca şi cum nu era destul de stânjenitor că stătea într-o cabină de sticlă şi vorbea singură de faţă cu toată lumea din bibliotecă.

TE ROG CONCENTREAZĂ-TE, scria cu litere albe mari pe un fundal negru.

Hwa s-a concentrat.

UITĂ-TE LA STÂNGA.

S-a uitat la stânga.

UITĂ-TE LA DREAPTA.

S-a uitat la dreapta.

UITĂ-TE ÎN SUS.

S-a uitat în sus.

UITĂ-TE ÎN JOS.

Şi când s-a uitat jos, Helmut, bibliotecarul asistent, a venit spre ea şi s-a prezentat. Era un alb

înalt, cu pantaloni gri şi un pulover negru pe gât. Părea încântat s-o vadă. I-a întins mâna. Hwa i-a strâns-o.

— Bine-ai venit, Hwa! A trecut ceva vreme!

— Trei ani.

— Uau! Cum mai zboară timpul! Deci vrei să mergi la Whitechapel?

— Da.

— Poţi să semnezi asta pentru mine, te rog? Fabricantul vrea să se asigure că n-o să ne faci responsabili de posibilele efecte adverse.

— Sigur, a spus Hwa.

Brusc, ochii i s-au umplut cu contract standard. L-a parcurs repede până la capăt şi s-a semnat cu un deget. Când a terminat, contractul s-a disipat în ceaţă. Era o ceaţa gri, estompată, luminată de punctele portocalii care păreau să fie flăcări. Hwa a auzit cai şi un zdrăngănit. S-a uitat în jur – un echipaj mare, cu cai negri, venea spre ea. A sărit într-o parte, direct într-o baltă. Caii trăgeau o trăsură plină de femei care râdeau. Purtau corsete şi pălărioare. După ce-au trecut, Hwa a văzut că, de pe partea cealaltă a străzii, o privea un bărbat. Nu fusese acolo înainte. Avea o barbă maronie impresionantă, cu zone albe şi o pălărie îndesată peste părul asemănător cu barba. Ţinea un baston în mână şi a bocănit cu el în pavajul umed al străzii când a traversat spre ea. Ajuns pe trotuar, a ridicat puţin cotul. Câteva momente stânjenitoare, s-au uitat amândoi la cotul lui şi apoi unul la altul. Poate că oamenii ăştia nu se salutau strângându-şi mâna. Hwa şi-a ridicat şi ea cotul şi l-a atins pe al lui.

— Trebuie să-l apuci şi să mă laşi să te conduc, a rostit el cu o voce profundă, aspră.

— Nu-mi prea place să fiu condusă.

El a dat din cap.

— Cum vrei.

— Cine eşti?

— Poţi să-mi spui domnul Moore. Bine-ai venit la Whitechapel.

— Pot să pun informaţiile într-o unitate de imersiune? l-a întrebat Hwa pe Sandro, după ce-a terminat incursiunea în Whitechapel.

— Sigur. Vrei să lucreze o AI la ele? Am una aici. Nu e mare sculă, dar merge. E o chestie improvizată.

— Asta-i foarte bine. Dar am şi eu unul, altundeva.

— Cum vrei. Ce-ai în geantă?

— Încă o mostră.

Hwa i-a aruncat-o şi el a deschis-o.

— Bluza ta? Sângele tău?

— Banii mei. Întrebările mele.

Sandro a dat din umeri. A scos bluza cu două beţişoare chinezeşti şi a aruncat-o în scanner. A apăsat pe butonul verde cu degetul mare de la picior. Şi-a ros o unghie cât s-a încălzit sistemul. A apăsat pe un alt buton cu degetul mare de la picior şi s-a lăsat pe spate în scaun.

— Am ceai rece, dacă vrei. În frigider.

Hwa a scos două sticle aburite şi i-a aruncat una. L-a văzut cum bea, a hotărât că nu-i niciun pericol şi a luat şi ea o gură zdravănă.

— Cum te mai descurci? a întrebat-o Sandro.

— Cu jobul ăsta, sunt pe cai mari.

Buzele lui Sandro au tresărit. A dat aprobator din cap ca pentru sine. S-a aplecat înainte în scaun şi s-a întors spre ea.

— M-am jucat cu cealaltă mostră pe care mi-ai adus-o. E ceva pervers. Rău. Nu mai vreau. Vreau să dispară de-aici, orice o fi.

— Şi ce-o fi?

Sandro s-a ridicat. S-a întins. I-a făcut şi ei semn să se ridice.

— Hai să ne uităm.

A făcut un gest în aer şi un panou de sticlă s-a tras într-o parte, dând la iveală o altă cameră. Au intrat. Înăuntru erau cinci terarii, în care se aflau bucăţi de carne putrezită. Sandro a îndepărtat cu mâna câteva muşte bâzâitoare, adevărate, nu roboţi.

Când s-a uitat mai de aproape, Hwa a văzut că două dintre bucăţile de carne păreau încă vii. Pulsau. Terariile lor erau aburite. Hwa a încercat să respire numai pe gură. Nu că ar fi ajutat-o prea mult. Duhoarea i se lipea de limbă ca o grăsime râncedă.

— Ce căcat e asta?

— Ţesut. Ţesut programabil.

Hwa s-a gândit la nasul spart al lui Síofra şi cât de repede se vindecase.

— Ca un tratament?

— Ca un cancer mai degrabă. Un nenorocit de cancer incontrolabil. Tot încerc să-l omor.

— Da? Şi-ţi iese?

El a dat din umerii lui masivi, plini de coşuri.

— E cancer. Urăşte radiaţiile.

— Adică ai pe aici nişte izotopi aruncaţi aşa aiurea?

— Nu. Am rugat o prietenă să ia mostra sub bluză când îşi face tratamentul în St. John's.

A făcut un gest ca şi cum şi-ar fi tăiat beregata.

— A omorât-o de tot.

Hwa a tras un taburet şi s-a uitat la mostre. Păreau să respire. Fiecare era conectată la săculeţi cu fluide. Într-un săculeţ parcă era bere. Cum ajunsese aşa ceva în sistemul lui Calliope? Toate membrele sindicatului erau foarte prudente când venea vorba de sănătatea lor. Se testau regulat pentru toate tipurile de cancer. Sexul neprotejat era interzis. Doar dacă nu lucrai neoficial. Şi Calliope aşa lucrase.

— Ai putea s-o dai altcuiva?

— Cine ar vrea să se uite la căcatul ăsta?

— Nu, adică dacă se poate transmite.

Sandro s-a încruntat. Şi-a stors o pustulă de pe braţ.

— Poate. Am auzit că CIA i-a dat cancer lui Putin. Pe vremea aia, programabilele erau abia la început. Cred că poţi să programezi ţesuturile să facă o tumoare.

— Adică ai putea să îmbolnăveşti pe cineva şi să ţii însănătoşirea pentru răscumpărare?

Ochii lui Sandro s-au mărit. Şi-a îndoit genunchii.

— O să mă prefac că n-am auzit ce-ai spus. Nici măcar nu vreau să am un astfel de gând în cap.

S-a auzit semnalul. S-au întors în „biroul” lui Sandro şi el a tras geamul înapoi. Pe urmă a proiectat imagini pe el. Hwa a recunoscut datele. Compara cele două mostre, a lui Calliope şi a lui Layne.

Erau identice.

— Cunoşti multă lume bolnavă, a zis Sandro.

— Cunosc multă lume moartă.

Sandro s-a întins spre un raft de deasupra scannerului, a căutat pe după nişte pahare Berzelius şi a scos un lănţişor de capătul căruia atârna un picior de iepure. L-a legănat deasupra capului.

— Eşti piază rea.

— S-o vezi pe maică-mea.

— Cred c-am văzut-o de vreo două ori, i-a răspuns el şi a făcut cu ochiul.

Hwa a pufnit.

— Ai destul cât să faci o cercetare?

— Acum da. Acum avem mai mult din original.

A mărit imaginea, a aranjat-o şi a aruncat-o pe un alt ecran. Imediat s-au aşezat peste ea imagini similare, ca un pachet de cărţi de joc care sunt amestecate. În cele din urmă, a ieşit o imagine dintre ele.

Era logoul familiei Lynch. Un anunţ media. Despre reactorul experimental pe care-l construiau adânc în Flemish Pass Basin, chiar sub New Arcadia.

— *Proiectul Krebs o să-i permită lui Lynch să obţină energia viitoare a Canadei cu mai puţine riscuri şi erori. Suntem încrezători în capacitatea dispozitivelor autoasamblatoare Krebs de a contribui la construcţia reactorului…*

Şi acolo, la capăt, era o imagine a unei maşinării autoasamblatoare. Nu era o asemănare perfectă, o spunea şi programul de comparare, dar era pe aproape. Foarte. Ca şi cum te-ai fi uitat la diferenţa dintre un prototip şi produsul final. Unul era făcut din proteină şi celălalt nu.

— De ce-ar fi în sângele prietenei tale dispozitive industriale pentru construcţii?

— Nu ştiu. Avea un cip care-i supraveghea hormonii, dar nu cred că urma vreun alt tratament medical. Oricum, nu unul aşa de nou şi de şmecher. Sindicatul nu şi-l permite. Dar tu mai caută. O să lipsesc o vreme din oraş.

— Norocoaso!

— Nu chiar, a replicat Hwa şi s-a strâmbat. Nu suport pădurile.

XIII
TERRA NOVA

— *Nu vin cu tine la Terra Nova*, i-a spus Síofra, când ea a tras fermoarul genţii în dimineaţa plecării. Îmi pare rău. Mi s-a cerut să mă concentrez iar aici, asupra oraşului.

— Să te concentrezi?

— *Există anumite îngrijorări…* a spus el şi şi-a dres glasul. *Katherine şi Zachariah se întreabă dacă nu cumva atenţia mea e un pic divizată în ultima vreme.*

Hwa s-a încruntat.

— Cum adică divizată? Ce vor să spună? Eşti bun la ce faci. Eşti…

— *E OK, Hwa*, a întrerupt-o el şi a chicotit uşor. *Nu-ţi face griji pentru mine. Mi-a fost mereu peste mână să merg în excursie. Panourile şi discuţiile erau la marginea zonei mele de interes. Le-am suportat pentru că voiam, nu pentru că-mi erau necesare.*

— Te-au pedepsit, şi-a dat seama Hwa. Ai rămas peste noapte, după ce a murit Layne şi ei ştiu unde eşti tot timpul, iar acum te pedepsesc.

— *Presupun că poţi s-o interpretezi şi aşa, dar…*

— Asta-i o porcărie. Nu s-a întâmplat nimic!

— *Ştiu*.

Părea foarte obosit. Probabil se trezise devreme numai ca să-i spună toate astea. Era 3:45.

— Ai fost doar drăguţ. Îmi murise prietena, ce dracu'. Ai venit să mă consolezi.

— *Presupun că poţi s-o interpretezi şi aşa, a repetat el după un moment lung. Oricum, voiam să-ţi spun eu personal. Şi să te avertizez să fii mai prudentă.*

— O să încerc să evit lupul cel mare şi rău, băiete.

El a râs.

— *Te rog. Lupii sunt deja o specie ameninţată. Mi se rupe inima pentru lupul care te-ntâlneşte pe drum.*

Bineînţeles, ciclul i-a venit în noaptea dinaintea drumului. Îi venea regulat ca după ceas, dar sperase în secret ca măcar acum să-i întârzie. Pentru că puţine lucruri sunt mai enervante decât să iei un avion oceanic, practic o doză de bere cu aripi, tocmai până în Newman Sound, şi să sângerezi ca un porc înjunghiat. Taxiul acvatic până la avion n-a ajutat-o prea mult. Sălta atât de rău pe valuri, că-i clănţăneau dinţii.

— Vreme proastă azi, i-a zis taximetristul. E pizda asta de curent.

— Cum de nu zice nimeni pula asta de curent, băiete? De ce?

Şoferul n-a mai spus nimic.

De pe apă se vedeau mai bine platforma şi locul unde avea să se construiască viitorul reactor. Platforma arăta tristă zilele astea. Lucrau numai câteva pompe. Destule cât să poată cere taxe. Dar chiar şi la acea oră, literele luminoase care proclamau progresul construirii reactorului străluceau de-ţi luau ochii. Viitorul amplasament al reactorului experimental, scria pe ele. Când a trecut taxiul, săltând pe valuri, s-au aprins diagrame ale reactorului şi s-au proiectat. Arăta cumva ca o chiflă chinezească, cu un gălbenuş mare înăuntru. Numai că gălbenuşul era un bulgăre de materie experimentală, iar aluatul, straturi de biociment. Ar fi fost mai impresionat dacă unul dintre proiectoare n-ar fi fost hăckuit să difuzeze imagini vechi cu Cernobîl şi Fukushima şi Three Mile Island, în acordurile cântecului „Unde sau când”.

Curenţii duri ai Atlanticului de Nord erau depăşiţi de turbulenţele din ceruri. În avion se simţeau fiecare vârf şi fiecare cădere a presiunii. După ce a sărit a treia oară din scaun, Hwa s-a întrebat dacă o să reuşească să-şi ţină ceaşca tot drumul.

Turbulenţele n-o linişteau deloc. Dar i-au dat ocazia să afle mai multe despre echipa de pază însărcinată să-i supravegheze la eveniment. Silas Lynch îi alesese el însuşi pe cei patru. Le-a trimis profilurile abia cu o noapte în urmă şi bineînţeles că asistentul lui şi-a cerut insistent scuze. Hwa a petrecut o parte din noapte analizându-le istoricul în Prefect. Theodore, Christiansen, McGuire şi Beaudry. Majoritatea erau albi atletici care nu reuşiseră să obţină burse sportive sau orice fel de burse. Nu că Hwa ar fi avut dreptul să-i judece. Erau cam de vârsta ei şi arătoşi. Silas spusese ceva în dosar despre găsirea unor gardieni „potriviţi pentru camerele video" şi care „să le arate o faţă atractivă protestatarilor". Beaudry încercase să se înscrie la Vânătorii de Munte, dar picase la examinarea psihologică. El o preocupa pe Hwa cel mai mult. Toţi patru îşi petrecuseră noaptea scriind mesaje şi râzând de întâmplările de la o petrecere la care fuseseră în weekend. Hwa şi-a făcut statusul invizibil şi s-a folosit de Prefect să tragă cu ochiul la canalul lor. Conversaţiile îi zburau prin faţa lentilelor, în timp ce Joel îşi recitea notiţele pentru întâlnirea de a doua zi.

B: pe urmă am luat-o amândoi de-o parte şi de alta

T: să mor am ratat

B: ştiu săracu' de tine

C: ai ratat

M: mai mult pentru noi

T: căcat

B: o să se mai întâmple nu te stresa

C: lui Silas îi place să răsplătească loialitatea

M: petreceri şi prime

B: pe bune

M: prime şi petreceri

B: greşit – n-ai unde să cheltui banii în groapa aia

T: corect

C: ar trebui să primim prime de risc, nu curve

M: n-o să mai zici asta dacă iar explodează platforma

M: ţi-ai dori să fi făcut mai mult sex oral

B: eu vreau doar mai mult anal

B: sălbatica aia s-a pus jos fără să clipească, ca o profesionistă

M: oh da Eileen

M: termină pe Eileen

B: mamă cât am cântat cântecul ăla

C: cred că mi s-a pus cârcel la cot în noaptea aia, cu jocul ăla

T: i-o groapă, clar, dar e şi insula perfectă cu pizde

B: nu-i de mirare că ţărănoii nu pleacă

T: „nu pot să plec şi să las atâtea savarine!”

M: în curând n-o să-şi mai permită

M: o să fim numai noi şi ceilalţi din gaşca lynch

B: MAFIA LYNCH

M: oh, Doamne!

M: ce comic

— Eşti bine?

Hwa a tresărit. Şi-a scos lentilele şi s-a uitat la Joel.

— Ce?

— Ai încheieturile albe.

Hwa s-a uitat la mâinile ei. Şi-a umezit buzele.

— Ah, da. Turbulenţe, băiete. De la turbulenţe.

Trimiseseră un ghid să-i conducă prin pădure spre estuar. Cică ar fi trebuit să se uite la păsări rare, să participe la o PechaKucha, ce-o fi fost şi aia, despre cum pot tinerii să susţină eforturile de conservare a mediului din Newfoundland şi Labrador. Dar întâlnirea era, de fapt, despre reactor.

Joel ar fi trebuit să fie imaginea companiei pentru tineri. Să le abată îngrijorările, deşi, tehnic, era mult mai tânăr decât ei şi Hwa ştia din experienţă că puştii de cincisprezece ani cu greu îi pot convinge de ceva pe cei de douăzeci. Pe urmă aveau o conferinţă de presă despre cum decursese întâlnirea.

Un roi de muşte i-a urmat în pădure. Hwa s-a relaxat puţin când le-a văzut. Oricine ar fi încercat să le facă probleme, ei sau lui Joel, avea să fie observat pe camere. Ceea ce era bine, fiindcă o cam nelinişte drumul prin pădure. Nu vedea nimic. Avea hărţi în lentile şi tricou portocaliu şi numai o explozie solară ar fi putut s-o scoată din sistemul GPS. Dar acolo totul era viu. Şi nu într-un sens bun. Nu în sensul de „uşile se deschid înainte pentru că ştiu că eşti acolo”. Mai degrabă în sensul de „lucrurile vor să te mănânce”. Simţea la orice pas insecte sub haine.

În cele din urmă, ghidul i-a dus la o răscruce şi de acolo la o punte peste o cale ferată. Se întindea peste un smârc presărat cu crini şi libelule şi se termina într-o bucată de mlaştină care ieşea ca o insulă din apele strălucitoare şi puţin adânci. În centru erau două cercuri concentrice făcute din buşteni. Acolo se ţinea întâlnirea. Chiar şi Hwa a recunoscut că era drăguţ, în special pentru că se aflau în mijlocul apei, sub cerul deschis, şi nu sub umbrele lungi ale copacilor ce trosneau, mugeau şi şopteau de câte ori bătea vântul.

Aşa că, atunci când a auzit în ureche semnalul unui mesaj, Hwa s-a îndepărtat de ceilalţi. Era greu de crezut că cineva ar încerca să-l atace pe Joel câtă vreme îl înconjura un grup de puşti albi, bursieri, care vorbeau despre cea mai etică variantă de ulei de cocos. Dar ea rămânea fără apărare. Vulnerabilă. Ţinta perfectă. Dacă cineva din echipa lui Silas ar fi încercat să scape de ea, aici ar fi avut ocazia perfectă.

Hwa a urcat mai sus pe cărare, până a auzit apa. Când îl găsise pe hartă, înainte să plece, hotărâse că pârâul ăla era cel mai bun loc. Era ideal. Cineva ar fi putut să o înece acolo. Ajungea să se strecoare în spatele ei şi să-i bage capul în apă. Ar fi fost nebuni să piardă aşa o oportunitate. A ieşit de pe cărare şi a coborât spre apă. S-a oprit să ridice braţele şi să se întindă. S-a aplecat şi şi-a atins vârfurile degetelor de la picioare. Şi-a răsucit spinarea, mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga. Şi-a rotit capul. A eliminat tensiunea din corp. Apoi s-a lăsat pe vine şi a aşteptat.

— Prefect, a şoptit, arată-mi-l pe Joel!

O imagine i-a apărut în câmpul vizual. Grupul încă stătea acolo, pe cercul de buşteni, dar acum executa un fel de dans. Nu, era un joc. Arăta ca mima. Probabil un mod de comunicare alternativă. Hwa i-a numărat pe cei de la pază. Niciunul nu se uita la Joel. Toţi se uitau la două fete care se oglindeau cu palmele una spre alta. Beaudry i-a tras un ghiont lui Christiansen şi a arătat spre fete.

Hwa a refocusat. Beaudry a dat din cap spre Theodore şi a pornit spre cărare. A ieşit din câmpul vizual al muştelor şi Hwa s-a întors la câmpul ei vizual. A trecut pe infraroşu. Un icon a avertizat-o că n-are multă baterie. A clipit şi a dispărut. Copacii se făceau gri în infraroşu. Arătau ca nişte fantome înalte, mute, ce o judecau pentru o crimă de mult uitată. A făcut o verificare rapidă a petelor oarbe. Nimic. A ridicat mufa din ureche. Şi-a calmat respiraţia. A aşteptat.

Nimic.

Păsări. O rămurică. Graba apei. Ceva i s-a târât pe sub bluză. A încercat să nu se mai gândească la asta.

Ceva a foşnit pe partea cealaltă a pârâului. În lentile se vedea o formă înceţoşată albă, mare, cu patru picioare. A trecut pe lângă nişte ferigi şi s-a oprit la apă. Numai când forma a întins capul să bea, Hwa a înţeles ce era.

Un urs.

Hwa şi-a ţinut respiraţia. Nu se documentase prea mult despre viaţa sălbatică a locului. Ghidul le spusese că adevăratul pericol îl reprezenta faptul că începuse sezonul de vânătoare la elani, iar vânătorii umblau prin parc. De-aia le şi dăduseră tricourile alea portocalii oribile. Ca să nu fie nimeni împuşcat din greşeală.

O palmă i-a acoperit gura. Hwa a prins degetul mic al atacatorului şi l-a tras în jos şi într-o parte. A auzit cum i-a trosnit osul. A sărit în picioare şi şi-a aruncat capul pe spate. A simţit cum se izbeşte de un alt os. S-a răsucit, cu cealaltă mână pregătită să-l lovească pe atacator în ureche. Era Beaudry. L-a pocnit în creştetul capului. Când s-a dus spre el, bărbatul s-a retras spre cărare.

— Ce dracu-i cu tine? a răcnit Beaudry, ţinându-se strâns de mâna lovită. Te protejam de ursul ăla!

Hwa s-a întors. Ursul plecase de mult. Ferigile se legănau după trecerea lui. Se pare că era adevărat ce scria în broşură, că animalele sunt mai speriate de tine decât eşti tu de ele.

— Ce urs? a întrebat Hwa.

— Hai, termină.

Beaudry s-a ridicat. A scuipat sânge. În infraroşu, a strălucit o clipă alb, apoi s-a făcut gri.

— Chestia aia se uita drept la tine. Ai noroc că am venit.

— O, da, am mare noroc că te-ai furişat în spatele meu.

Deodată mintea i s-a luminat. Îi venise o idee. Un pariu.

— Aşa acţionezi tu, nu?

Beaudry şi-a şters nasul.

— Ce?

— Şi la şcoală. Te-am văzut. Sub stropitori. Costumele voastre de invizibilitate nu fac doi bani sub apă.

El şi-a îngustat ochii.

— De unde ştii de ele?

— Nu contează. Ce contează e că sunt cu ochii pe tine.

Pe faţă nu se citea nimic. L-a văzut cum trage aer adânc în piept, să se calmeze. Aşa cum se procedează înainte să minţi. A înghiţit în sec.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba da, ştii. Crezi că eu nu ştiu ce simte şeful tău pentru frăţiorul lui? Normal că ştiu. E evident. Dar dacă tu crezi că o să mă sperii şi o să-mi las jobul, te înşeli.

Hwa l-a apucat de mâna rănită. I-a strâns degetele. A văzut cum îi apar lacrimi în ochi. I-a mirosit sudoarea provocată de frică, avea iz de supă de pui amestecată cu mirosul pământului şi al răşinii de pin. Şi-a coborât vocea ca să nu-i tremure.

— Şi dacă aflu că vreunul dintre voi, ăia din mafia Lynch, a avut ceva de-a face cu moartea prietenei mele, Layne, o să-ţi rup mai mult de un deget. M-ai înţeles?

El a împins-o cu putere şi ea s-a împiedicat, aproape a căzut. Dar şi-a revenit.

— Nu, a zis Beaudry. N-am nimic de-a face. Eşti nebună. N-ar fi trebuit să te-ajut.

Hwa l-a privit cum se întoarce pe cărare. Când l-a văzut la trei paşi distanţă, a simţit cum o copleşeşte adrenalina. Trecuse mult timp de când îşi pusese cineva palmele pe ea în felul ăla. Şi-a forţat aerul să-i iasă din plămâni. Şi-a strâns pumnii. Şi-a imaginat camera de control. Toate butoanele. Ecrane mari, convexe, cu problema ei pe ele, îndepărtându-se, micşorându-se, transformându-se în pixeli.

Îşi dăduse de gol jocul. Îşi spusese teoria. Dar nu mai avea ce face.

Era timpul să meargă la conferinţa de presă a lui Joel.

Conferinţa de presă era doar o informare. Veniseră numai câţiva jurnalişti locali, restul participau prin teleprezenţă. Întrebările sau, cel

puţin, tonul lor şi subiectele în discuţie fuseseră aprobate cu o zi înainte de stratcomm. Aşa îşi câştiga orice jurnalist dreptul la teleprezenţă. Apăreau în conversaţie pe măsură ce se desfăşura, avatarurile lor aprindeau pe moment acelaşi loc de pe podea, pentru ca Joel şi cei care înmânau bursele să poată vorbi. Hwa îşi petrecea mare parte din timp urmărind publicul, fără să asculte. Durerea, pe care reuşise s-o ţină o vreme la distanţă, îşi redublase eforturile acum şi o simţea ca pe ceva ce-i scormonea uterul cu o unealtă de grădinărit ruginită. Îi venea greu să stea dreaptă. Trebuia să pretindă că are bărbia sprijinită pe un raft ca să poată să-şi menţină postura. Îşi ţinea mâinile la spate, ca să le poată frământa din când în când, dacă i se părea că nu se uită nimeni.

— Joel, compania tatălui tău a fost luată la întrebări pentru că foloseşte maşinării autoreplicatoare la construirea reactorului în loc de oameni.

Hwa a devenit atentă. S-a uitat la reporteră. Era o blondă cu faţa rotundă, de la PST. Avatarul ei îşi mişca buzele cu o uşoară defazare. Părea un desen animat vechi. Şi la impresie contribuiau şi genele tatuate pe pometi.

— Tata crede în puterea tehnologiei inovatoare de a realiza proiecte mari care să-i ajute pe oameni.

Reportera a zâmbit triumfătoare. I-au apărut gropiţe în obraji.

— Şi tu crezi la fel?

— Da. Cred că omenirea a folosit mereu unelte să îmbunătăţească standardele de viaţă. În acest caz, folosim maşini să facă munci periculoase care ar pune echipele de oameni în pericol.

— Ai şi aceleaşi credinţe ca tatăl tău despre Singularitate?

Joel a clipit repede, cum făcea când auzea ceva de neînţeles.

— Poftim?

— Tatăl tău a declarat că inteligenţa artificială superavansată o să preia cândva planeta. De-aia le-a încredinţat reactorul Krebs maşinilor? Crede că numai aşa-zisele AI pot să facă treaba?

Joel a deschis gura. N-a spus nimic. Hwa şi-a dres glasul. Brusc, Joel şi-a îndreptat spatele.

— Tata…

Vocea i s-a frânt. Hwa nu-şi putea controla spasmul feţei.

— Tata aproape a murit de neo-poliomielită, a rostit Joel, în cele din urmă. S-a născut într-o comunitate antiştiinţifică din nordul Californiei şi acolo a izbucnit epidemia. Până şi-a pus augmentările, a suferit mereu de dureri cumplite. A învăţat să meargă iar, să bată la tastatură şi celelalte. Dar şi aşa, mi-a spus mereu că se simte mai norocos decât alţi copii. Pentru că n-a făcut pojar şi de aceea e încă în viaţă.

Joel şi-a umezit buzele cu limba.

— Credinţele tatei despre viitor nu constituie motivul venirii mele aici. Sunt aici ca să vorbesc cu cei din generaţia mea despre viitorul nostru. Şi nu cred că asta vă interesează. Nu cred că mai am ce vorbi cu voi. Cu voi toţi.

Pe când cobora de pe podium, l-a asaltat o cacofonie de întrebări şi muşte. Hwa s-a interpus între el şi restul până au ieşit.

— Bună treabă! i-a zis ea după ce uşile s-au închis în urma lor.

— Cred că o să vomit, a spus Joel şi a ţâşnit spre scara de incendiu. Alerga aşa de repede că Hwa abia se ţinea după el.

— Vreau să merg în camera mea.

— Hei, mai încet!

Hwa a pus palma pe umărul lui şi el s-a întors cu ochii măriţi şi bretonul umed de transpiraţie.

— Calmează-te! i-a zis ea. E doar adrenalină. Nu-i ceva real.

— Cred că am nevoie de un implant nou. N-ar fi trebuit să am trac. N-ar trebui să-mi fie deloc frică.

Hwa a pufnit.

— N-arătai înfricoşat. Ai fost grozav. Te-ai descurcat bine.

L-a prins de umeri şi l-a scuturat puţin.

— Ceea ce simţi acum nu-i frică. E entuziasm. Eşti entuziasmat fiindcă te-ai descurcat perfect acolo şi asta-i OK. OK?

Un colţ al gurii lui s-a ridicat.

— OK.

Şi-a aruncat braţele în jurul ei. Timp de câteva secunde, Hwa n-a ştiut unde să-şi pună şi ea braţele. Când l-a îmbrăţişat într-un târziu, i-a simţit muşchii noi, fermi, pe spate şi pe umeri şi a fost mândră. Băiatul era deja mai puternic. Venise vremea să-i crească nivelul la antrenamente.

— E aiurea? a întrebat-o Joel.

— Numai puţin. De obicei, nu sunt luată în braţe.

— Pe tata nu pot să-l îmbrăţişez, a spus Joel şi s-a tras înapoi, uşor îmbujorat. Scuze.

— Nu, e OK. Ar trebui să… ăăă… simţim dragostea. Sau ceva.

Joel şi-a înclinat capul.

— Ca să ştii, nu vreau să facem sex.

— E OK şi asta. Oamenii nu vor. În general. Să facă sex cu mine.

Joel a zâmbit.

— Păcat că Daniel nu-i aici. Ar trebui să-i luăm un cadou. Hai la magazinul de cadouri.

Până la urmă, au reuşit să plece de la cină şi Hwa s-a putut întoarce în camera ei să vadă ce noutăţi mai apăruseră despre moartea lui Layne. Spre surprinderea ei, NAPS se grăbise cu raportul toxicologic. Poate că trăsese Rivaudais nişte sfori – n-avea chef de o inspecţie sanitară. Voia să demonstreze că nu băutura omorâse un membru inocent al USWC 314. Că fusese o alergie sau un accident. Să concedieze pe cineva şi să scape. Şi exact asta spunea şi raportul: gâtul i s-a închis brusc din cauza, probabil, a unei reacţii anafilactice şi s-a

asfixiat. Nu se găsise nicio explicaţie pentru spuma de la gură.

Hwa s-a lăsat pe spate în pat. Imaginile i-au urmat privirea şi s-au proiectat pe tavan. Calliope. Barul Aviation. Layne. Layne pe podeaua barului, cu spumă roz ieşindu-i din gură, curgându-i pe păr, cu ochii larg deschişi.

— *Go Jung-hwa*.

Layne vorbea. Ochii nu i se mişcau, dar i se mişca gura. Vorbea prin spumă, dar suna ca şi cum n-avea nicio problemă. Ca şi cum mesteca gumă sau o bomboană. Ca şi cum spuma din gura ei ar fi fost dulce.

— *Ar trebui să-ţi verifici ochii, Hwa*.

— Tocmai i-am verificat. Doctorul Mantis i-a verificat.

— *Mai fă-o o dată*.

— Sunt bine. Ochii mei sunt bine. Creierul mi-e bine.

— *Nu eşti bine. Eşti distrusă*.

— Da. Bine. Măcar nu-s moartă. Tot e ceva.

— *Ai o pată oarbă. Una mare*.

— Nu, n-am. Doctorul Mantis a spus că n-am.

— *E o gaură neagră în câmpul tău vizual, Go Jung-hwa. Şi o să cazi în ea.*

Gura lui Layne s-a deschis. Hwa a văzut înăuntru. Nu era roz sau măcar roşie. Era neagră şi mare, şi adâncă, şi rece. Ca oceanul.

— *O să cazi în ea, ca noi toţi, Hwa. Hwa. HWA!*

S-a ridicat. Joel ţinea mâinile sus, cu antebraţele în afară şi-i bloca atacul. Pe gâtul lui Hwa curgea sudoare. Încet, ţeapăn, Hwa şi-a lăsat braţul jos.

— Aveai luminile aprinse, i-a explicat Joel. Şi strigai.

Stăteau în camere alăturate ca ea să-l poată proteja pe el, nu el pe ea. Şi-a trecut palma peste faţă.

— Scuze.

— Eşti OK?

— Am avut un vis urât. Atâta tot.

Joel s-a întors. Imaginile din fişierele lui Layne şi Calliope încă erau proiectate pe tavan.

— Păi, nu mă miră.

— A, căcat. Scuze.

A ridicat mâna să alunge imaginile, dar Joel i-a blocat iar mişcarea.

— Prietenele tale?

— Da. Sunt. Au fost. Au fost prietenele mele.

Joel s-a aşezat pe pat. Şi-a tras un picior sub el şi s-a lăsat pe spate.

— Două membre ale USWC 314 cu maşinării Krebs în ele, la distanţă de o lună, a murmurat el, apoi a ridicat vocea. Prefect, spune-mi dacă orele la care au murit aceste femei se potrivesc cu aceleaşi faze ale lunii.

— *Nu*.

Joel a dat din umeri.

— A fost o încercare. Uneori chestiile astea sunt lunare.

— Chestiile astea?

— Crimele în serie.

Hwa a clătinat din cap.

— Nu. Nu-i vorba de asta. Layne a murit când era la bar cu mine. Nu cum a murit Calliope.

Joel s-a întors şi s-a uitat la ea.

— Ai văzut-o pe prietena ta când a murit?

Hwa şi-a simţit buzele fierbinţi. S-a uitat la genunchi. Şi-a dat seama că braţele şi picioarele ei erau dezgolite, purta numai o cămaşă scurtă de noapte şi chiloţi, iar Joel încă nu spusese nimic despre pata ei. Doamne, puştiul era atât de bun. Grozav chiar. Zachariah Lynch avea dreptate. Mezinul era cu adevărat cel mai bun dintre fraţi.

— Da, a spus ea. A murit în faţa mea. N-am putut…

A strâns din buze.

— S-a întâmplat foarte repede.

Joel a luat o pernă şi şi-a pus-o sub cap. S-a întins perpendicular pe ea, de-a latul patului.

— Prefect?

— *Sunt gata.*
— Confirmă Joel Lynch.
O pauză.
— *Confirmat*.
— Execută codul de supracontrol Juliett Lima Oscar, 080378.
Încet, mozaicurile de deasupra rapoartelor s-au dizolvat şi au apărut documente complete. Şi alte imagini. Apoi alte documente, rapoarte interne, cu sigla Lynch pe toate.
— Ce-ai făcut?
— Am o portiţă ascunsă spre sistemul Prefectului.
Hwa l-a urmărit cum scoate raportul lui Calliope şi al lui Layne. A trecut de datele personale şi a deschis designurile maşinăriilor Krebs.
— Cer informaţiile de profil ale tuturor membrilor echipei implicate în dezvoltarea Krebs, inclusiv materiale clasificate.
A apărut o serie de fişiere cu pozele şi numerele de identificare ale angajaţilor. Joel s-a întors spre ea.
— E ceva anume ce crezi c-ar trebui să căutăm?
Hwa s-a întins lângă el ca să vadă mai bine tavanul.
— Elimină-i pe toţi cei care nu locuiesc în New Arcadia.
A dispărut un număr semnificativ de angajaţi.
— 15 bărbaţi şi cinci femei, a spus Joel. Ar fi bine să angajez mai multe femei.
Hwa s-a uitat la ceas.
— Prefect, dacă-ţi dau parola mea veche la sistemul Belle de Jour, poţi să încerci să le compari cu informaţiile despre clienţi şi întâlniri? O să fie criptate.
Încă o pauză lungă.
— *Nicio problemă*.
— User G-O spaţiu J-U-N-G, litere mari H-W-A, parolă G-zero-F-C-K-Y-R, semnul dolarului L-F.
— Drăguţ! a spus Joel. Subtil!

Prefectul le-a arătat patru fişiere: trei bărbaţi şi o femeie. Femeia şi unul dintre bărbaţi erau căsătoriţi. Cu două săptămâni înainte, vizitaseră o rusoaică, Maria. Nu era prima lor întâlnire cu ea. Se mai văzuseră în septembrie şi, din evaluarea Mariei, părea că o să fie ceva frecvent. Maria n-a spus că a fost stânjenită sau suspicioasă în vreun fel în privinţa aranjamentului – n-o rugaseră să facă nimic din ce nu fusese anterior menţionat în conversaţia iniţială şi nu încercaseră să stea mai mult sau să încerce să plătească mai puţin. Plătiseră la timp şi îşi făcuseră programări noi în aceeaşi zi. Altfel spus, clienţi perfecţi. Hwa i-a scos din schemă.

Cele două profiluri rămase semănau bizar de mult. Doi albi cu bronz artificial şi expresii de căprioare în bătaia farurilor. Îi chema Smith şi Mueller. Mueller era un angajat relativ nou, din Arizona. Îşi scrisese disertaţia pe subiectul metodelor sustenabile de a extrage energie din materia experimentală. Înainte, servise în JROTC. Tehnic vorbind, încă era membru al Gărzii Naţionale, chiar dacă lucra în Canada cu viză. Prin contrast, Smith era canadian. Îşi dăduse doctoratul la Waterloo. Lucra la companie de cincisprezece ani. Profilul lui era acoperit cu revizuiri.

Hwa a arătat spre profil.

— Ce sunt toate logourile alea din partea de sus a paginii? Deasupra părţilor negre.

— Sunt logourile proiectelor. Aşa poţi să vezi dintr-o privire la ce-au mai lucrat. Uite, ăla-i logoul Proiectului Poseidon.

L-a arătat. Hwa a recunoscut imaginea clasică a semnului ce indica reactorul experimental. Dar erau şi altele: o singură picătură de albastru pe un pământ alb, un dragon roşu dezlănţuit, un cerc de puncte albe pe un pătrat verde. Ultimul îi amintea de ceva, dar nu ştia ce.

— Prefect, la ce alte proiecte în afară de Poseidon a lucrat Smith?

— *Proiectul Clearwater, Proiectul Blake, Proiectul Copil Schimbat*.

Copil Schimbat. Cum se potrivea imaginea cu vorbele alea? Ce legătură era între copiii de zâne schimbaţi cu cei umani şi un cerc alb pe iarbă verde? Citise basmele irlandeze la ora domnului Cavanaugh, ca toată lumea din New Arcadia. Dar copiii erau schimbaţi în leagăn. Nu veneau din cercurile albe ale zânelor.

Şi deodată a ştiut unde văzuse imaginea înainte.

— Hwa? Ce e?

Se pricepea să-i ghicească stările destul de bine pentru un puşti cu un cip antiemoţii. S-a întors spre Joel. S-a prefăcut stânjenită.

— Tocmai mi-am dat seama c-am uitat să-i raportez lui Síofra.

Joel radia.

— Pun pariu că poţi să-l apelezi acum. Nu doarme prea mult.

Hwa nu l-a întrebat de unde ştie.

— Crezi că o să-i placă darul nostru? a continuat Joel

— Da, a răspuns Hwa. Cred că da.

XIV METABOLIST/ SUBSPAŢIU/LYNCHLABS/TURNUL TREI

Drumul înapoi spre New Arcadia a fost mai uşor. Joel a dormit aproape tot timpul. Hwa s-a uitat şi la alte profiluri. Când au ajuns, era începutul amiezii şi Joel spunea că o să se vadă cu nişte prieteni de la clubul ştiinţific ca să discute paşii următori.

— Ai haine pentru balul de deschidere? a întrebat-o.

Hwa s-a întors şi i-a arătat degetul mijlociu.

— Nu-mi strica ziua! Mă duc acasă.

— Să nu uiţi de tema despre Falstaff! i-a strigat Joel.

Trenul înapoi era în mare parte gol pentru o duminică. Poate că oamenii chiar plecau. Mulţimile erau mai dense pe Demasduwit. Era una dintre acele duminici de toamnă reci care o făceau fericită că e în largul oceanului, unde aerul şi cerul erau curate. S-a lăsat păcălită la preţ pentru un braţ de păpădii, igname şi ouă şi a urcat spre apartamentul ei. Pentru prima oară nu i-a mai întâlnit pe vânzătorii de tutun ce se adunau de obicei duminica acolo sau pe puştii antireactor cu sloganurile şi gălăgia lor.

Uşa apartamentului era deschisă larg. De pe uscior sărise plastic şi se împrăştiase pe jos. Când le-a atins, încuietorile au căzut prin uşă. Le-a auzit cum se rostogolesc pe bucata de covor pe care-o pusese acolo ca preş de intrare. Nici măcar nu plănuise să vină cineva la ea vreodată. De ce se concentra pe acest detaliu? De ce părea că i se micşorează mintea în astfel de momente?

De câte ori le vorbea altor femei despre acest gen de moment, le sfătuia să plece. *Nu vă opriţi*, le spunea celor de la cursul de autoapărare. *Dacă e vreo problemă la uşă şi credeţi că a fost o spargere,*

mergeţi mai departe. Nu intraţi. Mergeţi undeva unde să fiţi în siguranţă şi sunaţi după ajutor. Nu ştiţi cine-i acolo şi vă aşteaptă. Nu ştiţi ce vor sau cât de nebuni sunt ori ce planuri au cu voi. Nu intraţi. Orice aţi face, nu deschideţi uşa.

Hwa a pus cumpărăturile jos. Şi rucsacul. Şi-a rotit capul. Şi-a flexat picioarele. Şi-a întins încheieturile.

A izbit uşa atât de tare, că a aruncat-o în peretele opus. N-a ieşit nimeni în fugă. Nu s-au auzit focuri de armă. Numai ecoul uşii trântite în perete şi foşnetul pescăruşilor în puţul scării şi haosul care era în apartamentul ei. Îl vedea din prag: rafturi răsturnate, display-ul pe podea, crăpat, patul şi pernele tăiate, cu umplutura ieşită ca viscerele într-o dramă de război.

Şi cuptorul pornit.

Vedea în bucătărie de la uşă şi lumina cuptorului era singura vizibilă în beznă. Şi numai de-asta a şi intrat, deşi ştia că atacatorul s-ar putea ascunde în baie. Altă cameră nu mai exista şi nici alt loc în care să încapă un om. N-avea nici măcar un dulap ca lumea, doar un cărucior vechi de bagaje cu haine atârnate pe el. Aşa că, dacă era cineva, era în baie.

A intrat. Un pas. Doi. Trei. S-a întors spre dreapta. Uşa băii era închisă.

A simulat că uşa îi aparţine lui Joel şi a verificat toate colţurile şi după uşă. Nu era nimeni. A traversat până în bucătărie şi a găsit cuţitul pentru legume pe blat. Era sub rămăşiţele împrăştiate ale unei cutii bento vechi, lăcuite, pe care i-o dăduse Rusty. I se părea ciudat că nu-l luase nimeni. L-a apucat strâns, cu lama în sus, astfel ca muşchii implicaţi în înjunghiere să fie cei puternici, de sub braţe, nu cei de deasupra lor.

A lovit cu putere uşa băii. A izbit-o duhoarea de căcat şi de pişat, într-un val încet, scârbos. Camera mirosea a animal proaspăt omorât pe şosea. Se căcaseră în chiuveta ei. În duş. Era pişat peste tot, uscat şi galben. Şi peste el gunoi. Se pişaseră şi pe

gunoi. Periuţa de dinţi era în toaletă, peste un maldăr de chiloţi şi bluze. Puseseră spermă în peria ei de păr. Sau cel puţin aşa arăta. Hwa a aruncat-o în toaletă, dar şi-a dat seama că o să trebuiască s-o ia de acolo mai târziu, aşa că a plecat.

ABIA AŞTEPT SĂ TE VIOLEZ, scria pe oglindă cu pastă de dinţi uscată. În cuptor erau două tăvi. Ambele erau pline cu plastic topit şi fibră de sticlă. O peliculă subţire de aur şi argint acoperea fiecare baltă groasă de mâzgă.

Îi topiseră trofeele fratelui ei.

A închis cuptorul. S-a lăsat pe podea. I-a simţit căldura pe spate. A mirosit metalul topit şi aliajul şi ce mai era. Probabil toxic. Probabil că-i dădea chiar acum cancer. Undeva în trupul ei, banda de asamblare mergea prost şi celulele se divizau în sensul distrugerii ei.

Nu-i păsa.

Afară, cineva a trecut pe lângă uşă târşâindu-şi picioarele, înainte şi înapoi.

Bătrânul vagabond. Un bărbat slăbănog, alb, cu un pardesiu galben rufos şi bocanci fără ciorapi.

— Eşti bine, domnişoară?

Hwa şi-a şters ochii cu pumnul.

— Nu chiar, nu.

— Ai avut o spargere?

Ea a dat din cap.

— O să chemi poliţiştii?

Şi-a dat seama că nu trebuia să-i cheme neapărat. Dacă nu voia. Le spunea mereu femeilor: *Sunaţi la poliţie*. *Deschideţi la ei un dosar cu probe*. *Stabiliţi un tipar*. Acum înţelegea de ce unele n-o făceau. Pentru că părea atât de inutil. Atât de stupid. Ce să le spună? I-am rupt degetul unui tip şi el şi-a chemat prietenii şi mi-au distrus apartamentul şi au zis că o să mă violeze. Da, ai dreptate, domnule ofiţer, probabil n-ar fi trebuit să i-l rup. E greşeala mea. Scuze că v-am deranjat. Nu era ca şi cum trofeele alea puteau fi refăcute. Nu era ca şi cum

poliţiştii ar ajuta-o să cureţe. Nu era ca şi cum o să se mai simtă în siguranţă vreodată.

— Ştii, dacă nu-i chemi şi administratorul găseşte distrugerile, pierzi garanţia, i-a spus bătrânul.

— Aşa zici?

El a încuviinţat din cap.

— Mi s-a întâmplat o dată.

Hwa s-a ridicat. A luat nişte haine din cui.

— Ştii ce? Stai aici peste noapte. Mă întorc mai târziu. Poate.

Nail a condus-o spre subspaţiu şi a lăsat-o singură, ceea ce însemna că ea n-a auzit comentarii despre rucsacul ei sau despre cumpărături până n-a intrat pe uşă, unde o aştepta Rusty să-i ia haina.

— O, Doamne! a zis el. Ia te uită.

— Scuze, a spus Hwa şi şi-a lăsat lucrurile jos unele peste altele. Rusty, îmi pare rău.

— Pentru ce, domnişoară Go?

Hwa a înghiţit în sec.

— Că am venit aşa pe neaşteptate. N-am prea dat pe aici, ştiu, şi n-am putut să ajung la înmormântarea lui Layne… Am fost o prietenă rea.

Rusty s-a încruntat. La el, încruntarea arăta doar ca o mişcare subtilă a buzelor şi o arcuire a sprâncenelor albe. Ca un căţel Corgi curios.

— Cred că poţi să-i spui personal toate astea stăpânei, domnişoară Go.

— Da.

Hwa şi-a netezit părul şi şi-a băgat cămaşa în pantaloni.

— E înăuntru?

— Da. Lasă-mă să te conduc.

Madam Séverine era în biroul ei, contempla nişte tabele. Părea un registru de reclamaţii.

— Bună, Hwa, i-a spus, fără să se întoarcă.

— Bună.

— Cum e jobul nou?

Hwa s-a îndreptat de spate.

— Scuze că n-am ajuns la înmormântarea lui Layne.

Séverine a dat încet din cap. Părul ei alb se legăna înainte şi înapoi peste mătasea neagră a rochiei.

— Nimeni nu te învinovăţeşte. Erai acolo când s-a întâmplat. Să fi venit şi la înmormântare ar fi însemnat să-ţi cerem prea mult.

A îndepărtat un document şi a apărut altul.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, dragă.

— Despre job? a zis Hwa şi şi-a umezit buzele. E cam nasol, sincer. Vor să merg la balul de deschidere.

Séverine s-a întors.

— Ei, nu-i chiar aşa de rău…

Şi-a atins buzele cu unghiile ei îngrijite.

— Hwa, ce s-a întâmplat?

Era inutil să încerci să-i ascunzi ceva. Madam Séverine avea un al şaselea simţ. Poate şi un al şaptelea. Ştia pur şi simplu când erai vulnerabil. Era meseria ei.

— Mi-a spart cineva casa.

Madam s-a apropiat de ea şi a luat-o blând de după umeri. I-a prins bărbia în mână şi i-a întors faţa spre stânga, apoi spre dreapta.

— Ai păţit ceva?

— Nu. Plecaseră deja. Dar mi-au făcut locul praf. Căcat, scuze, peste tot. Şi au topit trofeele lui frate-miu.

— Animale, a spus Séverine şi şi-a netezit părul. Asta sunt, animale.

— Mi-au lăsat o ameninţare pe oglindă. Au zis că o să se întoarcă şi ăăă…

Hwa a lăsat-o pe cealaltă femeie să-i vadă ochii.

— O să termine ce-au început.

— Nu-i nevoie s-o spui. Nu, dacă nu vrei.

Hwa a dat din cap.

— Mulţumesc.

Séverine s-a dus la birou şi a deschis sertarul de sus, din stânga. A scos un flacon şi l-a scuturat. Un

zâmbet i-a apărut scurt pe faţă.

— Ştii cine-a făcut-o?

— Da. Am o idee.

— Mmm…

Séverine a scos o pilulă din flacon şi i-a oferit-o lui Hwa.

— Ia-o. Ai avut o spaimă, ai nevoie de odihnă.

Hwa a clipit, uitându-se la pilulă.

— O să mă adoarmă?

— Da, dar mai târziu. E cu efect lent. O să te hrănim, o să-l rog pe Rusty să facă un cioppino mare. Şi pâine! O să mâncăm pâine. Câtă vrei. Şi o prăjitură mare cu ulei de măsline şi miere. Şi cocktailuri Manhattan în deschidere. Şi la urmă, un vin vechi pe care-l tot ţin pe aici. Of, dragă, nu plânge.

Hwa a început să plângă imediat ce a auzit-o. Séverine i-a mângâiat părul.

— E OK, dragă. Ni s-a întâmplat tuturor. Şi mie, o dată sau de două ori.

Plânsul lui Hwa s-a înteţit. O durea gâtul. O dureau ochii. Era şi mai rău acum, că se gândea cum ar fi trecut prin asta cei pe care-i ştia. Toate femeile înaintea ei. Toate femeile care citiseră aceleaşi cuvinte în alte locuri, în alte momente. Poate nu din aceleaşi motive, dar motivele nu contau. Contau cuvintele. Ameninţările. Cei care le făceau. Ura lor.

— E un semn de succes, de fapt. Dacă încearcă să te intimideze înseamnă că faci ceva bine.

Séverine i-a întins un pahar cu apă.

— Să le spui angajatorilor tăi că n-o să fii disponibilă o vreme.

Hwa a dat aprobator din cap. Era ultimul loc unde ar fi sunat, dar Madam avea dreptate. N-avea ce face. Şi-a şters iar ochii.

— Mulţumesc. Mulţumesc pentru tot.

Séverine s-a întins şi i-a mângâiat faţa lui Hwa cu vârfurile degetelor. Pe partea cu pata. Era singurul om care i-o atinsese vreodată.

— Eşti mult mai tare decât căcatul ăsta. Să nu uiţi!

Hwa s-a şters la ochi.

— Da, doamnă.

Când uşa s-a închis după Séverine, Hwa l-a apelat pe Síofra.

— *Cum merge spălatul rufelor?*

— Nu prea bine. Cineva mi-a… distrus casa. Probabil nişte tipi de la Pază. Ştii tu. Ca să se răzbune.

O pauză lungă, lungă. Nicio respiraţie.

— Ai auzit…

— *Te-am auzit*, i-a răspuns el cu voce de fier. *Unde eşti? O să chem o barcă*.

Hwa a clătinat din cap, dar şi-a amintit că el n-o vede. Şi-a controlat respiraţia. S-a gândit la camera de control. La butoane. La ecrane, cu imagini ale apartamentului ei. Primul ei apartament. Trofeele lui Tae-kyung. Doamne!

— Am unde să stau.

— *Poţi să stai şi aici. Doar ştii.*

Hwa a închis ochii. Se gândise la asta. Îşi dorise să apară la uşa lui, în Turnul Cinci, să simtă mirosurile de iasomie şi de caprifoi, penumbra ca de pădure a holului său. Să intre şi să-i spună tot, indiferent de consecinţe.

— Dar ţi-aş face probleme, nu? l-a întrebat Hwa. Ei ar şti, adică. Dacă aş rămâne peste noapte. Ai avea probleme.

— *Nu mă mai proteja. Nu eu am nevoie de protecţie.*

— Noi…

Hwa nu ştia cum să termine propoziţia. S-a decis să-i spună un alt adevăr, în schimb.

— Voiam să stau cu o femeie, da? Ca-ntre… fete. Cineva care înţelege.

O pauză lungă. Un oftat de învins.

— *Bineînţeles. O să trec pe la apartamentul tău şi o să pun nişte muşte pe pereţi, pentru orice eventualitate*.

— OK. Mulţumesc. Dar să ştii că e un om fără adăpost acolo. Păzeşte locul.

— *O să-ncerc să nu-l sperii.*

— Mulţumesc.

Încă o pauză. De ce continua? De ce-l aştepta pe el să vorbească? N-aveau ce să-şi spună unul altuia.

— *Au calculat prost, Hwa. O să folosim asta împotriva lui Silas. O să arătăm comitetului de conducere şi o să-l concediem.*

Concediere. Suna bine. Măcar era ceva.

— Atunci ia nişte kituri pentru mostre, dacă ăsta-i planul. Ai destul ADN acolo să acuzi toată divizia lui Silas. Poate nu Beaudry sau ceilalţi care au venit cu noi la Terra Nova, dar restul lacheilor.

— *ADN?*

— O să vezi când ajungi. Îmi cer scuze anticipat. Ia-ţi… mănuşi. Şi poate o mască antialergii.

Vorbea numai ca să prelungească discuţia. Ştia. Acum pastila era în ea. Simţea o căldură uşoară în membre. O făcea să vorbească mai lejer cu el. O făcea mai calmă.

— *Te sun când termin*, i-a spus el, ca şi cum îi citise gândurile. *O să vorbim iar. Diseară*.

— Mereu vorbim iar.

De ce spunea asta? De ce recunoştea? La ce bun?

— Eşti ultima persoană cu care vorbesc seara şi prima cu care vorbesc dimineaţa.

Linişte.

Sărise calul. Spusese ceva greşit. Sau poate spusese prea mult. Făcuse o observaţie prea precisă. Subliniase unul dintre acele lucruri atât de evidente, că nu le menţiona nimeni, pentru că nu era nevoie.

— Scuze, a început să spună. Am luat o pilulă şi a început să-şi facă efectul…

— *Te sun înainte să te culci. Văd când îţi încetineşte inima. Aşa ştiu când să te sun. Ţin inima ta, iconul ei, într-un colţ al câmpului meu vizual. Tot timpul.*

Stomacul i-a sărit şi-a încercat să-i iasă printre degete. Adrenalina îi legăna braţele ca muzica.

Gura i s-a uscat şi nu mai simţea decât gustul pastilei în gât.

— *Ai văzut? A sărit o bătaie*.

Hwa a adormit în cele din urmă. Pastila, vinul şi mâncarea o copleşiseră şi a picat la mijlocul unui film numit, ironic, *Somnul de veci*. Rusty i-a spus că nu pierduse nimic, povestea era secundară flirtului dintre personaje.

— Şi costumele, i-a spus Séverine la micul dejun. Că tot vorbeam. Spuneai ceva de balul de deschidere?

— A, futu-i.

Hwa şi-a acoperit faţa cu palmele.

— Scuze. Da. Trebuie să merg.

— Ai cu ce să te îmbraci?

Hwa a clătinat din cap.

— Mă gândeam eu. Dar am eu ceva potrivit. Nail, te rog, adu-mi perlele.

Conversaţia era inconfortabil de asemănătoare cu cea pe care-o avusese cu Layne în noaptea morţii ei. Nu anunţa nimic bun pentru Séverine. Hwa tocmai voia să-i spună, când a primit un apel de la Joel.

— *Luăm prânzul cu cei doi dezvoltatori Krebs. La amiază, înainte de întâlnirea clubului ştiinţific. Tot trebuie să ajung la ea, pentru că domnul Branch vrea să ne arate un film. Cică o să ne ajute cu designul navei. Aşa că Diane a programat întâlnirea în timpul zilei de şcoală, dar e bine, fiindcă Daniel a spus că nu mergem azi.*

Tehnic vorbind, ar fi putut să meargă. Uniforma ei era acolo unde-o lăsase, în vestiar. Putea s-o ia oricând. Dar Síofra probabil nu ştia.

— OK.

— *Daniel a spus că ţi-a fost spart apartamentul. E foarte furios*.

— Păi, nici eu nu-s prea încântată.

— *Nu, vreau să spun că-i furios rău. Eram cu tata la micul dejun şi Daniel a intrat direct şi mi-a spus că nu mergem azi la şcoală din cauza a ceea*

ce-ai păţit şi l-a rugat pe tata să meargă în biroul lui imediat. Nici nu şi-a băut cafeaua.

Hm. Asta spunea ceva.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— *A închis uşa şi Daniel a început să urle, iar tata i-a zis să se calmeze şi când s-au mai liniştit, Daniel a spus ceva despre Silas.*

— Silas. I-a spus tatălui tău despre Silas.

— *Da. Ştiu că nu se plac unul pe altul, dar… ştii ce se întâmplă?*

Hwa s-a întrebat cât să-i spună. I se părea greşit să-şi mărturisească suspiciunile legate de Silas şi de urangutanii lui fără nicio dovadă. Sigur, Silas era un căcănar, dar era şi fratele lui Joel, iar tatăl lor era pe moarte. Puştiul o să aibă nevoie în curând de ai lui. Mai bine să nu-i înstrăineze şi mai mult.

— Da, a spus ea. Cam ştiu despre ce-i vorba. Stai unde eşti şi vin şi eu. Sunt în Trei, dar pot să ajung imediat în Cinci.

— *Hwa, tu şi Daniel sunteţi în pericol?*

— Eu şi Daniel? Nu. Nu mai mult decât de obicei. Cred.

— *Ţi-ai scăpat. I-ai zis pe numele mic*.

Hwa şi-a dat ochii peste cap.

— Aşteaptă-mă. O să fiu acolo.

Întâlnirea avea loc în laboratorul reactorului. Plutea deasupra vechii platforme. De aia era o locaţie ideală, i-a explicat Joel când înaintau pe valuri. Erau deja acolo multe blocuri de ciment care puteau să oprească o scurgere. Dacă se supraîncărca reactorul, oraşul tot trebuia evacuat, dar ar fi avut mai mult timp s-o facă. Astfel, puteau să scufunde tritiumul în reactor şi să scoată apă de mare de dedesubt, totul într-un spaţiu închis, construit de maşini. Datorită platformei vechi cumpăraseră ei New Arcadia. Dacă n-ar fi explodat, n-ar fi venit niciodată.

— Îmi pare rău, a spus Joel, când Hwa a tăcut. Am uitat.

— A fost acum trei ani. E OK.

— Am văzut câteva meciuri de-ale lui când te analizam. Era excelent.

Hwa a zâmbit.

— Mulţumesc.

Prima întrevedere era cu Smith, cel cu profilul revizuit, care lucrase la multe proiecte. Era mare şi chel şi părea sincer interesat să-l ajute pe Joel cu proiectul lui. Le-a oferit cafea şi i-a dus într-un tur al laboratorului. Era cum se aşteptase Hwa: multe display-uri pentru supravegherea platformei vechi şi progresul maşinăriilor şi un laborator pentru repararea roboţilor mai mari, cei care făceau excavări şi construcţii majore.

— Dar partea cu adevărat interesantă e camera de control, a spus Smith. O să schimbe complet felul în care ne ocupăm de securitatea energiei. De câte ori intru acolo, mă năuceşte.

Joel a făcut o faţă care spunea „sunt fericit să discut despre achiziţiile companiei mele".

— Putem vedea?

Smith i-a condus printre mai multe firide spre o cameră specială, pe care-a deschis-o cu un gest al mâinii. Pe uşă scria că e camera de control pentru situaţii de urgenţă ale prototipului şi dincolo de ea vedeai doar alb.

— Am mai fost aici înainte, a spus Hwa. Seamănă cu celulele NAPS.

Şi Smith, şi Joel au râs. Râsul li s-a stins când Hwa s-a uitat la ei serioasă. Smith şi-a dres glasul şi a chemat trei scaune din podea.

— Poţi să o aranjezi cum vrei, câtă vreme ai implanturile necesare şi implanturile au autorizaţie de sus. Chiar şi interfeţele, îmi imaginez o interfaţă şi bum, uite-o.

A închis ochii şi o masă de lemn subţire a ieşit din podea învârtindu-se. A tremurat şi din suprafaţa ei a înflorit un telefon vechi, cu disc.

— E nevoie de un implant, bineînţeles, dar… e pregătită.

— Şi e una aşa şi jos, în reactor? a întrebat Joel.

— O să fie. Odată ce Krebs sapă destul, o să presurizăm camera şi-o s-o mutăm acolo. Macaraua e destul de puternică pentru a o duce, nici nu e o cameră prea mare, doar pare.

— Dar… a zis Hwa încruntându-se. Ce legătură are cu securitatea?

— E foarte personalizat, a spus Smith. Nu-i niciun sistem de învăţat în afară de sistemul tău. Dacă, să zicem, sunt jos şi supraveghez reactorul şi nişte tipi dau buzna şi-mi pun un pistol la cap, n-o să ştie să folosească sistemul. Camera se închide la comanda celui mai înalt în ierarhie din ea şi se înfierbântă până la sfârşitul turei.

— Dar, dacă leşini în tură, sistemul nu e în continuare activ?

— Nu. Camera urmăreşte mereu schimbările din undele beta/theta. Vede când dormi. Ştie când eşti treaz.

— Implanturile pot fi falsificate? a întrebat Hwa, gândindu-se la Sandro. Adică să provoci un leşin sau ceva.

Smith a clătinat din cap.

— Sistemul se bazează pe implanturi autoreplicatoare. Nici măcar nu-s implanturi. Implantarea e ceva invaziv. Astea sunt mai mult dispozitive Krebs: maşinării vii care se duc unde-i nevoie de ele şi vorbesc cu tehnologia ambientală. Dar pot să trăiască numai într-un mediu propriu de creştere. Dacă ai vrea să mi-l furi pe al meu, ar trebui să-mi furi sângele.

A zâmbit.

— Apropo, voiai să vorbim despre maşinăriile Krebs?

— Da, a spus Joel. Ştiu că sunt folosite în principal pentru muncă industrială, dar v-aţi gândit şi la aplicaţii biologice sau medicale?

Smith a rânjit.

— Sigur! Dar nu-i sectorul meu. Eu sunt inginer. Sunt doctor, dar nu genul ăla de doctor.

Hwa s-a aplecat înainte în scaun. Acesta s-a mutat subtil cu ea ca s-o aducă mai aproape de Smith.

— Dar e posibil?

— În teorie, da. Pot să facă la nanoscară aproape orice. Ale noastre sunt acolo jos, lipesc ţevi şi ajută roboţii, dar le-am pus şi să facă lucruri asemănătoare cu munca într-un sistem biologic.

— Cum ar fi?

Smith a dat din umeri.

— Păi, un exemplu e plasa de filtrare. E un mod mai uşor de a păstra ionii în apă, aşa că le-am spus maşinăriilor să ţeasă una. Şi pânza aia seamănă bizar de mult cu o membrană pentru dializă de pe vremuri, ceea ce înseamnă că poate să facă acelaşi lucru ca un rinichi. Şi, în principiu, putem să o extindem la mai multe sisteme din corp.

Hwa s-a gândit la nasul spart al lui Síofra.

— Ca ţesuturile programabile? Cum e camera asta, dar în corp?

— Păi, da. Dar o să fie nevoie de un model precum cel pe abonament. Maşinăriile astea au telomeri foarte scurţi. Sunt genul… două pompe şi-am murit. Fac o treabă şi salut. Ca fluturii de mai.

Joel s-a încruntat.

— De-aia nu le-am dezvoltat?

Smith a ridicat mâinile.

— Nu că aş vrea să insist pe subiect, dar cred că trebuie să-l întrebi pe tatăl tău. Ştiu că au avut ocazia, dar au decis să rămână la aplicaţii industriale.

Joel a dat din cap.

— N-am auzit de asta niciodată. Când a fost?

— Cred că înainte să te naşti. Dar, dacă eşti interesat de bioaplicaţii, vorbeşte cu cei de la Proiectul Copil Schimbat.

Hwa a simţit că încremeneşte.

— Copil Schimbat?

Smith a dat aprobator din cap.

— Da. Lynch are o divizie caritabilă, lucrează în toată lumea. Copil Schimbat era o parte din ea. Un fel de incubator pentru tehnologii medicale de care să beneficieze oamenii din… na, ştii tu.

— Locurile de unde venea petrolul cândva, a completat Joel.

Smith s-a înroşit într-un fel pe care Hwa îl văzuse numai la bărbaţii cărora le întârzia escorta.

— N-ai auzit-o de la mine, dar dintr-o perspectivă publicitară… n-a stricat. Elevii au rămas cu tehnologia, câtă vreme o păstrează gratuită şi deschisă şi Lynch a finanţat câteva idei noi şi s-a împrietenit cu localnicii. Ăsta era şi planul.

— Şi care era miezul cercetării?

Şi Joel, şi Smith s-au încruntat la ea. Smith s-a lăsat pe spate şi a pus picior peste picior.

— Ţi-am zis. Medical.

— E o descriere cam vagă de la cineva care-a lucrat la ea.

Când Smith a deschis gura şi a ridicat mâinile gata să nege, Hwa s-a aplecat înainte.

— Nu-ţi mai bate capul. Ţi-am văzut fişierul. Acum spune-ne despre proiect.

Smith s-a strâmbat.

— E vorba de politica companiei…

— Doctore Smith, eu sunt compania, a zis Joel. Acum te rog spune-i acestei femei tot ce vrea să ştie.

Smith a tras aer în piept şi l-a dat afară brusc pe tot.

— Bine. Ok. Ai câştigat.

Şi-a întors scaunul puţin ca să stea cu faţa la Joel.

— Să ţii minte că n-a existat un scop iniţial. Nu era în prezentări sau în aplicaţiile pentru burse, sau în literatura oficială. Doar că unii dintre noi ne-am dat seama, pe baza rezultatelor din laboratoarele din Rusia şi din Sudanul de Sud.

Joel a strâmbat din nas. A arătat spre Hwa.

— N-ar trebui să vorbeşti cu ea? Ea ţi-a pus întrebarea.

Smith a clătinat din cap.

— Nu. Răspunsul e pentru tine.

S-a mişcat pe scaun. A spus în şoaptă:

— E vorba de tehnologie de extindere a vieţii pentru crearea unor trupuri umane. Avatari. De-asta era aşa de interesat tatăl tău. Îl interesase de când a primit diagnosticul de poliomielită.

Joel părea să-şi piardă răbdarea cu cel din faţa lui. Hwa nu-i văzuse niciodată latura asta.

— E imposibil, doctore Smith. Ştiinţa a stabilit-o cu ani în urmă. Maşini? Da. Carne? Nu. Sistemul nervos e prea complex ca să-i poţi da copy-paste. I-ar trebui ani să înveţe răspunsuri pentru a putea funcţiona cât de cât. Nu există imortalitate. Numai medicină bună.

— Eu sunt de acord, a spus Smith. Dar restul lumii afacerilor a lipsit de la lecţia asta. Mai ales cei care cred în viaţa de după Singularitate sau viaţa în spaţiu. Tatăl tău şi asociaţii lui…

Ceasul lui Hwa a bipăit. Au sărit toţi în picioare. În camera mică, sunase foarte tare şi absurd de vesel.

— Scuze.

Şi-a tras mâneca să se uite la încheietură şi a văzut faţa Sabrinei.

AJUTĂ-MĂ, scria.

— Mai bine aştepţi până ajung cei de la NAPS acolo, i-a spus Joel. Tocmai i-am sunat. O să ajungă imediat la Turnul Trei. De acolo te-a sunat, nu? Poţi să aştepţi până atunci.

Hwa a clătinat din cap. A sărit în barcă.

— Nu pot.

Joel a oftat. A sărit în barcă lângă ea.

— OK. Atunci merg cu tine.

— Ce?

— Gândeşte-te un pic, Hwa, i-a spus Joel, punându-şi o vestă de salvare. Ţi-au răscolit

apartamentul şi a doua zi primeşti un singur mesaj de la prietena ta, în care-ţi cere s-o ajuţi? E o capcană. Şi nu te las să intri singură în ea.

A pornit barca. Era a lui, un cadou de la tatăl său, şi-i lipise o jucărie mecha arămie la proră, acolo unde stăteau de obicei îngeri, sirene şi logouri.

— Poţi să stai să te cerţi cu mine sau putem să mergem să vedem. Dar aş prefera să merg cu tine decât să mă gândesc că tata vrea să se transfere într-un supraom făcut la comandă.

Hwa a mormăit ceva şi a început să dezlege barca de chei. S-a aşezat lângă el la bordul de control.

— Ştii, începi să te implici serios în lupta asta anticrimă. Eşti sigur că mai ai chef să preiei afacerea familiei când creşti?

Joel i-a zâmbit. A pornit motorul.

— Ştii, Hwa, cred că eşti singura persoană din viaţa mea care mi-a pus serios întrebarea asta.

Şi au pornit peste ape. Turnul Trei nu era departe de platforma veche, dar fiecare secundă ce trecea făcea ca apa să pară gheaţă. Joel i-a dat cheile unui valet şi s-au dus spre lifturi. În sala de sport nu era nimic ieşit din comun. Niciun ţipăt. Nici sânge. Au verificat ambele săli, camera de masaj şi vestiarul femeilor, dar Sabrina nu era acolo.

— Prefect?

— *Sunt gata*.

— Poţi să-mi spui dacă Sabrina Kimball a fost aici? A venit la sală azi?

O pauză.

— *Da*.

— A şi plecat?

— *Nu*.

Privirea lui Hwa s-a iluminat când s-a uitat spre vestiarul bărbaţilor. Pe podeaua udă era proiectat un logo şi în uşă era un cărucior pentru curăţenie.

— OK.

S-a întors spre Joel. Deodată, tot ce putea să vadă era o baltă de sânge uscat, unde fusese cadavrul lui

Calliope.
— Stai aproape de mine. Şi dacă-ţi spun să nu te uiţi, nu te uita.
El a dat aprobator din cap.
— Hai să mergem.
Vestiarul bărbaţilor era gol. Nimeni la pişoare. Nimeni în cabine. Nici aburi de la duşuri. Dar una dintre cabine avea perdeaua trasă.
— Nu-i nevoie s-o dai la o parte, Hwa, a şoptit Joel. Nu cred că ar trebui s-o faci.
Ea a mângâiat cortina cu degetele. Camera era tăcută. Nu striga nimeni după ajutor. Nu se auzeau scâncete de teroare. Nici zbaterile frustrate ale cuiva legat şi cu căluş în gură.
— N-o da la o parte, a repetat Joel. Te rog, nu. Putem să aşteptăm. Putem să aşteptăm până vine NAPS.
Hwa a strâns perdeaua în pumn.
— Nu te uita!
A smuls perdeaua din inelele ei. Sabrina era într-un colţ al duşului. Cu hainele umflate pe lângă ea. La început, Hwa a crezut că hainele se măriseră cumva, dar de fapt, Sabrina se micşorase. Dramatic. Era mai subţire. Părea scheletică. Suptă. Golită pe dinăuntru. Ca o mumie. Când Hwa s-a întins s-o atingă, i-au rămas şuviţe din părul ei între degete.
Apoi ochii i s-au deschis.
Şi a urlat.
Urletul era uscat, un şuierat urât dintr-un gâtlej vătămat. Mâinile ei n-aveau nicio putere. Atârnau slăbite.
— Hwa…?
Hwa i-a vorbit de după palma cu care-şi astupa gura.
— Sunt aici, Sabrina. Am venit. Am apărut.
— El a zis… a început Sabrina şi ochii i s-au rotit sălbatic în cap. A spus că o să… mă facă frumoasă… Fără abonament…
Câmpul vizual al lui Hwa s-a înceţoşat.
— Eşti deja frumoasă. Eşti deja foarte frumoasă.

— A spus… că mă poate face… diferită…

— N-aveai nevoie să fii diferită, Sabrina, a rostit Hwa şi şi-a şters ochii. Erai bine aşa cum erai.

Sabrina a încercat să-i strângă mâna. Şi mai mult păr i-a căzut pe faianţa duşului. În spatele ei, Hwa a auzit un sunet slab. Joel era ghemuit pe podea. Şi, cumva, poziţia lui făcea totul şi mai rău, mai real, iar Hwa simţea cum începe să-şi piardă controlul.

— Sabrina, i-a spus, îmi pare atât de rău…

I-a luat cu blândeţe mâna. Era uscată, ca de hârtie, precum coaja unei cepe.

— Nu eşti singură. Sunt aici.

— Hwa… De ce…?

— Nu ştiu, Sabrina. Dar o să-mi dau seama. Promit.

Din nou, a încercat să dea din cap. Tot trupul i s-a vălurit, ca o floare moartă tremurând în briza uşoară.

— De ce ne-ai lăsat?

Uşa vestiarului a scârţâit. Hwa s-a întors. A intrat o echipă de ofiţeri NAPS. S-au dat la o parte ca să treacă o unitate medicală. Cineva i-a pus lui Hwa o mână pe umăr. A auzit jargon medical. Înjurături. Cineva a îndepărtat-o de Sabrina. I-a separat mâinile de ale ei.

— Mai multe… a şoptit Sabrina şi s-a uitat în ochii lui Hwa. El a spus… O să… fie… mai multe.

XV
WHITECHAPEL/ VIRIDIAN/ TOAMNĂ

— Bine-ai revenit la Whitechapel, i-a spus domnul Moore. Ce te aduce înapoi?

În ceaţa groasă a simulării, era mai uşor pentru Hwa să spună exact ce gândea.

— Vreau să ştiu cum le alege.

— Sunt multe teorii. Eseul tău…

— Nu scriu un eseu.

Hwa şi-a pus mănuşile pe care i le dăduse simularea. Erau micuţe, din dantelă, mult prea drăguţe pentru ea. Toată costumaţia era prea drăguţă: o monstruozitate de corset şi mătase purpurie. Abia mai putea vedea pe după mânecile umflate. Era ridicol. Ca şi cum ai ruja un porc.

— Încerc să prind un criminal.

— Încercăm să prindem un criminal, a spus Joel. Un ucigaş în serie. Cineva care vânează femei.

— Oh, a exclamat Moore şi şi-a mângâiat barba. Bine, atunci. E altceva.

Sprâncenele stufoase i s-au unit.

— Înţelegeţi că nu sunt responsabil pentru răspunsurile pe care le dau. Proiecţiile mele sunt acceptate numai în unele tribunale.

— Dar eşti expert, nu?

Joel a gesticulat spre pietrele de pavaj, spre ceaţă şi spre trăsura mare, neagră, cu portierele deschise.

— Ştii povestea asta mai bine decât oricine.

— Da. Reprezint suma totală a cunoştinţelor pe acest subiect. Ştiu mai multe decât ar putea să ştie orice individ şi-mi înnoiesc constant cunoaşterea de la surse respectabile. Dar sunt totuşi o sursă secundară. Înţelegi diferenţa dintre surse istorice primare şi secundare?

Un semn mic de întrebare a apărut lângă pălăria domnului Moore.

Hwa l-a îndepărtat.

— Da, ne-am prins. Doar spune-ne toate cauzele pentru care ar face cineva asta.
— Motivele?
— Da. Motivele.
— A!
Moore a bătut cu bastonul în pavaj şi a făcut un gest spre portiera deschisă a trăsurii.
— Pentru asta, trebuie să facem un drum.
Joel s-a străduit să o ajute pe Hwa să intre, era greu să nu se împiedice de rochie, chiar dacă era doar simulată, şi imediat au plecat. Ca şi în turul precedent al lui Hwa prin Whitechapel, Moore le-a arătat cele cinci crime cunoscute din 1888. Joel nu putea să vadă toate detaliile la fel ca Hwa, dar ea s-a gândit că poate e mai bine aşa. Văzuse destul deja. Şi astfel, în loc să se crispeze de groază, a sărit din trăsură la fiecare loc şi a pus întrebări la care Hwa nu se gândise: *De ce n-ar suspecta nimeni un doctor? Dar o moaşă? E vreun adevăr în legătură cu masoneria?*
Aşa că n-a văzut cum devin crimele tot mai rele. Tot mai violente. Cum Spintecătorul lua tot mai mult de fiecare dată, până când s-a ajuns la cadavrul fără faţă şi fără sex al lui Mary Kelly, pe care-l vedeau cenzurat. Nu mai avea buze. Nu mai avea sâni. Îi scosese uterul şi clitorisul.
— Par omoruri rituale, da, a spus Moore. Dar e foarte rar pentru culte să omoare oameni în afara comunităţii lor.
— Dar cultele Santa Muerte? a întrebat Joel. Am văzut o expoziţie despre ele la Muzeul Comportamentului.
— Nu există niciun cult Santa Muerte, i-a răspuns Moore. A fost doar un răspuns ritualic la haosul narcoculturii din Mexic. Asta-i orice ritual. O încercare de a rândui o lume neorânduită.
Moore a arătat cu vârful bastonului strada din jur şi oamenii de pe ea.
— De fapt, cred că-i singurul motiv pentru care cineva ar face orice. Cultul care l-a crescut pe tatăl

tău, de exemplu. Şi cel din care face parte acum.

Hwa s-a uitat spre Joel.

— Poftim?

— El e Joel Lynch. Tatăl lui e Zachariah Lynch, a spus Moore şi a arătat cu bastonul. Zachariah Lynch s-a născut într-o comună antiştiinţifică înfiinţată de Gaia Opal Abramson. La început era un loc unde se împleteau coşuri şi se făcea dragoste liberă…

— Până când copiii au făcut pojar, a completat Joel. Şi polio. Dar tata nu mai e membru al acelui grup. Sau al oricărui grup, cu atât mai puţin al unui cult.

— Compania Lynch nu e un cult? a întrebat Moore. Nu e o organizaţie nouă fanatic devotată împlinirii dorinţelor şi visurilor unei singure persoane, pe baza perspectivei sale asupra realităţii?

— Nu e un cult, e doar o afacere de familie, a replicat Joel. Şi n-are nimic de-a face cu crime ca astea. Crime pe care oamenii le atribuie unor organizaţii precum cea a francmasonilor.

Moore a rânjit superior.

— Teoria Gull, adică teoria lui Stephen Knight despre crime ca acoperire masonică a copilului nelegitim al prinţului Albert Victor, e neplauzibilă din mai multe motive. În primul rând, problema unui copil nelegitim ar fi fost neglijabilă, mai ales dacă el ar fi fost catolic, aşa cum pretinde Knight. Actul de instalare din 1701 îi excludea pe catolici de la succesiunea tronului. Şi chiar dacă Albert Victor s-ar fi căsătorit, căsnicia i-ar fi fost invalidată fără aprobarea suveranului, conform Actului căsniciilor regale din 1772.

— Adică tu spui că nu exista un motiv real pentru moartea acelor femei.

Hwa se uita la ofiţerii de poliţie care se mişcau pe lângă cadavru, luându-şi notiţe şi aprinzându-şi pipe. Unul a luat-o la fugă, să vomite.

— Nu, a spus Moore. Cineva le-a omorât dintr-un motiv. Dar era un motiv cu totul personal. Numai ucigaşul poate să-l explice. Şi chiar şi atunci, explicaţia ar fi inerent limitată de conştiinţa de sine a ucigaşului.

— Iartă-mă, domnule Moore, dar ai lăsat ceva pe afară, a spus un bărbat mic, într-un costum albastru luxos din alt secol.

Era foarte drăguţ şi părea să vină din Sudul American, vocea îi era o versiune mai înaltă şi mai însufleţită a vocii lui Rivaudais. S-a desprins din spaţiul dintre doi ofiţeri de poliţie şi a întins mâna. Abia când i-a strâns-o, Hwa a văzut că are degetele mici extraordinar de lungi.

Moore a bătut cu bastonul.

— Şi ce anume am lăsat pe afară, domnule Capote?

— Ceva foarte simplu. Un fapt mic, mic şi simplu, de bază.

Capote s-a uitat admirativ la Joel.

— Nu eşti o imagine.

— Am 15 ani, i-a răspuns Joel.

— Şi merită să aştepţi, sunt sigur.

Capote s-a întors spre Hwa.

— Oh, scuze. Nu mă prea lasă să ies. Cel puţin nu în varianta mea adultă. Toată lumea îi iubeşte pe Dill şi poveştile despre Crăciun şi pe Harper, dar încearcă să fii tu însuţi, şi deodată toţi trebuie să semneze o declaraţie de renunţare.

— Te pricepi la ucigaşi în serie? l-a întrebat Hwa.

— S-a înşelat în privinţa lui Manson, a zis Moore în mâneca hainei.

— Lasă aia! Toată lumea s-a înşelat în privinţa lui Manson. Dacă ai citi un roman despre unul cu păr soios ca el care şi-o trage cu vedete şi seduce fete proaste din suburbie ca să-l ajute să pornească un război rasial şi deci apocalipsa, nu l-ai crede. Nu e plauzibil, până se întâmplă.

Capote s-a uitat implorator la Hwa.

— Asta-i ideea, draga mea. Există o singură explicaţie pentru toate astea, una singură care contează.

— Ei urăsc femeile, a spus Moore. Ucigaşii în serie sunt culmea misoginismului.

— Nu, domnule Moore, culmea misoginismului a fost inventarea corsetului, a replicat Capote şi i-a luat mâinile lui Hwa într-ale sale. În plus, sunt destui ucigaşi în serie care omoară bărbaţi. Randy Kraft, de exemplu. Şi destule ucigaşe. Ştii ce se spune despre femela oricărei specii. Dar de ce oamenii uită ceva despre aceşti ucigaşi, le scapă mereu ceva foarte simplu. Foarte uman.

Zidurile din jurul lor au început să pâlpâie şi să se stingă. Pavajul s-a pixelat. Ceaţa s-a destrămat. Hwa a văzut circuitele din faţa lui Capote.

— Ce e? l-a întrebat repede. Ce am uitat? De ce face asta?

— De ce facem toţi ce facem? a întrebat Capote.

Joel s-a evaporat de lângă ea. Pavajul i-a dispărut de sub tălpi. Ceaţa s-a subţiat până la un alb strălucitor.

— Nu ştiu! a spus Hwa, s-a smuls din strânsoarea lui şi l-a prins de umeri. Te rog spune-mi.

— Că vrea, a şoptit Capote. De aia o face. Că vrea. Pentru că…

Simularea s-a terminat. Hwa a simţit că i se ridică stomacul la gât. Şi-a smuls casca de pe cap, ca să nu vomite în ea. Doamna Gardner stătea lângă cabină cu Joel, care se uita sfios în podea. Doamna Gardner n-a spus nimic. A ridicat o mână şi a început să dezlege nodul elaborat al eşarfei roz de la gât, ca şi cum astfel şi-ar fi eliberat vorbele. Dar n-a avut timp să răspundă, pentru că s-au deschis uşile bibliotecii şi a intrat şeful lui Hwa.

Şi era acoperit de sânge.

— Daniel!

— Sunt bine, Joel, a spus Síofra.

Nu era bine. Cel puţin, n-arăta ca şi cum ar fi. Arăta jalnic. Pe cât de jalnic putea să arate un bărbat ca el. Avea dâre roşii sub ochi şi pumnii juliţi şi însângeraţi ca o bucată de carne mestecată. Sângele îi pătase gulerul şi jacheta. Avea cămaşa scoasă din pantaloni într-o parte.

Arăta obosit. Foarte obosit.

— Te rog să-mi scuzi înfăţişarea, Joel. Am venit să o anunţ pe Hwa de nişte schimbări în protocolul de securitate. Pe urmă am o întâlnire cu tatăl tău, Katherine şi Silas. M-am gândit să vă duc acasă pe amândoi.

— Ce făceai în turnul ăsta? a întrebat Joel.

Dar Hwa avea deja o idee. Beaudry locuia în Turnul Doi. Văzuse în profilul lui, dintre toţi, el locuia cel mai aproape de şcoală şi deci cel mai aproape de Joel. Majoritatea celorlalţi care lucrau pentru Silas la pază locuiau în Trei sau Patru, dar Beaudry era zgârcit. De-aia şi spusese că primele sunt mai bune decât petrecerile. Şi lui îi rupsese degetul. Şi avea o faţă pe care Síofra ar recunoaşte-o.

— Nu contează, a spus Hwa. Hai să mergem!

L-a lăsat pe Joel s-o ia puţin înainte, în timp ce se îndreptau spre ieşirea la pasarela de mare viteză. Síofra păşea în ritmul ei, alături, şi ea a aşteptat o vreme până să deschidă gura.

— Ai…

— Nu mă întreba! a întrerupt-o Síofra. E mai bine pentru amândoi dacă nu ştii.

Hwa a înghiţit în sec.

— Corect.

S-a uitat la mâinile lui.

— Dar ar trebui să ţi le îngrijeşti.

— Nu ştiu, a zis Síofra şi a întins mâinile în faţă.

Tremurau uşor. Nu era un tremur ca de bolnav, doar un fior subtil. A strâns pumnii şi din tăieturile de la încheieturi a ieşit sânge. Răni defensive, aşa li se zicea în rapoartele poliţiei. De-aia se poartă mănuşi la box. Pentru că într-o luptă adevărată îţi

faci la fel de mult rău ţie pe cât îi faci adversarului, în majoritatea cazurilor.

— Uneori te simţi mai bine dacă nu laşi ceva să se vindece.

— Aşa e, a zis Hwa înainte să-şi dea seama cât de adevărat era.

Se apropiau de uşile de ieşire. Joel îi aştepta. Síofra şi-a încetinit paşii fără să se oprească de tot. Şi-a coborât vocea.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ce să-ţi spun?

— Ce-au scris. Pe oglindă.

Părea că se întâmplase foarte demult. Şi părea ceva frivol. Ceva de amatori. Beaudry şi ceilalţi şi-au pus nişte prieteni să-i distrugă casa în absenţa ei. Era doar intimidare, nimic din ce văzuseră ea şi Joel în Whitechapel. Doar dacă nu erau parte din acelaşi lucru. Poate că aşa începeau ucigaşii de felul ăla. Într-o zi îi spui unei femei că o s-o violezi şi câţiva ani mai târziu îi tai sânii şi-i mănânci rinichii.

După expresia de pe faţa lui, părea că Síofra deja credea asta.

— Nu mi s-a părut important, a răspuns Hwa.

Síofra s-a oprit brusc. Hwa a observat abia după doi paşi şi, când s-a întors spre el, a văzut că faţa îi era insuportabil de tristă.

— Neimportant? a întrebat-o. Neimportant?

— Da. Nu prea. Nu în marea schemă.

— Marea schemă.

Hwa a dat din umeri. S-a uitat în podea.

— Da.

A văzut cum se apropie pantofii lui de ai ei. Ai lui aveau pete de sânge. Şi ai ei.

— Uită-te la mine!

Ea s-a uitat. Era greu. Nu ştia de ce era aşa de greu, dar să-i întâlnească privirea o făcea să se simtă de parcă ar fi ţinut ochii deschişi într-o furtună de zăpadă. O durea.

— Cine te-a învăţat pe tine că aşa ceva, o ameninţare la adresa vieţii tale, nu e importantă?

Şi, ca şi cum s-ar fi uitat direct în vântul iernii, ochiul lui Hwa s-a umplut de lacrimi. A clipit şi s-a dus. A dat din cap. Şi-a mişcat buzele şi-a rânjit.

— Şi ce-ai de gând? O să faci iar dansul ăsta, dacă-ţi zic?

— Nu.

Síofra a mai făcut un pas. Când Hwa s-a încordat, el s-a oprit şi s-a dat puţin înapoi. Şi-a coborât şi mai mult vocea.

— Nu. N-aş face asta. Nu dau în femei.

Faţa Sabrinei i-a apărut, nechemată, în câmpul vizual. Şi a lui Layne. Şi a lui Calliope. Urma mama ei? Hwa a închis ochii strâns. *Camera de control*, şi-a zis. *Apasă pe butoane. Răsuceşte întrerupătoarele.*

— Noile protocoale de securitate? s-a auzit pe ea însăşi cum întreabă.

— O, alea.

Síofra şi-a dres glasul.

— I-am prezentat sugestia lui Joel tatălui său. O să locuieşti cu ei de acum înainte. Şi avem o informare pe care s-o citeşti. Despre balul de deschidere.

Balul se ţinea la un nivel al Turnului Patru cu privelişte. În fiecare oră, podeaua se rotea complet, aşa că toate cuplurile de la mese puteau să vadă şi oraşul, şi oceanul. Şi era cea mai puţin spectaculoasă atracţie. Clubul Synth-Bio aranjase fel de fel de plante şi animale special pentru ocazie: viţe-de-vie mici, tentaculare, ce urcau pe pereţi, păstăi de arţar ce dansau şi se roteau în aer ca zânele şi o luau în sus, ca nişte spirale, când atingeau orice suprafaţă, fluturi care dădeau din aripile lor cu efect Faraday.

Niciunul dintre elevi nu le băga în seamă. Erau prea ocupaţi să mimeze sexul anal pe ringul de dans.

— Un bal de deschidere la liceul din New Arcadia, a spus Hwa, dintr-un balcon de unde putea să vadă toată acţiunea.

A dat din mână, arătând spre mulţime.

— Greu găseşti un cuib mai vicios de…

— Da, da, am înţeles, i-a tăiat-o Joel. Am stabilit că o să urâm seara asta în mod egal, mai ţii minte? Hai să mergem sus.

Sus era evenimentul corporaţiei. Muzica era mai liniştită, produsă de instrumente ţinute de mâini umane. Oaspeţii nu prea dansau, mai degrabă se îndepărtau cât mai mult posibil de ring. Fuseseră invitaţi parteneri, investitori şi dezvoltatori prieteni cu familia Lynch, să vadă cum merge acest experiment în urbanism. Când Hwa a trecut pe un singur strat vizual, a văzut numai logouri discutând unele cu altele deasupra unor tarte cu ou foarte mici, presărate cu arpagic.

Zachariah plănuise să facă un anunţ important. Hwa n-avea nicio idee despre ce era vorba. Când Joel l-a întrebat, tatăl lui i-a zis numai că „o să fie ceva de auzit". Probabil avea de-a face cu Proiectul Poseidon. De ce altceva ar fi invitat Zachariah atâţia oameni, mulţi dintre ei prezenţe media?

— Zachariah chiar a făcut ceva special aici, a auzit-o Hwa pe o femeie vorbind cu un grup de roboţi ce semănau cu doctorul Mantis, în timp ce intrau la cealaltă petrecere.

Din ţeasta ei păreau să crească pene verzi ca smaraldul. Hwa nu-şi dădea seama dacă erau reale sau nu.

— Păcat că n-o să mai fie prin preajmă să vadă roadele.

Hwa l-a tras pe Joel departe de conversaţie.

— Cu cine trebuie să te întreţii? l-a întrebat.

— Păi, cel care mi-a făcut designul implanturilor e aici. Poate că ar trebui să-l salut.

— Bine. Hai să facem asta. Unde-i?

Joel a făcut un semn din cap spre dreapta.

— Stă lângă femeia cu păr roşu.

Nu mai era nevoie să se uite. Dar s-a uitat oricum. Eileen stătea lângă un bărbat scund, îmbrăcat în smoching, asculta atentă şi zâmbea. Arăta mai puţin rotunjoară decât de obicei. Obosită. Ca şi cum n-ar fi avut timp sau chef pentru mâncare. Când a văzut-o pe Hwa, zâmbetul i-a pierit o clipă. Joel s-a împins prin ringul de dans cu o mână întinsă înainte.

— Salut, doctore Carlino!

Doctorul s-a luminat când l-a recunoscut pe Joel. Literalmente. Ceva din ochii lui a fulgerat auriu. Îi aminteau lui Hwa de ochii doctorului Mantis şi s-a întrebat dacă-şi făcuse intervenţiile până la capăt – camere în ambii ochi, nu doar într-unul. Când s-a uitat la ea şi i-a văzut pupilele dilatându-se pe orizontală, a ştiut că da.

— Hei, Joel! Speram să te văd. Şi ea e paza ta, nu? Cea organică?

Hwa i-a strâns mâna caldă, cărnoasă.

— Eu sunt. Go Jung-hwa. Bucuroasă de cunoştinţă.

— Ce specimen minunat eşti, draga mea.

Carlino a refuzat să-i dea drumul la mână până nu şi-a smuls-o Hwa singură. Roşeaţa ce se întindea spre linia în retragere a părului nu i se mai ducea totuşi de pe faţă. A făcut un gest spre ea.

— Cred că eşti foarte mândră de toate astea.

Hwa nu ştia dacă se referă la costumaţia ei sau la trupul dinăuntru. Nu era mândră de niciuna. Amândouă erau provizorii.

— Fac sport, i-a zis în cele din urmă.

— A, nu, draga mea, mă refer la genomul tău.

Carlino a făcut un gest ca şi cum ar fi cules bucăţi de aer din jurul ei, ca un vraci de pe timpuri într-un ritual de vindecare.

— E atât de curat. Intact. Fără editări. Fără augmentări. Pur, simplu, auster. Aproape zen, dacă pot să spun aşa.

Acea parte din Eileen care încă o mai considera pe Hwa prietenă s-a activat pe autopilot, pentru că

şi-a pus repede mâna pe braţul doctorului Carlino înainte ca Hwa să apuce să-i spună ce crede.

— Mi-e cam sete. Putem să vă aducem ceva de băut?

— Sigur, a răspuns Hwa.

Eileen era unul dintre puţinii oameni din încăpere în care avea încredere să-i toarne ceva.

— Două sucuri.

Eileen a arătat spre ringul de dans.

— Ca să ştii…

— E mama ta? a întrebat Joel. Cea care dansează cu Daniel?

— Uite, acum ştii, a spus Eileen şi s-a dus după Carlino.

Hwa visa şi ăsta era un coşmar. Avea o derealizare şi asta era o criză. Era moartă şi ăsta era iadul. Un iad al jazzului fără standarde şi crudités şi o eternitate petrecută privindu-şi mama cum rânjeşte spre ea de după umărul şefului ei şi cum îşi plimbă o mână acoperită cu bijuterii pe spatele lui, în sus şi în jos.

— Vreau să cobor, a spus Hwa.

— Arată bine, a zis Joel. Auriul vă prinde pe amândouă. Bineînţeles, ea îl are pe toată rochia şi tu numai pe nasturii de pe costumul ăsta mulat, dar…

— Hwa-jeon!

Unii din mulţime s-au oprit să se uite la Sunny. Sunny i-a ignorat. A ridicat mâna de pe umărul lui Daniel şi i-a făcut lui Hwa un semn să se apropie. Picioarele lui Hwa n-aveau niciun chef să se mişte. Niciunul. Şi totuşi se mişcau, poate duse spre mama ei de către Joel. S-au oprit abrupt şi Joel a întins o mână spre Sunny.

— Bună. Sunt Joel Lynch. Hwa e bodyguardul meu. Sunt fericit să te cunosc.

Mama ei i-a luat mâna lui Joel.

— Ce mă bucur să te întâlnesc, Joel! Sunt Go Sun-hwa. Cei mai mulţi îmi spun Sunny.

Clienţii, a adăugat Hwa în gând. *Escrocii. Nu prietenii.*

— Te simţi bine aici? a întrebat-o Joel.

— O, e o petrecere atât de frumoasă! a izbucnit Sunny. Te-ai întrecut pe tine.

Greaţa care o asalta pe Hwa de fiecare dată când maică-sa deschidea gura i s-a ridicat din stomac în gât şi s-a accentuat. De ce trebuia să fie acolo cu el? La astfel de evenimente oricum câştiga mult. N-ar fi avut nevoie să-l deranjeze pe Síofra. Putea să găsească un alt nefericit de care să se agaţe. Îl alesese pe Síofra fiindcă ştia că lucra cu Hwa.

— Pot să continui eu acest dans? a întrebat Joel.

— Ce? au întrebat Hwa şi mama ei la unison.

— Nu te superi, nu, Daniel? Vreau doar să învăţ mai multe despre Hwa direct de la sursă, cum s-ar zice. O să dansezi tu cu ea, nu?

— Evident, a răspuns Síofra şi a luat-o de mână pe Hwa înainte ca ea să poată protesta. Apoi Joel şi mama ei s-au îndepărtat, mama se uita urât la ea peste podeaua nesfârşită de marmură, încălcând regulile politeţii. Şi Síofra încerca s-o conducă blând.

— Relaxează-te, îi repeta. O să fie bine. Sunt cu ochii şi pe el.

Hwa se uita direct în pieptul lui.

— Îmi pare rău. N-am mai dansat de pe la vreo zece ani. Oamenii nu-mi intră în spaţiul personal decât dacă mă lupt cu ei.

— Asta te frământă?

Síofra părea să socotească ceva în minte, ca şi cum îşi calcula partea dintr-o notă de plată lungă şi complicată. Degetele lui se jucau absente cu clamele de pe spatele lui Hwa. Ele ţin costumaţia împreună, îi spusese Séverine. Butonii de perle, din perle adevărate, din Mările Sudice, cusute direct pe pielea neagră, erau doar pentru aspect.

— Nimeni n-a mai venit atât de aproape de tine fără să te rănească înainte? De-aia te sperii?

Hwa a aprobat din cap.

— Acum nu mai eşti speriată.
Ea a clătinat din cap.
— Păi, asta-i ceva.
A făcut o mişcare cu o mână şi şi-a împletit degetele cu ale ei, iar cu celălalt braţ a strâns-o şi mai tare.
— E cântecul nostru.
După câteva măsuri, ea a recunoscut „Nu că-i un şut în cap?” şi a râs, deşi nu voia. A rotit-o şi a îndepărtat-o de el, apoi a rotit-o şi a tras-o înapoi, aducând-o şi mai aproape. O acţiune surprinzător de uşoară.
— Vezi, n-a fost aşa de greu, i-a spus el, ca şi cum îi citise gândurile. Trebuie doar să ai încredere în mine.
Hwa n-avea nimic de răspuns. Dar el continua s-o strângă.
— Mama ta te-a poreclit după un desert pe care-am vrut mereu să-l încerc. Hwa-jeon, adică. Am fost în Pyeongyang astă-iarnă şi gazdele mele mi-au spus că florile proaspete sunt ingredientul secret. Să aştept până înfloresc.
Hwa s-a uitat în sus la el. Ciudat cum putea să i se însenineze faţa şi să i se întunece! Ar fi putut să se caţăre în căldura blândă a privirii lui şi să-şi facă un cuib acolo.
— Cine eşti tu, de fapt?
El a zâmbit.
— Tu vorbeşti? Ştii cine sunt. Sunt Daniel Síofra. Mă bucur de cunoştinţă. Tu cine eşti?
Iar a rotit-o înainte şi înapoi.
— Spune-mi ce-ai văzut în globul de cristal al lui Lynch.
Merita o încercare. Şi el o întrebase odată. Cumva îşi dorea să-i fi spus atunci când a avut ocazia.
El a înclinat capul.
— Te-ai uitat la dosarul meu?
— Dosarul tău e revizuit, i-a spus Hwa. Complet. De ce?

Pe faţă i-a apărut aceeaşi privire de învins pe care o avusese când văzuse eroarea, atunci, la şcoală, în momentul crizei.

— Hwa…

— Eşti vulnerabil? Poţi fi hăckuit? Ca unul cu cască?

— Hwa.

I s-au înmuiat genunchii. Hwa l-a prins. L-a ţinut.

— Hwa. Ceva nu-i în regulă.

— Ce? Ai dureri de cap?

El s-a îndreptat. A zâmbit.

— Nu. Deloc, domnişoară Go.

Ea a simţit fiori de gheaţă pe spinare. Nu vorbea ca el însuşi. Ce spusese vrăjitoarea de sub pod despre cum poţi să-l manevrezi pe unul cu cască?

— Hei, i-a şoptit Hwa. Spune-mi numele, băiete!

— Go.

Capul i s-a scuturat. S-a prins cu degetele de umerii ei. Parcă se ţinea strâns de marginea unei bărci pe o mare zbuciumată.

— Go Jung-hwa. Jung-hwa-sshi.

— Asta e. Aşa mai merge.

— Hwa, e ceva în neregulă cu mine, a şoptit Síofra. O, Doamne, Hwa, sunt…

Ceva uşor şi umed i-a atins în treacăt umărul stâng. Hwa a simţit ceva dulce. Un pahar de şampanie s-a spart lângă ea. Au urmat exclamaţii de surpriză. Şoapte. Râsete. Hwa s-a întors. Aproape că nu l-a recunoscut pe bărbat. Mintea ei era încă la Síofra. Dar în centrul ringului de dans stătea domnul Moliter, foarte, foarte beat. Destul de beat ca să arunce un pahar de şampanie spre capul ei şi să rateze. Cum de ajunsese aşa? Îi lăsau pe supraveghetorii balului să bea?

— Tu.

Bătrânul profesor arăta spre ea.

— N-ai nimic ce merită vândut pe piaţă, aşa că te răzbuni pe ceilalţi.

Moliter şi-a târşâit paşii pe ring ca un sac de cartofi putreziţi ce se rostogoleşte. A continuat să ţină degetul îndreptat spre ea şi să-l agite. Îşi păstra rânjetul de beţiv mâncător de căcat, acelaşi pe care-l avea uneori când Hwa o lăsa pe Eileen la el.

— O tipă cu o faţă ca a ta, într-un oraş ca ăsta, cu atâta pizdă de vânzare, n-are nicio şansă…

Pumnul lui Hwa a zburat atât de repede, că aproape n-a părut o mişcare. Moliter s-a prăbuşit într-o clipă. A început să se zbată pe podea ca un gândac de Colorado, încercând să vorbească printre dinţii plini de sânge.

— Curvă mică cu gură mare.

Antrenoarea Alexander. Antrenoarea Brandvold. *E adevărat că unul dintre profesorii de aici are o anumită preferinţă?*

— Ce, te-au concediat în sfârşit? Au descoperit cum îţi petreci pauza de masă?

A mimat o masturbare masculină. Moliter a scuipat spre ea sânge care s-a împrăştiat, roşu întunecat, pe podeaua de marmură crem.

— Eşti jalnic.

Hwa s-a întors spre mulţimea adunată.

— Tipul ăsta de aici a fost profesorul meu. Dacă vă vine să credeţi. Şi în ultimul an, imediat după ce a murit fratele meu…

Vorbele o sufocau. A tras aer adânc în piept. A continuat.

— A spus că e păcat că am faţa asta, fiindcă dacă aş fi făcut bani cum face mama, frate-miu n-ar mai fi muncit la platformă şi n-ar mai fi murit.

Hwa i-a tras un şut într-o gleznă.

— Ai noroc că n-am timp de tine.

S-a întors spre Síofra, care se ţinea de cap. Arăta mizerabil. Hwa s-a întins şi l-a sprijinit. Lumea le-a făcut loc. L-a dus pe o banchetă lipită de perete. Síofra a alunecat şi s-a ghemuit. Ea l-a mângâiat pe păr. Pe faţă. El respira uşor, repede şi superficial. Ca şi cum i se scurgea tot sângele din el.

— O, Doamne, am uitat cum e durerea, Hwa, doare…

— Probabil e doar o migrenă, nu? l-a întrebat Hwa, prefăcându-se relaxată. O să-l găsesc pe Joel şi pe urmă te duc acasă şi te reparăm. Joel?

Linişte.

— Joel.

A înghiţit în sec. A strâns pumnii pe după sacoul lui Síofra, ca să nu se vadă cum tremură. Era prea mult pentru o singură seară.

— Joel, dracu' să te ia, răspunde-mi acuma sau jur…

— *Joel, trebuie să înţelegi*, s-a auzit vocea lui Zachariah în urechea ei.

Joel deschisese o conversaţie live în loc să-i răspundă. Asta însemna că nu poate să-i răspundă. Sau n-avea voie. Hwa s-a uitat după el prin încăpere. Nu era nicăieri.

— *Plănuiesc să rămân în viaţă mult timp. Şi prietenul tău Daniel e parte din plan*.

Hwa a simţit cum i se strânge stomacul. *Am planuri mari pentru Daniel*, spusese bătrânul. O, Doamne. O, futu-i.

— Joel, unde eşti? a şoptit Hwa.

Şi-a reglat câmpul vizual. L-a găsit pe Joel. Era la etajul de deasupra. Hwa şi-a lipit fruntea de a lui Síofra.

— Stai aşa, i-a spus. Rezistă, Daniel.

— Numele meu, a spus el şi a zâmbit îndurerat. Îmi ştii numele, a adăugat el printre dinţii care-i clănţăneau.

— Normal că-l ştiu, a replicat Hwa şi a luat-o la fugă.

Familia Lynch se adunase într-o cameră mică de şedinţe de deasupra pădurii. Prin podea se vedeau roşul şi auriul copacilor de dedesubt. Pereţii camerei erau de sticlă. Prin ei, Hwa vedea aurora boreală vălurindu-se deasupra capetelor, verde şi roşie pe cerul înstelat, un bâzâit în dinţii lui Hwa, o mâncărime în muşchi.

S-a lăsat pe vine, mai aproape de podea.

— A venit vremea, a zis Zachariah. Joel, tu o să moşteneşti această companie. Ăsta a fost planul meu dinainte să te naşti. Dinainte să fii doar o blastemă în uterul mamei tale. Dar n-am plănuit s-o conduci singur.

Hwa auzea totul cu un efect stereo bizar. Joel îşi deschisese căştile pentru ea şi acum ea auzea prin ambele seturi de urechi, şi cele organice, şi cele mecanice. S-a întrebat o clipă pe unde-o fi mama ei în acea pădure. Sau Eileen. Unde erau toţi. Cum de ajunsese singură în locul ăsta întunecat, tainic. Cum de ajunsese atât de departe.

— Nu cred în moarte.

Zachariah a făcut o pauză să respire.

— Cred că moartea e un mit. Un basm ca să ţină umanitatea sub control. Ceva care să ne facă să ne temem de puterea noastră de decizie. Ceva să ne facă să tremurăm înaintea capacităţii noastre de a alege.

Un murmur printre cei din familia Lynch. Erau de acord, ca de obicei. Ca un *amin* sau un *slavă Domnului*. Ca un imn pe care-l cântaseră toată viaţa.

— Mi-am dedicat viaţa acestei companii, a continuat Zachariah.

Îl conducea pe Joel prin cameră, gesticulând spre stelele de afară.

— Am încercat să am o existenţă împlinită, cum se spune. Am încercat să le am pe toate. Muncă. Familie. Timp pentru artă şi cultură. Unele visuri.

Bătrânul s-a întors şi s-a uitat la Joel. În beznă, butoanele armurii lui de respirat străluceau şi pulsau.

— Am învăţat că nimeni nu poate să aibă tot.

Zâmbetul i s-a întins, larg şi palid, în întuneric.

— Poţi să le ai pe toate, dar nu în acelaşi timp.

Joel s-a încruntat.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Spun că mă retrag. Spun că a venit vremea. Viitorul pe care l-am plănuit a durat prea mult să apară. E timpul să fac un transfer. Să nu intri niciodată undeva fără să ai o strategie de ieşire, Joel. Odată ce o ai, poţi să conduci lucrurile cum vrei, fără să te temi de consecinţe. E singurul mod de a inova în lumea asta.

— O strategie de ieşire? a întrebat Joel şi s-a uitat la fraţii şi la surorile lui.

Ei priveau în altă parte. Fiecare ţinea o poză într-o ramă. Imaginile din rame se schimbau: Zachariah bătrân, Zachariah tânăr. Zachariah bolnav, Zachariah vindecat. Toată istoria lui era spusă în acele efigii purtate de copiii lui mai mari, mai devotaţi.

— Transfer?

— Nu te uita la ei, uită-te la mine, a murmurat Zachariah. Eu sunt cel care te-a pus în poziţia asta. Eşti moştenitorul meu! Eşti viitorul acestei companii!

— Dar, tată…

Joel s-a uitat la tatăl lui, apoi la plămânul de fier din centrul camerei, de sub bolta înstelată.

— Tată…

— O să fiu în continuare tatăl tău, a spus Zachariah şi buzele ca de cauciuc s-au tras înapoi într-un zâmbet vesel. Dinţii lui prefabricaţi au lucit nefiresc de albi.

— Ba chiar o să fiu un tată mai bun. O să am un trup mai bun. O să pot să călătoresc cu tine, să te ajut să iei decizii, să te ajut să trasezi o direcţie pentru această companie. Dar o să pot să am în sfârşit şi viaţa mea. Un început nou. Şi cândva aşa o să fii şi tu.

— Adică peste o sută de ani, i-a răspuns Joel, sec. Adică după aia?

— Toţi am făcut sacrificii, a spus Katherine, sora lui, şi imaginea tatălui ei i-a strălucit în mâini. Ar fi fost mai uşor să facem compania publică. Dar

voiam, aveam nevoie de ceva diferit. Şi acum e rândul tău să sacrifici ceva.

— Ăsta-i viitorul, a spus Paris.

— Nu-i ca şi cum Daniel a fost o persoană reală, a adăugat London. Nu tocmai. Noi l-am făcut, Joel. Noi l-am construit. Ca pe o păpuşă.

— O figurină realizată după un erou, a tunat Silas şi toţi au râs.

Lui Hwa i s-a strâns iar stomacul. Doctorul Smith încercase să le spună. Copil Schimbat. Un avatar. Îl construiseră după specificaţiile lor, îl crescuseră să le fie la îndemână, ca un miel de sacrificiu. Şi acum venise vremea să-l măcelărească.

— Să nu râdem de Daniel, a spus Zachariah blând. A fost foarte ascultător până acum. Un angajat model. Doar că i-a sucit capul femeia asta tânără.

Hwa a închis ochii. Era vina ei. Dacă l-ar fi dorit mai puţin. Dacă ar fi avut mai puţină nevoie de el. S-a forţat să asculte în continuare. Joel o introdusese în conversaţie cu un motiv. Şi îi era loială lui Joel, şi-a dat ea seama. Ceilalţi din familia Lynch puteau să se ducă dracului.

Joel s-a uitat la fraţii lui. S-a uitat la tatăl lui. S-a întins şi i-a îndepărtat ceva bătrânului de pe guler. Apoi l-a îmbrăţişat. Cei doi au stat îmbrăţişaţi un moment lung.

— Hwa, a rostit clar Joel.

— Ea mi-a arătat adevărul, a spus Zachariah şi l-a mângâiat pe Joel pe spate. Mi-a arătat ce trebuie să fac. De ce să fac mişcarea acum şi nu mai târziu. Să bat fierul cât e cald.

— Hwa, salvează-l pe Daniel!

Joel încă îl ţinea pe tatăl lui în braţe. Îl ţinea strâns.

— Hwa, salvează-l! Salvează-l acum!

— Da, băiete, a murmurat ea.

I-a atacat pe amândoi. L-a smuls pe Joel de lângă tatăl său şi l-a împins în spatele ei cu o mână, iar cu

cealaltă i-a tras lui Zachariah un pumn în faţă. Să mai încerce să-şi transfere conştiinţa şi după ce n-o să mai fie conştient. Să vedem dacă-i iese şi asta bătrânului.

Zachariah Lynch s-a clătinat pe picioare. Numai armura îl ţinea drept, ca pe o marionetă ale cărei sfori nu fuseseră încă tăiate.

— Joel… a murmurat el cu gura însângerată. Nu poţi să vezi viitorul care vine…

— Nici pe mine nu m-ai văzut când am venit, i-a spus Hwa şi a tras un şut devastator în trupul lui vechi. A căzut ca un sac cu frunze uscate.

S-a întors spre Joel. Băiatul s-a uitat la bătrân. Pe urmă la fraţii lui. Aceştia s-au ridicat de pe scaune în acelaşi timp, ca un singur om. Ceilalţi din familia Lynch se uitau la Hwa şi la Joel. Pentru prima dată în acea seară, Hwa s-a gândit la puşcărie. A îngenuncheat. Zachariah încă avea puls.

— Trăieşte.

— Păcat, a şoptit Katherine. Megaloman împuţit. Vasiliscul lui Roko. Parcă nici n-a plecat vreodată din cultul ăla.

— Era nebun, a spus Silas. L-am iubit, dar era nebun rău.

— Bine spus! a aprobat Paris Lynch, aranjându-şi jacheta. N-am ce zice, Joel, pentru o primă decizie administrativă, te descurci foarte bine. N-o să uităm curând. Bineînţeles că o să te ajutăm cu tranziţia, acum, că sănătatea tatei a intrat într-un declin rapid.

I-a făcut cu ochiul lui Hwa.

Geamăna lui, London, a aruncat rama spre centrul camerei. Ceilalţi au imitat-o. Ea a clătinat din cap ca şi cum se scutura de ceva murdar. Ceilalţi din familia Lynch şi-au ciulit urechile, în aceeaşi manieră.

— O, Doamne! Se aud ţipete? De jos?

— Vă doresc un Halloween plăcut, a spus Silas şi a ridicat paharul.

Joel a luat-o la fugă. Hwa l-a urmat.

— Joel!

În ultima vreme alerga mai rapid. A avut doar un moment la dispoziţie să fie încântată de progresul lui, fiindcă imediat mulţimea a strivit-o de perete. A alergat împotriva curentului format din adolescenţi care plângeau şi urlau pe scări. Boceau şi se împiedicau de trenele şi de cozile lor de la smochinguri, în timp ce Hwa cobora. L-a văzut pe Joel strecurându-se printre ei, îndepărtându-se de ea, rapid şi graţios numai după câteva săptămâni de antrenament. Prefectul a încercat să-i spună ceva, dar gălăgia era prea mare pe casa scărilor, paşi apăsaţi şi înjurături şi bipurile frenetice ale mesajelor. Lentilele o inundau cu informaţii despre fiecare elev şi ea le tot dădea la o parte. S-a lăsat să alunece pe balustradă la ultimele trepte şi a sărit pe ringul de dans.

Joel era acolo, cu doctorul Carlino. Părea că adormise. Carlino îl legăna în braţe.

— Dă-te de lângă el!

Hwa l-a împins. L-a ridicat pe Joel şi i-a simţit pielea. Încă era caldă. Încă avea puls. Respira normal.

— Joel. Joel, hai, băiete. Ce e?

— Am un buton de oprire, i-a spus Carlino.

S-a uitat la ea cu ochi morţi. Camerele din ei erau stinse. Negre. Goale.

— Dispari! i-a spus Hwa, clipind des şi repede.

Şi-a băgat braţele pe sub umerii lui Joel. Îl mai cărase o dată. Putea să-l care iar. A îngenuncheat. A luat poziţia unui pompier în acţiune. S-a uitat în sus.

O picătură de sânge i-a căzut pe faţă.

— Pentru astfel de momente, a spus Carlino, un buton de oprire e cel mai bun lucru.

Eileen atârna de tavan în nişte ghirlande. Pielea ei era o parodie de hârtie creponată, întinsă şi cârlionţată ca un ornament de petreceri de pe vremuri. Ochii îi erau duşi. Buzele îi erau o roză. Nu una reală, ci o roză făcută din carne, ca şi cum

faţa ei se hotărâse deodată să înflorească în loc să zâmbească sau să râdă ori să urle, ceea ce trebuie să fi făcut.

Trebuie să fi urlat atât de mult. Atât de tare. Cu atâta durere.

Ca Hwa, acum.

Şi mai mult sânge a picurat. Hwa îl simţea cald pe obraji, ca lacrimile. O parte nimerise pe faţa lui Joel şi ea l-a şters cu frenezie, acoperindu-i faţa cu palma şi trupul moale, cu propriul ei trup încovrigat. *Nu trebuie să se păteze*, s-a gândit. *Nu ca mine.*

Cum o făcuse?

Când avusese timp?

Daniel dansase cu ea. Din momentul în care ieşise Eileen din cameră. Ochii ei nu-l părăsiseră niciodată.

— Daniel, s-a auzit spunând. Daniel. Daniel. DanielDanielDaniel.

— *Vin*, i-a spus el în ţeastă. *Stai unde eşti. Nu te mişca. Vin imediat, Hwa. Hwa?*

Trupul ei a început să se scuture. O slăbiciune i-a cuprins mai întâi partea dreaptă, o pierdere subită a controlului, conştientizarea teribilă a faptului că nu poţi s-o opreşti, că nu poţi să opreşti nimic, că nu eşti în stare să faci nimic din toate lucrurile pe care ai putea să le faci şi pe care n-o să le faci niciodată. Parcă s-a dilatat timpul în acel moment, momentul dintre conştiinţă şi dispariţia conştiinţei, dintre evenimentul tragic şi percepţia lui de către creier. Aşa a fost şi pentru Eileen? Şi pentru Sabrina? Pentru Layne? Pentru Calliope? Ultimul moment se prelungise într-o agonie infinită?

Ăsta era iadul?

O beznă caldă i-a acoperit ochii. Braţe calde i-au luat pe ea şi pe Joel. Buze calde în părul ei.

Daniel.

— Sunt aici, a spus el.

Criza a început s-o sfâşie.

PARTEA A TREIA
NOIEMBRIE

XVI
FIICĂ

— Îţi vine asta?

Sunny i-a întins o rochie ca un fel de şal negru.

— E transparentă, a spus Hwa. N-o vreau.

Sunny a plescăit. A aruncat rochia peste grămada cu lucruri de lăsat. O grămadă mult mai mică decât cea cu lucruri de luat şi decât cea cu statut incert, pe care nu ştia dacă să le ia sau nu. Hwa s-a uitat la dulap. Mai aveau mult până să termine. Bănuia că dulapul mamei ei ar putea fi conectat la un buzunar din subspaţiu pe care universul aplicase eticheta A SE SPĂLA CU APĂ RECE ŞI CULORI ASEMĂNĂTOARE.

— Cei de la Societatea Irlandeză de Binefacere o să vină aici în două ore să ia lucrurile, i-a amintit Hwa. De ce nu mă laşi să te ajut?

— Tu nu ştii care şi cum. Nu pot să-ţi cer să găseşti ceva, pentru că nu ştii unde sunt. Nu-mi cunoşti sistemul.

Din dulap s-a revărsat o avalanşă de bucle, velur şi pene.

— Ce mai sistem!

Sunny s-a îndreptat de spate. A arătat cu degetul spre Hwa.

— Să nu te-aud! Nici să nu te-aud! Dacă familia Lynch ar fi fost în stare să-l prindă pe nebunul ăla, n-aş mai fi acum în situaţia asta.

Hwa s-a uitat la grămada de haine. La cutiile cu vase. De ce împacheta vase? Abia dacă mânca vreodată.

— Dacă ai fi votat pentru strategia Lysistrata…

— N-am intrat într-un sindicat ca să fac grevă. Am intrat pentru căcatul ăla de pensie.

Sunny a ridicat un maldăr de dantelă roz şi a aruncat-o peste grămada incertă.

— Lucrez ca toată lumea din oraşul ăsta. Cât de serios pot şi cât de mult pot.

— Ştiu.

Sunny a sporit dramatismul în timp ce răscolea prin cârpe. Părea să n-aibă niciun fel de organizare. Cutii de depozitare peste haine, peste facturi vechi, peste prosoape rulate. Mai mult de 20 de ani de haos total întinşi pe podeaua camerei de zi. Hwa nici nu mai reuşea să vadă măsuţa de cafea. Nici nu mai era sigură că obiectul pe care stătea era un scaun, aşa ascuns sub haine.

— Urăsc să mă mut, a spus Sunny.

— Da.

Hwa a văzut o ilustrată de Crăciun pe care-o făcuse înainte de grădiniţă. Era prinsă între paginile unui catalog de dildouri de sticlă. S-a gândit să nu pomenească de ea.

— Mutatul e nasol.

— De aia rămâi? Sau pentru şeful tău? a întrebat Sunny şi a ridicat o sprânceană. Merită să rămâi pentru el?

— Mamă! a strigat Hwa şi şi-a îngropat faţa în palme. N-am… Nu suntem… E şeful meu.

— Eu şi tatăl lui Tae-kyung n-am avut o problemă cu asta. Era managerul meu. E acelaşi lucru.

Hwa a schimbat subiectul.

— O să-ţi încapă toate astea în apartamentul din Calgary?

— Bineînţeles. E Alberta. Ţara schiului.

— Aia-i Montana.

— Ce-o fi. E pe continent.

Sunny s-a ridicat şi s-a întins. S-a îndoit de mijloc şi Hwa a auzit cum îi pocnesc oasele pe măsură ce i se relaxau muşchii şi i se aliniau vertebrele. Sunny a dat la o parte nişte cărţi vechi de gătit până a găsit o cutie. Înainte să spună ceva, Hwa a ştiut că Sunny o să schimbe limba în care vorbeau.

— Le vrei?

— Ce-s alea?

— Poze.

— Cu mine? Şi Tae-kyung?

Sunny a clătinat din cap. Era o mişcare minusculă, ca a plutei la pescuit când muşcă peştele.

— Nu. Sunt cu mine. Le vrei?

— Ce, sunt pozele tale de prezentare? Pot să le văd şi online. Şi credeam că le-ai vândut deja.

A făcut un gest spre haine.

— Ar trebui să vinzi şi căcaturile astea. Încă ai fani. Sunt sigură că cineva, undeva, îţi vrea chiloţii mai vechi.

Sunny şi-a supt o măsea.

— Ai terminat?

Hwa a dat din umeri.

— Sunt cu mine de când eram mică.

Hwa s-a uitat la cutie.

— Înainte să lucrezi? Înainte de primul tău contract?

Sunny a negat din cap.

— Dinainte de operaţii.

A lipit cutia de piept, ca şi cum, dacă ar fi îndepărtat-o de ea o clipă, ar fi fugit.

— Le vrei?

Hwa a încuviinţat.

— Bine.

Sunny i-a înmânat încet cutia. S-a mişcat cu tot corpul. Parcă ar fi murit ceva în cutie din clipa în care n-ar mai fi fost atinsă de mâini umane. Când Hwa a deschis-o, Sunny a ţâţâit. Dar înăuntru era doar un plic legat cu elastic. Anii erau scrişi pe plic cu o grafie pe care Hwa n-o recunoştea. A bunicii ei, poate. Hwa n-o cunoscuse. A băgat plicul în vestă.

Sunny a oftat adânc. S-a uitat la grămezi.

— Du-o jos, a spus şi a arătat spre cea cu lucruri de aruncat.

Hwa le-a pus în doi saci mari de gunoi şi a pornit pe hol. Containerele erau pline. Cine se gândise oare că-i o idee bună să înfunzi un sac cu scutece acolo? Sau un manechin de croitor? Poate că pleca toată lumea din oraş. Deşi, la sfârşitul fiecărei luni

era un dezastru asemănător în Turnul Unu. Trebuia să coboare un etaj sau două. A găsit cel mai apropiat rând de lifturi şi s-a şters la ochi. O fi fost praful stârnit de cei ce-şi duseseră gunoiul. Îi ardeau ochii. Îşi simţea sinusurile arzând. Ceva mirosea oribil. Gunoiul? Nu. Era un miros acru, nu dulce, ca de gunoaie. Ca un… îngrăşământ.

Şi nici nu erau detectoare de explozibil. Daniel îi spusese asta despre Turnul Unu. De aia fusese fericit pentru ea că se mută.

Din difuzoarele de urgenţă s-a auzit un cântec. O melodie veche, jazz standard pentru clădiri. Dulce. Lentă. O mai auzise. Pe apă. În taxi. „Unde sau când”. Aşa se chema. Pornea de câte ori treceai pe lângă pancartele de protest de lângă reactor.

O, Doamne!

— MAMĂ!

Poate o auzea. Prin uşi. Prin sunetul melodiei.

— MAMĂ!

Containerul a explodat. Hwa a simţit fierbinţeala pe faţă. A căzut în genunchi. Nu s-a auzit nicio alarmă. N-au pornit stropitorile. Hăckuiseră clădirea. Foc peste tot. Tae-kyung murise aşa. Exact aşa. Flăcările au început să lingă tavanul. Uşile liftului s-au deschis lângă ea cu un clinchet. A sărit. Prea târziu, a văzut bezna de dedesubt. Puţul gol al liftului.

A căzut.

Avea gura plină de sânge.

Îi ţiuiau urechile.

Îi zvâcnea piciorul.

O durea capul.

Aşa se simţea la sfârşitul primelor ei meciuri. Liftul de sub ea avea crăpături mari. Arăta… boţit. Hwa se simţea ca ouăle din experimentele profesorului de fizică, domnul Branch. De la ce înălţime trebuia să cadă ca să se rupă-n două? Cât din ea era rupt?

Nu se putea mişca. Nu putea să respire. Nu prea uşor, adică. Era de la fum sau îi colapsase un

plămân? Conta?

— Prefect?

Nimic.

— Daniel?

Nimic.

— Joel?

Nimic.

Era într-o cuşcă Faraday gigantică. Comunicarea cu lumea exterioară îi era imposibilă. Avea două opţiuni. Prima era să iasă cumva din puţ. A doua era să deschidă chepengul liftului pe care căzuse şi să spere că mai funcţiona ceva înăuntru.

I-a luat ore. Când a terminat, avea degetele însângerate. A apăsat, slăbită, pe butonul de urgenţă. S-a auzit doar electricitate statică.

— Merita să încerc, a mormăit.

Şi ceasul îi era stricat. Uneori apărea câte o lumină pe suprafaţa lui crăpată, dar nimic coerent sau inteligibil. Doar contururi. Şi lentilele nu-i rezistaseră nici două minute. Mai avea doar hainele ce-i amortizaseră căderea şi pozele date de Sunny.

Probabil că urma să moară acolo. Îi rămăseseră o mână şi un picior în stare de funcţionare. De câte ori încerca să se ridice, voma. A încercat să vadă dacă era sânge în vomă, dar îi venea greu să se concentreze. Şi nu prea era lumină. Doar o spirală fluorescentă.

Şi-a zis că aşa ar fi murit oricum. Se urca pe lifturi cândva, ca într-un părculeţ de joacă. Era ceva stupid. Arogant. Se gândise că, dacă nu căzuse niciodată, nici n-o să cadă. Dar acum îi venise rândul. Dăduse zarul cel mai mic. Îi picaseră aşi şi optari. Lista cu metafore era nesfârşită, doar că nu exista nicio metaforă pentru situaţia în care cazi în puţul liftului în timpul unui atac terorist şi mori singur, înconjurat de hainele vechi ale mamei tale.

Şi-a făcut un cuib.

A adormit.

Somnul era bun.

Îi conserva oxigenul.

A tot apăsat pe butonul de urgenţă. Nimic.

A izbit cu piciorul bun în pereţii liftului. Minerii făceau asta când erau blocaţi. Aflase dintr-o carte franceză la şcoală. *Germinal*. Aşa se chema. La un moment dat, minerii au început să mănânce pielea curelelor şi a încălţărilor. Hwa s-a întrebat dacă o să ajungă şi ea până acolo. Spera că nu.

A continuat să izbească.

Lumina murea. Indiferent la ce sursă o fi fost ataşată, acum nu mai era. Aşa că trebuia să facă ce tot evitase. Dacă o făcea însemna că totul se terminase. Că zilele îi erau numărate.

A scos plicul de la Sunny.

Îi era greu să-l manevreze cu o singură mână. Dar a îndepărtat elasticul şi a răsturnat pozele. Niciuna nu era prea bună. Cine le făcuse nu se prea pricepea. Majoritatea erau înceţoşate. Prost încadrate. Făcute la petreceri, fără context.

Fetiţa din ele era complet banală.

Nici drăguţă.

Nici atrăgătoare.

Nici remarcabilă.

În niciun fel.

Sun-hwa, 4 ani, scria pe una.

Arăta exact ca Hwa. Ca Jung-hwa, domnişoara Go, curva mică cu gură mare. Fata fără viitor. Sunny arătase exact ca ea. Înainte de operaţii. Nepătată, ce-i drept. Dar tot banală. Comună, simplă şi deloc specială. Sigur nu ca o fată care ar cânta într-o trupă. Ca o femeie la care s-ar uita toţi şi ar şi plăti-o.

Nu-i de mirare că Sunny o ura. Cheltuise mii de dolari să nu-şi mai vadă faţa în oglindă zilnic şi a văzut-o cum iese din ea. Doar că într-o variantă mai rea. Deteriorată. Bineînţeles că Sunny nu putea s-o iubească.

Nu era o scuză. Dar era o explicaţie. Mai mult decât îi oferise în ultimii douăzeci şi trei de ani.

Hwa şi-a băgat pozele la piept, pe sub guler şi a închis ochii.

Lumină.
Frig.
Aer.
O crăpătură în cameră.

XVII
IUBIT

Zăpadă.

Tăcută şi albă şi grea. Acoperea totul. Şi-a îngropat faţa în ea. A băut. A lins. A mestecat-o până au început să o doară dinţii. Cum ieşise din lift? Poate leşinase. Şi-a împins picioarele prin zăpadă cu toată forţa. S-a agăţat de un parapet rămas întreg după explozie. Îl simţea rece şi tare şi bun în palmele goale. L-a prins în braţe şi s-a tras. L-a simţit sub coaste. L-a lăsat s-o ţină. Parapetul cobora pe cheiuri şi de-a lungul scărilor ce duceau la nivelul de viteză mică al Pasarelei Demasduwit. Multe rânduri de scări, toate întoarse cu spatele unele la altele, de fiecare suprafaţă atârnau ţurţuri.

Atât de mulţi.

Nicio barcă pe partea asta a turnului. Poate erau pe partea cealaltă, cea distrusă, stingeau focuri (Oare mai erau focuri?) Sau salvau oameni. (Oare mai erau oameni vii? Ea încă era vie. Dar nu se simţea ca o persoană). Apa avea un strat de gheaţă şi deasupra se aduna zăpadă. Fără parapet, ar fi putut să păşească pe ea oricând.

— Bine că-i parapetul ăsta! s-a auzit Hwa vorbind. Altfel, aş merge pe gheaţă şi m-aş îneca.

Înecul nu suna aşa de rău. Auzise că e un mod bun de a muri. Te asfixiai şi pe urmă nu mai era nimic. Layne se asfixiase. Se înecase în plămânii ei. Nu arătase ca o moarte bună– spumă roşiatică pătându-i gura şi vârfurile de un roz electric ale părului.

O să te taie în locuri de care încă nu ştii. Aşa-i spusese vrăjitoarea. Sub pasarelă. Într-un loc pe care Hwa îl crezuse cel mai jos unde ar fi putut să ajungă.

Trebuia să-şi ridice cu mâna bună genunchiul rănit ca să urce pe scări. Până la urmă s-a aşezat pe scări, prudentă, din cauza gheţii, şi a început să se

împingă în spate cu genunchiul bun. Probabil era mai bine aşa. Deja vedea stele. Probabil ca să se ridice complet în picioare ar fi fost o idee proastă oricum.

— Aş putea să mă culc aici, a spus, după un al doilea rând de scări. Ar fi ceva de făcut.

Când a deschis ochii, şi-a dat seama că urcase destul de mult.

— Sună la RoFo.

S-a împins pe încă o treaptă alunecoasă.

— Prefect, cheamă RoFo.

Prefectul n-a reacţionat. Probabil că sistemul încerca să ajungă la ea în felul lui. Hwa s-a uitat în jur după camere. A văzut un dom vechi, negru şi neted ca ochiul unui rechin, şi a făcut semn cu mâna. Dar se îndoia că are vreun sens. Jumătate dintre chestiile alea erau de formă. S-a întors să se uite la restul treptelor şi a simţit cum îi urcă durerea pe nervul sciatic de la gleznă la umăr, ca şi cum îi înlocuise cineva tendoanele cu umeraşe de haine răsucite.

Sus de tot era un dreptunghi de lumină albă. Cât o fi fost ceasul? Cât timp fusese în puţ? Dacă fuseseră toţi evacuaţi? Dacă era ultima rămasă în oraş?

A început să urce, ca un crab, cât de repede putea. Răsuflarea ei forma norişori. Îşi simţea genunchii moi. Ca şi cum îi înlocuise cineva încheieturile cu lână. A început să recite „Iubirea mea-i dincolo de ocean”. N-o cânta, mai mult o respira, o folosea pentru ritm.

— Ad-o-napoi, a mormăit, împingându-se şi mai sus, ad-o-napoi, o, adu-mi iubirea-napoi!

Genunchiul îi zvâcnea. O durea noada. Mâinile îi îngheţaseră şi arătau ca nişte cleşti. Simţea pe spate sudoarea curgându-i şi adunându-se la baza coloanei vertebrale. Apoi sudoarea s-a răcit şi ea a început să tremure. Dinţii îi clănţăneau. Fără casca şi ceasul ei era singură. Fără augmentări. Numai carne. Numai carne şi os şi sânge şi respiraţie. O

siluetă solitară târându-se pe piciorul oraşului, ca o ploşniţă.

S-a împins.

S-a odihnit la capătul scărilor. Poarta spre scări forma o pavăză naturală împotriva vântului şi a rămas acolo o vreme, privind cum cade zăpada şi şopteşte. Abia de reuşea să vadă Turnul Trei şi dacă se întorcea, o, Doamne, cât o durea, putea să vadă Turnul Doi un pic mai bine. Nu era rău, dacă se făcea prea frig ca să mai ningă, sigur ar fi murit îngheţată.

Sus era un set de bariere pentru trafic ce clipeau. Erau galbene şi negre, atât cât se vede din ele, unde nu căzuse zăpadă. Şi dincolo de ele erau două şiruri de corturi, de un galben strident şi un coridor înzăpezit în mijloc. În liniştea specială creată de zăpadă, Hwa a auzit aparate de recepţie tuşind unele spre altele.

Aproape ajunsese, când a apărut în fugă cineva într-o haină de protecţie. Purta ochelari masivi negri. Era acoperit cu zăpadă.

— Unde te duci? a întrebat şi ei i s-a părut că-i recunoaşte vocea. Aoleu, Hwa!

Şi-a scos ochelarii. Sub ei, Wade avea aceeaşi faţă pe care ea aproape i-o spărsese. Deci până la urmă, nu plecase din oraş. Câmpul ei vizual s-a înclinat. S-a dus într-o parte. O clipă, a crezut că se prăbuşeşte.

Dar o căra Wade. Şi fugea.

— PĂRINTE!

Câmpul vizual i se legăna pe când treceau pe lângă bariere. Apoi au intrat într-un cort uriaş. Mirosea a mâncare din prafuri: terci de ovăz şi cafea şi suc de portocale îngheţat. Cineva înainta prin mulţime.

Părintele Herlihy. Preotul i-a dus în grabă prin corturi. Cerul alb s-a transformat într-o prelată galbenă, cu cabluri portocalii şi un schelet metalic. Cineva i-a atins în trecere piciorul şi genunchiul i-a zvâcnit, iar ea a scâncit.

— Ai glezna ruptă? a întrebat-o Wade.
— Cred că am totul rupt.
A aşezat-o pe ceva. Părea să fie un scaun de dentist. A pus pe ea o pătură ca o folie. A simţit imediat o căldură copleşitoare, binecuvântată.
— Am căzut cu liftul. 20 de etaje. 20 de etaje? Nu ştiu. Ştii că în Franţa nu pun la socoteală primul etaj?
— DOCTORE MANTIS! DOCTORE MANTIS, AVEM NEVOIE DE TINE ACUM!
Doctorul Mantis s-a lăsat în jos de pe scheletul metalic. Avea toracele agăţat de reţeaua de bârne de oţel de deasupra, dar ochii lui multipli şi cleştii au coborât până la ea.
— Domnişoară Go! a ciripit. Bună. Care-i problema?
— Cred că am avut o comoţie. Şi mă doare genunchiul.
— E în hipotermie, a spus Wade.
— O, draga de tine! Nu-i prea plăcut, nu?
— A murit mama. Cred.
Doctorul Mantis s-a uitat în ochii ei.
— Ai avut o comoţie. Şi genunchiul tău a suferit stricăciuni. O să-ţi injectez ceva în picior ca să-l dezumflu. Şi ceva în încheieturi, ca să grăbesc procesul de vindecare din rotulă.
A simţit o durere ascuţită în genunchi. A respirat adânc şi durerea s-a estompat. Şi-a imaginat acul ca fiind cel mai tare lucru din boţul de jeleu în care i se transformaseră oasele.
O să mai poată trage cu şutul? Îşi folosea piciorul ăla ca pivot.
— Şi trebuie să te hidratezi. Ăsta-i ser fiziologic.
A simţit ceva în braţ. O înţepătură. Ochii lui Angel păreau atât de mari. Şi ai părintelui Herlihy. Acesta plângea. Nu, nu plângea. Mai degrabă vărsa lacrimi. Lacrimile îi curgeau tăcute pe faţă. Probabil văzuse deja prea multe. Poate ce vedea acum îi pusese capac. Poate ajunsese la capătul răbdării.

— Are nevoie de sânge? a întrebat preotul. Pentru că aş putea… Sunt… eu…

Şi-a desfăcut braţele, ca şi cum începuse să-şi transfere sângele. Ce ofertă ciudată. De unde ştia că sunt compatibili?

— Nu-i aşa de rău.

Hwa a încercat să se concentreze asupra feţei preotului. Să se asigure că o auzise. Poate că aşa o să se simtă mai bine.

— Am mai avut comoţii.

— Prea multe, conform dosarului tău, a replicat doctorul Mantis. De la tae kwon do?

— Şi de la mama.

Părintele Herlihy a ieşit în fugă din cort.

Ea s-a uitat la Wade.

— Am spus ceva greşit?

Doctorul Mantis i-a întors capul încet în cleşti.

— Uită-te la mine, te rog.

Afară, cineva vorbea tare. Silueta uriaşă a lui Wade s-a ridicat şi a blocat intrarea. Ca un paznic. Pe urmă s-a văzut un fulger de lumină. O cartelă de identificare. Wade s-a dat la o parte. Daniel era în uşă.

— Bună, domnule Síofra.

Hwa se întreba de unde ştia doctorul Mantis. Era robot. Poate avea ochi la spate.

— Ce-ţi mai fac mâinile?

Daniel stătea cu mâinile la spate.

— Se vindecă. Mulţumesc.

A venit lângă pat. A ocolit pungile de ser atârnate de tavan. A luat între palme mâna lui Hwa. N-a spus nimic. Doar îi strângea mâna şi sufla în ea, s-o încălzească.

— Eşti ca un penny scos din uz care tot îmi apare când primesc restul.

— Ce-i aia un penny?

Pe faţa lui s-a ivit un zâmbet mare. Şi-a şters un ochi cu dosul palmei.

— Vrei să stai aici după ce termini sau să vii cu mine?

Şemineul. Cada. Votca. Lucruri pentru care merita să ai un trup ce sângerează şi arde şi moare.

Compensaţii pentru carnea muritoare.

— A doua variantă.

— Cred că am nevoie de un duş, a spus Hwa, când el s-a oferit să-i umple cada. Sună minunat, dar nu cred că mă descurc cu cada acum. Să intru şi să ies, adică. Sunt puţin ameţită.

— Bineînţeles.

Daniel a început să se joace cu robinetele duşului şi să testeze temperatura pe braţ. Când a găsit-o pe cea satisfăcătoare, s-a întors spre ea şi i-a privit atent hainele rupte.

— Să te ajut cu astea? a întrebat calm.

Hwa şi-a mişcat umărul ca experiment. Durerea i-a coborât pe spate şi pe nervul sciatic.

— Da.

Daniel a îngenuncheat. A început cu ciorapii, i-a ridicat piciorul de gleznă şi l-a pus pe genunchii lui, apoi i-a rulat în jos. Pe primul, apoi pe al doilea. S-a uitat în sus, spre ea.

— Porneşte-ţi filtrele, i-a cerut Hwa.

El s-a încruntat.

— Ce filtre?

— Din ochii tăi. Filtrele. Ca să nu… mă vezi.

El s-a ridicat.

— De ce-aş vrea să nu te văd?

Ea a înghiţit în sec.

— Oamenii mă editează. Sunt urâtă. Sunt de două ori mai urâtă dezbrăcată. Îţi fac o favoare.

— Tu nu vrei să te văd?

Gura i s-a mişcat. Fusese invizibilă, editată, filtrată, ascunsă atâta timp, că nu se gândise dacă vrea sau nu să fie văzută.

— Nu ştiu. Dar dacă n-ai văzut-o… dacă nu m-ai văzut atâta timp, poate e mai bine să nu mă vezi deloc.

— Nu ştiu ce să zic.

Daniel arăta confuz.

— Augmentările din ochii mei sunt făcute să mă ajute să văd mai mult, Hwa. Nu mai puţin. Nu ştiu ce crezi tu că văd, dar niciodată nu te-am editat.

Hwa şi-a încrucişat braţele peste piept. Voia să se ascundă. Cu disperare. Și-a ridicat mâinile să-şi acopere faţa.

— Nu, te rog, i-a spus Daniel alarmat. Te rog, n-o face. Nu te ascunde. Nu de mine.

Ea a început să se ghemuiască. Ar fi vrut să se micşoreze. Şi să dispară. Daniel a prins-o tandru de umeri. A oprit-o din cădere.

— Te-am văzut din prima zi, de când te-ai prăbuşit, i-a zis. După ce te-a atins raza dureroasă, mi-am închis camerele din ochi. Şi ţi-am luat pulsul, te-am ridicat şi te-am dus printre schelele alea stupide. Şi ţi-am urmărit faţa şi haloul şi am citit tot ce-am putut despre tine şi voiam ca ei să-ţi aducă un doctor, dar n-au vrut, aşa că am aşteptat ore în şir şi, Doamne, îmi pare atât de rău că ţi-am oferit jobul ăsta, Hwa. Uite ce ţi-au făcut. Ce ţi-am făcut.

Vocea îi suna răguşită şi tristă. Ea şi-a depărtat degetele şi s-a uitat în sus. Bărbatul avea lacrimi pe faţă. Arăta obosit.

Nu, nu obosit. Uman.

— A fost egoist din partea mea, a continuat el. Egoist şi arogant şi absurd. Ţi-ar fi fost mai bine acum dacă n-am mai fi vorbit unul cu altul după ziua aia. Dacă te-aş fi lăsat în pace. Erai fericită. Şi prietenele tale erau vii. Şi…

Hwa şi-a lăsat mâinile să cadă.

— Pare că te-ai gândit mult la asta.

El şi-a şters ochii cu mâneca. Ea putea să-i vadă doar urmele rănilor de pe degete.

— Da. Mult. În ultimele zile.

Hwa s-a uitat la oglinda spartă de deasupra chiuvetelor.

— Oh.

— O să închid ochii, a spus el şi i-a închis.

A ajutat-o să iasă de tot din haine. Ea a intrat în duş şi a scos un sâsâit când apa fierbinte i-a atins rănile. A micşorat jetul, l-a făcut mai blând şi s-a întors. Daniel stătea cu spatele la cubul de sticlă şi sucea leneş un prosop în mâini. Acum putea să-l întrebe. Acum, că zgomotul apei se domolise şi el nu putea s-o vadă.

— Tu… voiai? Să mă vezi?

— Da, a spus el, puţin cam prea repede.

— Toată?

După o pauză lungă, el a dat din cap, ca pentru sine.

— Da, a şoptit.

Poate că nu mai avea adrenalină în ea. Poate de-aia era aşa de calmă. Poate că şocul avea beneficiile lui.

— Oamenii nu se uită la mine în felul ăla.

El a izbucnit în râs. S-a întors cu faţa spre tavan. Îl vedea prin sticlă cum îşi scutură capul.

— Asta-i complet fals. Poate că n-ai glaucom, dar ai o pată neagră enormă în câmpul tău vizual.

O pată neagră. Layne spusese ceva despre asta, în vis. La asta se referea? Asta încercase să-i spună acea parte răzleaţă a inconştientului ei?

— Greu de crezut, atâta tot. Mai zi-mi cine, în afară de tine.

El a dat din umeri.

— Nu le ştiu numele. Doar că-i văd cum se uită la tine. Şi ei mă văd că mă uit la ei şi nu se mai uită la tine.

Şi-a trosnit degetele.

— Oamenii ăia se uită la faţa mea. Se întâmplă tot timpul. Tot ce văd e…

— Gura ta.

S-a lovit cu ceafa de sticlă. Parcă încerca să-şi scuture capul ca să-şi limpezească gândurile.

— Gura şi mâinile, şi picioarele, şi gâtul şi cum te mişti. Cum mergi. Cum vorbeşti. Cum te lupţi. Cum dansezi.

Hwa s-a agăţat de ultimul cuvânt rostit de el. Era mai uşor decât să-l creadă.

— Nu prea dansez.

— Ai dansat cu mine, i-a spus el în şoaptă. Purtai aia… nu ştiu cum să-i zic. Cu mulţi nasturi. Voiam să te iau acasă cu mine. Ar fi trebuit să te iau acasă cu mine. Ar fi trebuit să te ţin aici toată noaptea.

Hwa s-a sprijinit de sticlă în spatele lui, cu palmele pe locul aburit unde ghicea că-i sunt umerii.

— Şi ce să fi făcut?

Capul lui s-a întors puţin.

— Orice ai fi vrut.

Ea s-a uitat la mişcarea gâtului său.

— Chiar dacă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— N-aş fi…

S-a uitat în jos, la piciorul pătat şi la braţul plin de cicatrici, la trupul ei banal, bun numai pentru a provoca durere.

— N-aş fi prea bună. Nu-i tocmai specialitatea mea.

— Crezi că nu ştiu? a întrebat el şi s-a lăsat pe podea. Crezi că nu m-am gândit? La cât de greşit e? Voiam să aştept. Să-ţi spun abia după ce plecai din firmă. Atunci ai fi avut mai multă libertate de alegere.

Aşa se explicau anumite lucruri. Şi bravo lui. Avea dreptate: ceva mai mult ar fi fost greşit, chiar dacă existase o tensiune între ei din prima zi. Lynch avusese atât de puţine limite, dar Daniel încercase s-o păstreze pe asta, să păzească singura limită pe care ar fi vrut s-o depăşească.

— Deci eşti un om al companiei de sus până jos?

— Nu şi în ultima vreme, a mormăit. Am crezut că le sunt dator. Am crezut că m-au salvat. Şi în tot timpul ăsta, am fost doar soluţia de rezervă.

— Deci… a început Hwa şi a trasat cu degetele linii pe sticla aburită. Nu le mai eşti dator, nu? Nu mai trebuie să joci după regulile lor. Nu şi dacă nu vrei.

Mâinile lui au înţepenit. Prosopul stătea fix între ei. Întins, alb şi tremurând.

— Lasă-mă să mă uit la tine. Te rog.

Hwa s-a dat înapoi sub apă. A deschis uşa duşului. El s-a grăbit înăuntru, i se dusese orice eleganţă, s-a împins în ea, cu ochii roşii, cu hainele pe el.

— Doamne, Hwa! a murmurat şi gura îi era deja pe a ei, pe pată, pe ochii închişi, pe gât, pe palmele ei, când le-a ridicat, timidă, să i le pună pe umeri.

Au căzut peste peretele duşului şi ea a ţipat. El s-a tras înapoi imediat.

— Te rănesc?

I-a luat faţa în mâini. Părea speriat. Hwa nu-şi amintea dacă se mai temuse vreodată cineva s-o rănească. Dacă se mai temuse cineva că ar putea fi rănită.

— Nu ştiu cât mai pot să stau în picioare.

El i-a zâmbit atât de deschis şi de inocent, că era aproape de nerecunoscut.

— Ar trebui să ne întindem?

Hwa a aprobat cu o mişcare din cap.

— Dar n-am voie să adorm. Aşa mi-a zis doctorul.

El a întins mâna pe după ea şi a oprit apa. Aşa aproape cum erau, simţea fiecare centimetru din el prin bumbacul ud. Solid, dar elastic, ca un covor bun. Şi mai cald decât pielea ei, mai cald decât apa ce curgea de pe ea, aproape insuportabil de cald. Un zid solid de căldură care făcea ca toate durerile ei, în afară de una, să pară îndepărtate şi neimportante. El i-a dat la o parte părul ud de pe faţă.

— N-o să las asta să devină o problemă.

S-a descurcat bine pentru cineva cu atâtea răni proaspete.

A luat-o încet. Torturant de încet. A uscat-o, a întins-o, i-a uns pielea cu ulei, i-a inspectat toate tăieturile şi cicatricile şi bătăturile cu degete blânde şi o gură şi mai blândă. Răni vechi, de când căzuse

peste o măsuţă de cafea din sticlă. De când îi tăiase palma o lovitură de lanţ. De când îi pusese Sunny braţul pe un cuptor încins. Centuri şi medalii şi trofee. Rana de glonţ, încă roz şi lucioasă. El era atât de reverenţios, atât de extaziat, că Hwa a trebuit să închidă ochii. A lăsat-o să stea întinsă, să se liniştească şi apoi a întrebat-o, în şoaptă, dacă ar fi mai corect să se dezbrace şi el. Ea şi-a mişcat capul pe pernă în semn că da şi l-a auzit cum începe să-şi arunce hainele. Când a terminat, i-a simţit greutatea îngropându-se lângă ea în saltea. S-a întins spre ea prudent şi a aşteptat până când ea spus că-i OK să se apropie. Şi chiar şi atunci doar a ţinut-o în braţe, piele pe piele, şi i-a vorbit şoptit cu buzele lipite de gâtul ei, dar numai uneori, când i se părea că ea adoarme.

— Îmi pare rău, a spus Hwa. Îmi pare rău că nu… fac mai mult.

— N-am nevoie să fiu sedus, Hwa. Vreau doar să fii aici, vie, în siguranţă, cu mine.

A făcut o pauză şi s-a apropiat şi mai mult. I-a mângâiat spinarea şi ea i-a simţit mângâierea aşa cum îi simţea vocea când îi vorbea de la celălalt capăt al oraşului. Dar acum era mai bine. Mult mai bine.

— Deşi, dacă e ceva anume ce simţi că vrei, te rog să-mi spui.

Hwa s-a rostogolit şi s-a uitat la el. Era mai dificil decât crezuse. Trupul nu voia să i se mişte. Şi ochii nu voiau să-i vadă pe ai lui.

— Eu… a înghiţit în sec. Eu nu ştiu cum să fac.

El a luat-o şi mai strâns în braţe.

— Nu trebuie să faci nimic. Ai avut un şoc. Ai avut trei luni de şoc. E bine dacă vrei să-l procesezi. E sănătos, probabil. Dar e bine şi dacă vrei să-l uiţi, măcar puţin.

Ea s-a gândit o vreme la asta. Îşi ţinea ochiul lipit în clavicula lui şi urechea atentă la respiraţia lui. Poate că el îi văzuse lacrimile scurse din ochiul bun pe pielea lui, dar n-a zis nimic. Doar a continuat să

o mângâie uşor şi insistent pe spate, în jos, până când ea a simţit că i se topesc oasele.

A tresărit când ea s-a implicat, în cele din urmă. A gemut şi s-a cutremurat de parcă ea era făcută din foc. Semăna ca senzaţia dată de o victorie, ca atunci când găseşti o deschidere în garda adversarului.

— Asta era tot ce trebuia să faci, i-a şoptit el. Mi-am făcut o regulă – dacă tu o să începi, eu o să termin.

— Ca o luptă.

Mintea lui Hwa îi plutea odată cu mâinile. Îşi dorea să fi fost o luptă. Ar fi ştiut mişcările. Ar fi ştiut să-l citească. A îngheţat şi el a îngheţat cu ea. Avea o expresie întrebătoare.

— În noaptea aia. Ai venit aici cu votcă. Votcă rece. Pentru că ştiai că aştept.

— Da.

A zâmbit şi şi-a îngropat faţa în gâtul ei.

— Am sperat că noaptea aia o să se termine altfel.

— Ca asta?

— Ca asta. Dacă vrei.

Voia. Voia cu totul.

N-a durut-o aşa de tare precum crezuse. Dar a durut-o. Numai că, după celelalte dureri îndurate, senzaţia vagă dintre picioare, ca şi cum s-ar fi împins în ea cu genunchiul, nu mai era aşa de rea. Mai ciudat era că-şi simţea muşchii cum se acomodează cu acel ceva nou. Ca şi cum se transformau nişte lucruri acolo. La început a fost ciudat, apoi n-a mai fost. Şi era oricum mai bine decât să nu aibă această senzaţie – când a intrat în ea, era deja copleşită dincolo de cuvinte. Aşa că nu i-a mai spus ce vrea, doar l-a întors pe spate şi s-a suit pe el.

Crezuse că o să resimtă mişcarea dureros în spate, însă a fost bine. Mai bine decât bine. Stătea cu picioarele prea depărtate, dar simţea că i se vindecase şi genunchiul. Valul de dopamină era bun

pentru vindecare. Şi o adormea. Şi acum el a lăsat-o să închidă ochii.

Dar când s-a trezit, Daniel plecase.

Hwa şi-a pus cămaşa lui şi s-a mutat în camera de zi. Erau acolo un shaker de martini şi două pahare, dar nu şi Daniel. S-a dus în baie. Poate era în cadă. Dar nu. Plecase. Şi nu-i lăsase niciun bilet.

Poate că se dusese după mâncare. Aveau totuşi destulă în frigider. Aveau. Bizar. Erau împreună acum. Şi în acelaşi timp nu. De când se întâlniseră, petrecuseră aproape fiecare zi împreună, într-un fel sau altul. Ăsta era doar un alt mod de a fi împreună.

Cel mai bizar era că el o dorise.

— Prefect?

— *Pregătit*.

— Prefect. Unde-i Daniel?

O pauză lungă.

— *E cu Joel, la ultimul etaj al turnului său*.

— Joel e bine?

— *E cu Calliope şi Layne şi Sabrina şi Eileen*.

Adrenalina a fost ca un duş rece după năuceala provocată de dopamină. Frica a înlocuit euforia. Radiase până atunci şi deodată s-a stins.

— Ce?

— *Suntem toţi aici, Hwa. Aşteptăm*.

XVIII
UCIGAŞ

Intrarea dragonului. La asta s-a gândit când a văzut camera pentru prima dată. De câte ori văzuse filmul ăsta împreună cu Tae-kyung? Sigur, era jeet kune do, nu tae kwon do, dar Bruce Lee era un clasic. Se uitaseră chiar şi la *Jocul morţii* de câteva ori.

— Joel?

Bântuia pe holurile cu oglinzi şi cristale.

— Daniel?

De ce nu fusese Joel evacuat? Era clar că oraşul nu mai prezenta siguranţă. Cine ştie ce alte explozive erau ascunse în globurile de sticlă? Ce prostie să crezi că se terminase.

— Joel? a strigat ea mai tare. Joel!

Vocea i s-a întors cu ecou. Hwa şi-a privit multiplele versiuni din oglinzi înaintând încet.

— Daniel?

Ca şi cum camera i-ar fi respectat comanda, una dintre faţete s-a deschis şi a apărut Daniel cu Joel după el. Daniel ţinea un pistol în mână. Era îndreptat spre domnul Branch.

— A înnebunit! a zis Branch ridicând mâinile mai sus şi depărtându-şi degetele. I s-a prăjit creierul!

Hwa a simţit cum adrenalina rece îi inundă nervii.

— Ce?

— Nu-l asculta, Hwa. El e. Branch. El e.

— Daniel, de ce faci asta? a întrebat Joel, speriat, cu ochii roşii, ca după plâns. Pune pistolul jos. Nu-i nevoie să răneşti pe cineva.

— Joel, vrea să te omoare, a spus Daniel. El a trimis ameninţările cu moartea.

— Nu, Joel! E Daniel! a strigat Branch şi a arătat spre el, privindu-l panicat, cu ochi sălbatici. Daniel vrea să te omoare. A fost programat. Fraţii şi

surorile tale l-au trimis să te elimine. De-aia voiau să-l dai la o parte pe tatăl tău. El era cel care te proteja. Sperau că o s-o determini pe Hwa să-l omoare. Noroc că era motivată bine.

Joel s-a făcut de culoarea lutului de la orele de artă. Nu palid, ci cenuşiu. Ca scrumul. Astea chiar sunt cuvinte adevărate, pentru culori adevărate, şi-a dat seama Hwa. Oamenii chiar arătau aşa când le era teamă. Şi Joel era îngrozit.

S-a întors încet spre Hwa. Vocea i s-a gâtuit.

— Ce… Ce zice?

Hwa a clătinat din cap că nu ştie. Îşi ţinea palmele desfăcute în faţă. Se mişca foarte încet spre el.

— Nu-i nimic. Nu ştie ce vorbeşte.

— Ea crede în teorii ale conspiraţiilor, a spus Branch. Despre familia ta. Despre companie. Crede că firma a aruncat platforma în aer acum trei ani.

De unde ştia Branch? Ea îşi mărturisise suspiciunile unui singur om. A simţit gust de fiere în gură. S-a întors spre Daniel. Daniel clătina din cap.

— N-am fost eu, a şoptit el. Hwa, crede-mă, îţi jur, nu le-am spus nimic…

— Ce zice? a întrebat Joel.

— N-a fost niciodată vorba de tine, Joel. S-a întors la job numai ca să se răzbune pentru fratele ei. De ce altceva s-ar fi întors, după ce a fost împuşcată?

Şi, din senin, Hwa şi-a amintit cine-a scos-o din clasă în ziua aia, pe holul şcolii. *E adevărat că unul dintre profesori are o preferinţă anume?* Crezuse că Brandvold şi Alexander se referiseră la Moliter. Dar nu. Vorbeau de Branch.

Branch anulase clubul de ştiinţă în ziua când au găsit-o pe Sabrina. Era încă vie când o găsiseră. Singurul ei moment liber era după-amiaza. După şcoală.

— O, Doamne! a murmurat Hwa. Tu erai. Căcănarule, tu erai.

A fugit spre el. Joel s-a aruncat s-o oprească. A blocat-o şi ea s-a clătinat înapoi sprijinidu-se în genunchiul rănit. L-a văzut de pe podea pe Joel cum îşi ridică pumnii şi ia poziţie de luptă. Cea pe care Angel încercase atât de mult să i-o predea, pe vremea când vara abia murise şi zăpada era doar o speranţă îndepărtată.

— Nu, a zis ea şi-a scuturat din cap. Nu, Joel. Nu vreau. Nu vreau să ne luptăm.

— Suntem prieteni adevăraţi? a întrebat-o el. Sau doar m-ai folosit?

De ce suntem prieteni? Suntem prieteni? De ce te străduieşti atât de mult?

Ea s-a ridicat.

— Da, Joel, a răspuns. Suntem prieteni. Chiar sunt prietena ta. Şi aş fi şi dacă n-ar exista bani la mijloc.

— Nu. Eu sunt prietenul tău. Singurul tău prieten. Ea e doar femeia plătită să petreacă timp cu tine şi să te facă să crezi că ţi-e prietenă. Ca mama ei, curva.

— Mori! a spus Daniel şi a tras.

Hwa s-a aruncat la podea. Şi Joel. Branch s-a legănat puţin. Apoi a căzut şi el. Numai Daniel a rămas în picioare. Hwa a început să se târască spre Joel, care-şi acoperise capul cu palmele.

— Joel, a spus Hwa.

Băiatul a scâncit. Ea a continuat să se târască.

— Hai încoace, băiete! Haide!

Branch se zbătea pe podea. Hwa a simţit un miros teribil. Ceva ca din laboratorul lui Sandro. L-a privit pe Branch cum se ridică şi-şi scutură rana care-i smulsese jumătate de faţă.

— De-aia a angajat-o Daniel, a continuat Branch ca şi cum nu se întâmplase nimic, cu o voce ca un gâlgâit gros de sânge şi putregai.

— Nu ţi s-a părut puţin ciudat că aveai un bodyguard permanent când erau deja cei de la Pază în preajmă?

— Daniel, a murmurat Hwa. Daniel, fugi! Acum!

Dar el a tras. Şi a tot tras. Şi Branch se mişca mai departe.

— Joel. Ascultă-mă. Ridică-te. Vino încoace. Acum.

Joel n-a spus nimic. Părea confuz. Înspăimântat. Frustrat. Era prea mult pentru el, şi-a dat seama Hwa. Prea mult pentru implantul lui. Se supraîncărca. Şi-a ascuns faţa, dar Hwa i-a văzut-o în reflexii. Cum i se boţise. Cum se uita în podea.

Se prăbuşea.

— Joel, a strigat Hwa şi s-a întins disperată după el, vino încoace! O să fie bine.

— Nu, Joel.

Branch a venit lângă el şi a pus o palmă pe umărul lui.

— N-o să fie.

Şi apoi l-a ridicat pe băiat de guler şi l-a aruncat într-un perete. Cristalul s-a crăpat. Cioburile s-au împrăştiat peste tot. Hwa a luat-o la fugă. Daniel a luat-o la fugă. Daniel a ajuns primul. Hwa a văzut cum Branch îl înhaţă şi-l aruncă la podea. Sub el a început să băltească sânge. Hwa a alunecat şi s-a oprit între ei, cu faţa spre Branch.

— Care să fie, domnişoară Go? a întrebat-o Branch. Băiatul sau bărbatul? Liderul sau subordonatul? Banii de mâncare sau sexul din milă?

Hwa s-a auzit cum gâfâie. Nu-şi dorise niciodată atât de profund să omoare pe cineva. Nici măcar pe Lázló, în liftul ăla. Dorinţa era atât de intensă, că a început să tremure. O simţea de la rădăcinile părului până în vârfurile degetelor. S-a dus, târâş, spre trupul întins al lui Joel. A îngenuncheat. I-a căutat pulsul. Încercând să pară calmă.

— Ridică-te! i-a zis, ca şi cum erau la antrenament şi căzuse pe saltea. Ridică-te, băiete, hai, ridică-te…

— Când se trezeşte, o să-i spun că tu ai făcut toate astea, i-a explicat Branch. O să fiu acel profesor special care-o să-i schimbe viaţa. Cel care-

o să-l formeze şi-o să-l transforme în ce trebuie să fie.

Hwa i-a simţit pulsul. Joel era inconştient, dar nu sângera prea tare. Ceea ce era bine. Hwa a făcut un inventar rapid: mijloacele de comunicare erau moarte. Nu mai avea ceas. Dar uşile încă i se deschideau înainte.

— Mereu crezi că o să-l schimbi, a spus Branch. De fiecare dată, crezi că tu eşti cel care o să-l facă să vadă cum trăieşte şi cealaltă jumătate a lumii. Dar în final face alegerea corectă. Eu şi fraţii mei îl inspirăm să devină persoana destinată să fie.

E chiar în spatele tău. El şi toţi fraţii lui.

— Nu ştiu ce-ai de gând, a zis Hwa.

— Normal că nu ştii. Niciodată nu ştii. Până-i prea târziu.

Trebuia să tragă de timp. Să-l facă să se dea în continuare mare geniu al răului, ca să aibă ea răgaz să facă un plan. Să ajungă la Daniel. Să ajungă la armă. Să vadă dacă mai sunt gloanţe.

— Fraţi? l-a întrebat. Ce fraţi?

Branch a dat din mână. Arăta ca stăpânul unui conac care cere linişte. Pereţii de cristal au început să pâlpâie. Unii s-au luminat. Unii s-au stins. În fiecare era o altă versiune a lui Branch. În unele era bărbat. În altele era femeie.

Şi în altele, era o maşinărie: ochi strălucitori şi piele lucioasă.

În alta avea şase braţe şi fiecare plutea în jurul lui pe un monofilament delicat, răsucindu-se într-o parte şi-n alta.

— Ei sunt fraţii mei, a spus. Şi toţi fraţii mei au aceeaşi misiune, misiunea corporaţiei. Să ducă firma Lynch spre stele.

Hwa s-a aşezat. Lângă ea, fratele Branch reflectat în cristal i-a făcut cu mâna şi a zâmbit. I s-au văzut brusc rândurile lungi de dinţi negri.

— Proiectul clubului de ştiinţă, a spus Hwa. Nava generaţională.

— Exact.

Branch a zâmbit. Şi-a întins degetele, al căror contur a început să se estompeze. Ca şi cum părţi din trupul lui dispăreau.

— O să-l inspir. O să-l formez. O să-i fac mintea să cadă pradă acelui simţ al miraculosului la care sunteţi toţi atât de vulnerabili. E absurd de uşor de exploatat. Ai nevoie doar de câteva imagini cu nebuloase şi nişte viori plângăcioase şi deodată toată lumea crede iar în destin.

El, dacă era un el, dacă era o persoană şi nu un lucru, o monstruozitate de pe altă lume, care putea să trimită ameninţări cu moartea dintre straturile timpului, o, Doamne, o, Maică a lui Dumnezeu, el avea dreptate.

— Vrei să-l înveţi pe Joel? Minunat. Dar asta, a zis ea şi a arătat spre cristalul spart şi spre sânge, nu e învăţare.

— A, nu vreau doar să-i predau. Vreau să-i schimb viaţa. Şi istoria companiei.

A zâmbit subţire.

— Şi e mai uşor de făcut când nu eşti şi tu prezentă.

— Nu-nţeleg.

Branch şi-a mişcat iar mâna şi cristalele au sclipit. Doar că acum o arătau pe Hwa. Multe versiuni ale ei. Toate tinere. Toate pătate. Toate moarte. Unele erau arse. Altele erau bătute. Altele putrezeau în scurgerile de sub New Arcadia şi pescăruşii le mâncau ochii. Unele pluteau printre lipitori şi rechini spre viermii însetaţi de sânge de pe fundul apei. Unele nu se născuseră deloc. Hwa ştia asta pentru că în imagini se vedea Tae-kyung. Adult. Cu medalii şi o centură de campion şi o fată drăguţă ce părea coreeancă şi bebeluşi drăguţi, iar mama ei era acolo, Sunny era acolo, grasă şi albită, făcea riduri la coada ochilor când zâmbea, dar nu-i păsa. Erau toţi mult mai fericiţi. Era mult mai bine fără ea.

— Te-ai întrebat vreodată de ce te urăşti şi ai vrea să mori? a întrebat-o Branch. Pentru că ar

trebui să fii moartă.

Hwa a clipit şi a lăcrimat. Globul de cristal al lui Lynch. Se întorsese de unde pornise: în genunchi, plângând, văzând lucruri ireale. Nu puteau fi reale.

— Timpul e ca un panopticum pentru mine şi fraţii mei, a explicat Branch. Ca turnul ăsta. Stăm în centru şi deschidem ce uşi vrem. Dar această uşă, cea spre New Arcadia, e cea mai importantă.

— O da? a întrebat Hwa şi s-a ridicat.

Toate surorile ei au privit-o din cristale. Poate că acel moment, acea luptă, se desfăşura altundeva, în alt timp, pe veci.

— Cum aşa?

— Tot ce formează viziunea, misiunea şi planul strategic al corporaţiei Lynch pentru următorii două sute de ani se întâmplă aici. Şi începe când se termină influenţa ta asupra lui Joel. Când pleci din companie.

Hwa s-a încruntat. A început să meargă în cerc. Să-şi examineze cadavrele. Când avea trupul umflat sau rupt ori ars, pata nu mai părea mare lucru. Conta mult mai puţin când era moartă. De ce-i arătase globul de cristal o faţă nepătată? Al cui era acel viitor?

— Dar nu l-aş părăsi niciodată pe Joel.

Cristalele s-au înnegrit deodată. Branch a rânjit larg. Şi-a lipit palmele una de alta.

— Ştiu! Nu-l laşi! Niciodată! Stai lipită până la final! Asta a fost greşeala fraţilor mei. Au încercat să te omoare. Dar era şi mai rău! Te iubeşte şi mai mult după ce mori!

Ochii i s-au aprins.

— Dar ştiam că, dacă te-aş discredita, dacă te-aş slăbi, poate l-ai lăsa pe Joel în urmă…

— Voiai să-mi dau demisia, i-a spus ea şi a strâns pumnii. De aia mi-ai omorât prietenele. Voiai să renunţ.

— Am crezut c-ai făcut-o. Ai făcut-o, de fapt, după Calliope. Şi apoi te-ai întors. Păcat. Celelalte ar fi fost vii acum, dacă nu te-ai fi întors.

Hwa voia să vomite. Dar n-a vomitat. A tras adânc aer în piept. S-a gândit la camera de control. La butoane. La manete. La ecranele mari, cu Branch pe ele, micşorându-se şi iar micşorându-se până la un singur punct strălucitor şi ştergându-se. Camera de control. Bineînţeles.

— Dar e greu să ţi se anticipeze mişcările. N-ai implanturi. Există prea puţine informaţii cu care să lucrez. Am avut probleme să-ţi modelăm simularea.

Hwa nu se putea uita la gâtul lui Daniel. S-a întins spre mâna lui. Era bleagă. Fără viaţă. A început să caute pistolul.

— Şi ce se întâmplă dacă renunţ?

— Rasa umană, dacă poţi să-i mai zici aşa, părăseşte planeta din cauza politicii corporaţiei conduse de Joel. După moartea tatălui său, acordă prioritate călătoriilor în spaţiu pe termen lung. Tot ce învaţă în oraşul ăsta despre locuirea pe termen lung într-un sistem izolat, închis, îi foloseşte în planurile sale de CEO. Găseşte oamenii potriviţi şi face investiţiile potrivite. Devine un căpitan al industriei, ca tatăl lui. Trăieşte de două ori mai mult decât el şi creează o dinastie ce locuieşte în stele ani lungi după ce moare. Şi toate astea pentru că nu se lasă prins aici, în noroi, pe Pământ, încarcerat în gravitaţie şi lipsă de viziune. Lipsa ta de viziune.

Hwa a prins pistolul între degete. Nu mai trăsese niciodată. Era greu. Rece.

— Şi dacă nu renunţ?

Gura lui Branch a devenit o linie subţire.

— Compania pică. Joel o dezmembrează. Numele Lynch moare pe această planetă.

— Şi tu eşti aici numai să protejezi o investiţie?

Branch a zâmbit. În pereţii de cristal, fraţii lui s-au trezit la viaţă şi au zâmbit odată cu el. Insecte. Bestii. Fantome. Monştri. Toţi, cu acelaşi zâmbet uriaş, flămând. Un zâmbet de vânzător de maşini.

— Nu înţelegi? a întrebat Branch. Noi suntem familia Lynch. Noi suntem descendenţii lui Joel. Noi suntem parte din echipa tactică, cum eşti şi tu.

Punem în act planurile Strategiei făcând anumite investiţii în trecut. Ne-am extins proprietăţile, am îmbrăţişat potenţialul adevărat al tehnologiilor noastre şi am călătorit spre stele. Acolo am început prototipul soluţiilor de călătorie pe termen lung. Şi aşa ne-am deschis porţile spre o infrastructură valabilă. Şi odată ce am înţeles cât de departe am putea să mergem, ce influenţă am putea să avem…

Branch şi-a deschis braţele larg.

— Poate nu mai suntem umani, dar tot avem o afacere de familie de susţinut.

Râsul a erupt din gâtlejul lui Hwa înainte să-l poată opri. I se zguduiau umerii. Îi tremura tot trupul. A râs până i-au dat lacrimile. Nu putea să se oprească.

— Ce-i aşa de râs?

— Tu.

Se lupta să-şi recapete controlul respiraţiei.

— Tu eşti de râs, idiotule!

S-a uitat la Joel.

— Joel a ales să mă ajute. A ales asta după ce ai început să-mi omori prietenele. Aşa a vrut el. Pentru că-i bun. E un om bun. Şi cu cât mai mult ai încercat să ne desparţi, cu atât mai mult s-a lipit de mine.

Hwa a ridicat arma cu ambele mâini. S-a aplecat, a căutat în centura lui Daniel şi a găsit gloanţe. A ţinut pistolul între genunchi, ascuns după trupul lui Daniel.

— Grămadă proastă de unu şi zero ce eşti, a zis şi a ridicat pistolul, plin acum. Te-ai uitat la informaţii atât de atent, că ai uitat că e o persoană dincolo de ele.

A tras o dată şi a fugit spre el. S-a dus cu un picior spre capul lui. Deodată s-a trezit în aer. Se rotea ca o jucărie. Era atât de puternic. Incredibil de puternic. Îşi ţinea mâna strânsă pe glezna ei şi era o mână din diamant, ca toată camera.

Branch era exact ca locul ăla oribil, o creatură goală pe dinăuntru, făcută din silicon şi ură, tare şi

strălucitoare şi rece. Fără inteligenţă. Nu neapărat. Poate că nici nu era conştient. Doar un program ce rulează. Doar trăind identitatea companiei la maximum. Viitorul la care tânjise Zachariah Lynch era acolo şi era acel obiect monstruos, inuman, încarnarea investiţiilor sale.

— Credeai că o să-ţi iasă.

— Merita să încerc.

— Tu…

O parte a feţei lui s-a desprins. S-a umflat, s-a răsucit şi s-a întins, încercând să se repare. Deodată avea altă faţă, a lui Daniel. Apoi a lui Joel. Apoi a lui Zachariah. Pe urmă, a mamei ei. Şi a Sabrinei. Şi a lui Layne. Şi a lui Calliope. Şi a lui Eileen. S-a dat înapoi, clătinându-se. I-a dat drumul lui Hwa. Mirosea a putred. Cancer. Duhnea a cancer. Înăuntru era carne, ca a ei. Toată puterea lui era doar o aparenţă.

O voce înfundată i-a spus să plece.

I-a spus să plece acum.

I-a spus că n-o scăpase din puţul liftului ca s-o vadă murind aici.

I-a spus că o să-l reţină pe monstru cât o să poată.

I-a spus că-i pare rău.

Pentru fratele ei.

Pentru oraş.

I-a spus să fugă.

Aşa că a fugit.

Hwa abia dacă mai simţea ceva în genunchi sau în umăr în timp ce sălta pe valuri, în drum spre reactor. Gheaţa era moale şi fragilă şi nu opunea nicio rezistenţă bărcii.

Ningea iar. Ninsoarea cădea repede, grea şi înclinată, ceea ce o forţa pe Hwa să înainteze mai încet decât ar fi vrut. A observat şalupa care o urmărea numai datorită steguleţului portocaliu. Branch. Vântul rece îi şuiera printre dinţi, în gingii. Ar fi trebuit s-o doară. Dar n-o durea. A acostat lângă reactor şi a sărit din barcă pe chei fără să

alunece pe stratul gros de gheaţă. Era gheaţă şi pe faruri şi le dispersa strălucirea violetă, le dădea ceva din calitatea unei acuarele. Nici măcar nu era conştientă de frig.

Pe uşa laboratorului era un lacăt. Hwa a tras în el şi-a deschis uşa. A lăsat-o să se caşte încet în urma ei. Ca el să ştie unde este. Să vină după ea. Uşile laboratorului se deschideau pentru ea. Doar cu un gest. Şi când a pocnit din degete, s-a oprit alarma de urgenţă.

Parcă avea cheile oraşului. Ca şi cum ar fi fost o persoană nouă. Una cu statut. Toate uşile ce-ar fi trebuit să rămână închise, se deschideau. Până la urmă, şi uşile şcolii aveau să se deschidă pentru ea, dacă încerca.

N-avea timp să încerce.

Se simţea iar ca pe ringul de luptă. O serie de decizii, fiecare calculată să facă maximul de rău în cât mai puţin timp. Restul se estompa în fundul minţii. Exista numai momentul prezent şi alegerea prezentă. Era atât de simplu. Atât de binecuvântat de simplu. Îi lipsise.

— Prefect.

— *Pregătit.*

— Prefect, am nevoie de un glonţ.

Minisubmarinul a apărut la suprafaţă bolborosind. Hwa i-a deschis chepengul fără probleme. Ar fi trebuit să fie greu. Dificil. Dar nu era. Se simţea ca una dintre acele mame care pot să ridice o maşină de pe copilaşul lor. Se simţea ca beată. Cu acea uşurinţă specială ce-ţi apare când nu-ţi simţi bine extremităţile. Poate că aşa se întâmplă când vine după tine un gunoi extradimensional. Deodată nu-ţi mai pasă.

Hwa a urmărit şalupa care se apropia. Apoi s-a întors să se uite la oraş. Şi-a dorit o clipă ca turnurile să nu fi fost acoperite cu zăpadă şi gheaţa să nu atârne de orice suprafaţă. A încercat să şi-l imagineze în lumina soarelui, sub un cer albastru, pe o mare calmă. Apoi a sărit în submersibil.

Manivela din interior a fost la fel de uşor de mişcat. A rotit-o şi a închis chepengul, până a apărut pe ea o luminiţă verde în forma unei feţe zâmbitoare.

I-a făcut un semn de apreciere cu degetul mare. Bordul submarinului era simplu: un accelerator, un joystick şi o frână. Era legat de un tub imens, aşa că nu putea să meargă prea departe. Celelalte instrumente de pe bord erau pentru lumini şi camere video şi Hwa n-avea nevoie de ele.

Jos.

Jos.

Jos.

Reactorul se profila uriaş peste sfera submarinului. Hwa a iniţiat programul de transbordare şi a urmărit animaţia de pe bord, care-i arăta cât de aproape era de contact. Părea cumva obscen. Dar în cele din urmă contactul s-a făcut, ecluza s-a deschis şi ea a putut să iasă.

Interiorul camerei de control a reactorului arăta exact cum promiseseră designerii. Un tub gol, ce ducea spre o cameră cu pereţi goi.

Erau câteva display-uri în ea. Arătau progresul reactorului şi siguranţa miezului său. Deja pornise şi funcţiona la capacitate minimă. Pentru mai mult, trebuia să scoţi mai mulţi ioni din apa de mare şi să adaugi mai mult tritium. Dar de acolo puteai să-l ventilezi sau să-l închizi de tot.

Uşa s-a dat la o parte. La fix.

— Camera asta, a spus Branch şi s-a uitat după uşa care fusese în spatele său mai devreme, iar acum era doar perete alb. Ce cameră-i asta?

— E camera mea.

Hwa a închis ochii. A ridicat mâinile. Spera că o să meargă. Spera că instinctele ei aveau dreptate. Şi a început să opereze.

Camera de control. Toate butoanele. Toate manetele. Uşa închizându-se în urma ta. Uşa pe care nimeni n-o poate deschide în afară de tine. O cameră perfect securizată, unde ai control total.

Unde ai toată puterea. O să-ţi răspundă la comenzi ţie şi numai ţie. O să se poarte exact cum vrei, pentru că asta e o urgenţă. Pentru că nimeni n-ar trebui să fie acolo jos. Dacă e cineva acolo înseamnă că oraşul New Arcadia şi toţi locuitorii lui sunt într-un mare pericol.

Când a deschis ochii, se afla acolo. În camera de control. Cea despre care vorbise de atâtea ori cu Tae-kyung. Zumzăia. Scotea sunete. Cânta. Display-urile arătau reactorul în imagini pixelate, străvechi, verde-pal pe negru. Era mare şi greoi şi butoanele erau atât de strălucitoare, că frigeau la atingere. Şi chiar acolo, sub degetul ei mare, era un buton roşu, grăsan. Butonul. Cel din fiecare poveste apocaliptică. Cel pe care nu trebuie să apeşi. Niciodată.

— Problema ta e că n-ai deloc imaginaţie, a spus Hwa şi a apăsat pe el.

INIŢIEREA SUPRAÎNCĂRCĂRII, scria pe display-uri.

Branch s-a uitat la ele. S-a uitat la ea.

— O să mori.

Hwa a clătinat din cap. A îndepărtat toate butoanele. Acum tot bordul rămăsese numai plastic cenuşiu.

— Nu. Amândoi o să murim. Aici. În noroi. Împreună.

Branch a scos un sunet cum Hwa nu mai auzise niciodată. Era un scârţâit lung, răsunător, de frustrare. S-a aruncat spre pereţi. A izbit şi a lovit şi s-a aruncat în suprafaţa lor albă, netedă. Nimic nu s-a deschis pentru el.

— Trebuie să fii organic, a spus Hwa. Scuze!

A sărit cu boltă şi a prins-o de umeri. A scuturat-o.

— Opreşte-l! Acum!

Hwa a început să râdă. Era ciudat. Ar fi trebuit să-i fie frică. Groază. Să fie măcar neliniştită. Cel puţin îngrijorată că o să-i cadă pielea şi o să i se topească ochii. Dar era ceva atât de delicios în

frustrarea lui Branch. Avea expresia unei pisici care se bate cu ea însăşi în oglindă. Vicios şi furios, dar încă profund stupid. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult îi venea să râdă. Încet, s-a desprins de umerii ei. Hwa începuse să sughiţe şi el a plesnit-o.

— Chiar aşa, a vorbit Hwa şi a întors capul, abia simţind durerea. Chiar aşa, băiete? Atâta poţi?

A pocnit-o în stomac. O durea, dar nu aşa de tare cum ar fi fost normal. Poate că începuse să slăbească. Probabil de la radiaţii. Cel puţin, aşa spera.

— Nătărăule! a spus ea şi l-a scuipat. Chiar ai dat-o-n bară la asta, băiete. N-o să mai primeşti un ceas de aur. O să-ţi dea jos de pe perete plăcuţa cu Cea mai Ucigaşă Dronă a Lunii.

Branch şi-a şters sângele şi fierea de la gură.

— Eşti la fel de rea, proastă şi meschină ca surorile tale, i-a zis. N-ai viziune. Nu înţelegi ce faci.

Hwa a rânjit cu gura plină de sânge. Şi-a lăsat accentul să se desfăşoare.

— Da? Din câte îmi dau eu seama, o serie de crime, o explozie majoră şi o scurgere a reactorului nu-s ceva prea bun pentru afaceri. Aşa că zi-mi: cum o să facă Joel investiţiile corecte dacă o să fie ocupat să cureţe mizeria asta? Tot capitalul ăla n-o să se ducă în buzunarele avocaţilor? Pentru că oamenii din oraşul ăsta au o bază pentru un proces. Cred că familia Lynch o să-şi vândă câte ceva. Poate că o să renunţe la unele lucruri.

Branch s-a dat înapoi. S-a întors spre ceasul de pe display. S-a aşezat pe un scaun. S-a uitat la numere. A văzut cum urcă nivelul de radiaţii până la roşu.

— Am dat greş, a spus Branch. Sunt un eşec.

— Te obişnuieşti. În cele din urmă. Ştiu din experienţă.

— Am ratat să închid bucla, a murmurat. Tu eşti bucla stranie.

— Ce?

— Tu eşti bucla stranie, a spus. Dezordinea. În literatura de specialitate, în module, unde suntem antrenaţi, aşa eşti numită. Dezordinea. Jobul nostru e să te ordonăm.

Deşi stomacul o durea, lui Hwa încă îi venea să chicotească.

— Drăguţ. O să-i spun mamei despre asta. Când o văd în iad.

S-a uitat cum urcă nivelurile. Nu se simţea prea bine. Se simţea fierbinte. Cuprinsă de febră. Înceată. Branch pâlpâia ca o lumânare. Ca şi cum nu reuşea să se ţină adunat. Trebuia să-l întrebe acum.

— Şi felicitările aniversare?

— Ce?

— Ameninţările. De ce-aţi trimis ameninţările dacă ştiaţi că o să mă angajeze să-l protejez pe Joel?

Branch i-a arătat, pentru ultima dată, rânjetul lui condescendent.

— Nu noi le-am trimis.

Camera s-a umplut de lumină.

XIX
UMAN

O voce sonoră. Frumoasă. Bogată şi adâncă şi perfectă.

De la o vreme – nu ştiu nici eu din ce pricină– mi-a pierit toată veselia şi m-am lăsat de toate deprinderile şi îndeletnicirile mele, şi mă simt atât de copleşit de această toană rea, încât şi minunata alcătuire care e pământul îmi pare doar o stâncă stearpă. Vedeţi voi, acel prea frumos baldachin, văzduhul, mândra boltă ce atârnă asupră-ne, ca un acoperământ falnic, bătut în scântei de aur, nu e pentru mine altceva decât un vălmăşag de miasme spurcate şi rău mirositoare. Ce lucru desăvârşit e omul! Ce aleasă îi e cugetarea! Şi cât de nemăsurate însuşirile! Ce falnic şi minunat în portul şi mişcările sale! Întocmai ca un înger în fapte şi ca un zeu în năzuinţele lui. Podoaba luminii! Pildă a vietăţilor! Şi totuşi ce e pentru mine această mână de lut?[7]

Hwa a deschis ochii. Nail stătea lângă ea şi citea dintr-o carte de buzunar. Avea părul mai lung decât îl ţinea ea minte, dar în rest arăta exact la fel. Palid, chipeş şi bine îmbrăcat. Ca şi cum nu se schimbase nimic pe lume.

— O, eşti trează! Madam o să fie mulţumită.

Hwa a încercat să spună ceva.

— Da. E vocea mea. I-am dat-o ca parte din contractul nostru. Dar ţi-o împrumută ţie pe durata convalescenţei. Avem voie să discutăm. Ai vrea nişte apă?

Era trează.

Imposibil.

A dat din cap că da.

Hwa avea numai o idee vagă despre ce face iradierea, dar ştia că n-ar mai fi trebuit să aibă piele. Sau ochi. Sau plămâni funcţionali. Ar fi

trebuit să fie o băltoacă de brânză umană topită. Aşa funcţiona. Corect? Apa avea un gust minunat.

— Mulţumesc…

— E OK. Îmi place să servesc.

Hwa şi-a întins picioarele de probă. A mişcat degetele de la picioare. A bătut cu degetele de la mână în cearşaf. Era în clinica Lynch. Altfel unde? Pe măsuţa de lângă pat erau o orhidee şi un vas de cristal plin cu apă. Lumina era blândă. A aşteptat să vadă elicea unei eoliene mişcându-se. N-a văzut. Bine, atunci. A luat paharul în mâna stângă şi l-a dus la gură.

Ceva era greşit la mâna ei.

Era curată.

Nepătată.

Paharul a tremurat.

— Da, a zis Neil luându-i-l din mână şi punându-l pe tăviţă. Despre asta-i vorba.

— Cum…?

— Nu sunt siguri. I-am auzit vorbind şi păreau să creadă că eşti augmentată. Cu augmente pe care nu le-au mai văzut.

O poveste despre o cameră albă. Aşa numea domnul Bartel clişeul pe care ei trebuiau să-l evite la cursurile de scriere creativă. O femeie se trezeşte singură într-o cameră albă şi nu ştie cum a ajuns acolo sau cine e. Era foarte entuziasmat să le predea scrierea creativă. Le-a promis că o să scoată o antologie cu poveştile lor. Că o s-o trimită şi la alte şcoli. Că o s-o pună în sistemul de biblioteci, ca să citească şi alţi elevi din zonă. Hwa şi-a dat seama că nu şi-a predat niciodată tema la timp. Că n-a predat-o deloc. Doar a ridicat din umeri şi s-a uitat în altă parte şi s-a concentrat asupra crimelor. Probabil avea multe teme de recuperat. N-o să termine niciodată şcoala.

Şi-a întins braţul stâng.

La fel de curat.

Şi-a scos picioarele din pat. Le-a întins.

Piciorul stâng îi era la fel de alb ca dreptul.

— Să chem pe cineva? a întrebat Nail.

— Cred că da.

Hwa s-a prins stângace de cotul lui. El s-a întors.

— Mulţumesc, a spus ea. Mulţumesc că îţi foloseşti vocea cu mine.

El radia.

— Rusty o să fie bucuros să ştie că eşti bine. De când te afli aici, Madam a mâncat numai paste, pâine şi tort. De parcă încerca să înghită o cantitate de mâncare reconfortantă egală cu greutatea ta.

Neil a plecat. Podeaua era moale sub picioarele ei. Muşchi de pădure. Cu cât stătea mai mult, cu atât creştea mai mult muşchi în jurul tălpilor, albastru, elastic, mirosind plăcut alcalin. Şi-a înfipt vârfurile degetelor în el. Şi-a îndoit picioarele. Gleznele nu-i mai pocneau. Îşi simţea încheieturile flexibile şi relaxate. Am ceva la ochi, şi-a zis. Probabil că am ochii atât de distruşi, că mi-ar trebui unii noi. Sau lentile. O proteză oculară care să-i înlocuiască ochii topiţi şi să permită instalarea unei perspective filtrate. Aşa că, bineînţeles, nu-şi mai vedea pata, era filtrată. Şi-a trecut mâna dreaptă peste cea stângă. N-o simţea prea diferită. O piele întinsă, netedă. Nicio schimbare în densitate. Doar piele. Ca şi pe celălalt braţ.

L-a ciupit. L-a scărpinat. A privit cum unghiile lasă urme albe.

A evitat cu grijă oglinda de lângă uşă.

Branch nu putea să aibă dreptate.

Nu i-ar fi permis să aibă dreptate.

De ce-aş edita-o ca să n-o mai văd?

Un sunet i-a ieşit din gură. Un scâncet.

— Sunt ochii tăi, a şoptit. Doar ochii tăi. Eşti în continuare tu.

N-o să vadă faţa mamei ei în oglindă.

— Nu mai fi aşa o laşă.

S-a dus la oglindă cu ochii închişi. Atingea peretele cu degetele. S-a oprit când a atins marginea ramei. A luat poziţie de mers. Îşi simţea muşchii la fel. Uşori. Pregătiţi.

— Gata.

În oglindă era femeia pe care o văzuse în bolul de cristal. În spatele ei, stătea Daniel.

— Barbă? a întrebat Hwa. Pe bune?

El şi-a mângâiat bărbia.

— Nu-ţi place? Mie-mi cam place. Nu m-am mai bărbierit de când ai ajuns aici. Nu mai vedeam rostul.

— Credeam că eşti mort. Te-am văzut…

Vocea i-a tremurat. Era deodată mai profundă şi mai aspră decât ar fi trebuit. S-a întins şi i-a atins barba cu delicateţe.

— Te-am văzut cum…

— Ştiu, i-a spus el şi i-a sărutat vârful degetelor. Am văzut înregistrarea.

— Cum e posibil? a şoptit ea. Cum e posibil orice din toate astea?

Daniel a pocnit din degete spre oglindă. Ea s-a întors să se uite şi a văzut un roi de maşinării. Înotau în bancuri, se opreau uneori, îşi întindeau firişoarele de păr spre ceva şi continuau să înainteze. Unul dintre ele s-a divizat în două.

— Arată ca… a spus ea şi a înclinat capul. Maşinăriile Krebs. Dar diferite.

A mărit imaginea. Erau atât de delicate. De fluide. Ca animalele. Precum celulele. Ceva viu.

— E sângele tău, a spus el. Sângele nostru.

Ea s-a uitat în sus la el.

— Ce?

El a îndepărtat maşinăriile şi a deschis alt fişier. Cu numele lui pe el. Aceleaşi maşinării se adunau în grupuri dense. Când a micşorat imaginea, s-au văzut scheletul lui toracic şi clavicula. Oasele rupte. Maşinăriile îi ciopleau în oase ca să le lipească.

— Dacă ai fi aşteptat măcar un minut în plus, i-a spus el.

Hwa a închis ochii.

— Te rog, nu mă pune să mă uit la asta.

— Bine, a spus el şi s-a mişcat în spatele ei. E OK. Poţi să te uiţi.

Când Hwa a deschis ochii, maşinăriile Krebs reveniseră. Dar el micşorase imaginea de tot şi numele ei apărea pe fişier. Maşinăriile îi dansau prin tot trupul. Dar erau concentrate în locul unde fusese pata. Erau acolo, sub pielea ei, o a doua pată de proteine şi circuite.

Hwa a înghiţit în sec.

— Cum? Unde?

S-a întors spre el.

— I-ai lăsat să facă asta? De ce?

Nu s-a obosit să aştepte răspunsul. A plecat din faţa oglinzii. A luat paharul de apă şi l-a golit. A contemplat orhideea în vaza ei subţire. Arăta de parcă ar fi ales-o Séverine.

— Nu-i atât de simplu, a spus el. Dar dacă ţii să dai vina pe mine, poţi. Ar trebui. E vina mea. Dacă vrei să te gândeşti la asta ca la o greşeală. Ca la ceva rău.

Şi-a împletit degetele cu ale ei.

— N-am vrut să-ţi dau asta. Nu credeam că se poate… răspândi. Am fost foarte atent. De fiecare dată. Până acum. Dar cu tine, cu noi…

Hwa a simţit o fierbinţeală în tot corpul. Amintirea era încă vie, de parcă i se întâmplase cu o noapte înainte şi nu cu multe luni.

— Spui ce cred eu?

El a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Nu ţi-am donat tratamentul meu. Maşinăriile deja lucrau la tine când ţi-am găsit corpul. Din câte spun doctorii, au intrat în tine când…

Şi-a ţuguiat buzele.

— Probabil printr-o ruptură în ţesuturi. Ai sângerat un pic. De atâta e nevoie, se pare.

— M-ai molipsit?

El a dat din cap.

— Eşti un copil schimbat acum. Ca mine.

Ca Branch. Aşa îşi transmisese şi el maşinăriile lui Calliope, Sabrinei şi lui Eileen. Ce le omorâse pe ele o salvaseră pe ea. Nu era corect. Nu era deloc corect. Nu merita să fie vie, nu mai mult

decât meritau ele să fie moarte. Şi dacă ar fi ales altfel, dacă s-ar fi ţinut deoparte, încă ar fi trăit. Pentru prima dată de când muriseră, şi-a permis să-i fie dor de ele.

N-o să mai audă bârfele lui Eileen. N-o s-o mai deranjeze pe Layne să-i ceară parola. N-o să mai vadă triumful încântat din ochii Sabrinei când dădea câte un pumn zdravăn în sacul de box. Se duseseră şi era vina ei. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Daniel s-a întins spre ea şi ea şi-a şters lacrimile înainte ca el să poată spune ceva.

Hwa a oftat.

— Zici deci că tot trupul meu e plin de tehnologie privată? Vrei să zici că am trecut de la organic pur la…

Şi-a desfăcut braţele nepătate. Le simţea mai puternice. Pielea era mai netedă. Mai fină. Mai elastică. Unghii fine. Fără depozite de calciu. Fără cicatrici. Fără glezne umflate.

Nu exista nicio dovadă că fusese luptătoare. Nicio dovadă că fusese persoana pe care o ştia ea.

— …la ce dracu' oi fi acum.

El a clătinat din cap.

— Nu. Nu face asta!

Şi-a lipit fruntea de a ei.

— Te rog, nu face asta!

— Tot ce eram s-a dus.

— Aşa crezi? a întrebat-o şi a sărutat-o blând deasupra ochiului stâng. Că eşti doar o dezordine?

— Branch a zis aşa.

Hwa s-a lăsat pe pat. S-a uitat la orhideea din vază. La ordinea din cameră. Totul era curat. Nimic ieşit din comun. Ea era dezordinea. Asta era ideea lui Branch. Ea era dezordinea care trebuia ordonată. Firul de păr din mâncare. Singurul lucru strâmb dintr-un plan. Asta o scotea din rând. O făcea, într-un mod incredibil de ciudat, specială în simularea cosmică. O lebădă neagră. Fulger într-o sticlă. Şi pentru o clipă, simplul fapt că ştia asta i se părea destul. Chiar dacă n-avea să dureze. Chiar dacă

viaţa i se termina. Toate crizele. Toată porcăria. Meritase. Doar ca să fie ea cea care i-o trage ticălosului. Era genul de moarte pe care şi-l dorise mereu în adâncul sufletului. Şi acum era vie.

— A spus că sunt singura care-a reuşit, că nici n-ar trebui să fiu aici. Toţi ceilalţi…

— Ceilalţi?

— Celelalte versiuni ale mele. În alte timpuri, cred. Alte ramuri ale posibilităţii. A spus că-s singura care-a reuşit.

Daniel i-a luat faţa în palme.

— Atunci, clar, asta e cea mai bună dintre lumile posibile.

I-a sărutat fruntea. Ea voia să-l tachineze că e un bleg, dar, în timp ce trăgea aer în piept şi se pregătea să vorbească, s-a deschis uşa. Joel stătea acolo, flancat de Silas, Katherine şi membri ai personalului. Purta costum. Arăta mai înalt. Mai mare. Cât timp trecuse? Ce altceva se schimbase?

— Domnişoară Go, a spus pe un ton măsurat.

Inima lui Hwa a bătut mai tare. Câteva săptămâni fără ea, şi devenise creatura pe care şi-o dorise tatăl lui. Poate că Branch chiar câştigase.

— Cred că putem să continuăm discuţia mai târziu, le-a spus fraţilor lui. Silas, vrei, te rog, să le spui oamenilor tăi să pună ordinul în aplicare?

— Sigur, a răspuns Silas.

— Katherine, vreau să te uiţi peste datele turului de infrastructură din călătoria în Islanda, a spus Joel. Vreau să ştiu cine e fiecare. Putem să ne uităm amândoi mai târziu peste asta, te rog?

— Bineînţeles, i-a spus Katherine.

Joel a dat din cap. A zâmbit cu căldură.

— Mulţumesc. Mi-aţi fost de mare ajutor în ultima vreme. Vă sunt recunoscător.

Fraţii lui mai mari s-au uitat unul la altul. Se străduia atât de mult. Dar nu-l mai priveau ca atunci când îi întâlnise Hwa prima dată. Poate că şi asta se schimbase. Până la urmă, le făcuse o mare

favoare că-i scăpase de tatăl lor. Uşa s-a închis în spatele lui Joel şi au rămas numai ei trei.

Faţa lui de şef de corporaţie s-a deschis într-un zâmbet larg.

Pe urmă a alergat spre Hwa. A îmbrăţişat-o. Aproape că a dărâmat-o. Ei i-a luat câteva clipe să înţeleagă de ce tremură băiatul. Joel, băiatul care nu plângea niciodată, băiatul care văzuse împuşcături în şcoală şi ucigaşi în serie fără să plângă şi să se simtă frustrat, acum bocea. Tare. Fierbinte. Lipit de gâtul ei.

— Gata, gata, nu plânge, băiete! a murmurat, înlăcrimată şi ea.

I-a sărutat părul. Avea nevoie de o spălare. Începuse să folosească un şampon oribil. Dar l-a sărutat şi aşa. A tras în piept mireasma scalpului său. A cărnii lui vii. Promisese să-i protejeze fiecare fir de păr din cap şi acum îl vedea acolo, sănătos şi în siguranţă. Era cel mai bun dintre ai lui. Era primul ei elev care o depăşea, în felul său.

— Nu credeam că o să te mai trezeşti, a spus Joel.

— Nici eu.

— Niciodată n-am fost atât de speriat.

— Ştiu, băiete, ştiu.

— Nu poţi să fii rănită. Niciodată. N-o să permit.

Hwa şi-a sprijinit bărbia pe umărul lui. Şi-a testat noul zâmbet pe pielea băiatului. Era mai aspră decât o ţinea minte. Îi apăruseră câteva firişoare vagi de barbă.

— Da. O să vedem.

I-a mângâiat spatele.

— Islanda, ei?

Joel s-a tras înapoi. Radia.

— O să-ţi placă la nebunie. Nu-i aproape niciun copac.

— Şi sunt băi fierbinţi peste tot, a adăugat Daniel.

— Dacă stai cu Lynch, a spus Joel. Stai cu noi, da? Hwa? Cu compania?

Hwa a înclinat din cap.

— Şi dacă spun că nu?

Joel s-a strâmbat. Încerca să rămână vesel.

— Tot te-aş ruga să vii, dar ca prietenă. Pentru că ţi-ar plăcea. Şi pentru că nu vreau să fiu… adică să călătoresc singur.

Hwa a zâmbit. Nu era cea mai bună dintre lumile posibile. Nici pe departe. Dar era a ei. Şi putea s-o facă mai bună.

Mulţumiri

Această carte aparţine multora. Mai întâi, lui David Nickle, care m-a ascultat când i-am povestit-o, şi totuşi a vrut să se căsătorească cu mine după ce am terminat-o. Agentei mele, Monica Pacheco, care a crezut în concept. Pe urmă, lui Charlie Stross, primul care a prezentat-o editorilor Patrick Nielsen Hayden şi Miriam Weinberg. Şi, bineînţeles, lor, lui Patrick şi Miriam, care au muncit din greu s-o facă cât se poate de specială. Mai vreau să le mulţumesc lui Cory Doctorow şi lui Kathryn Cramer pentru sfatul lor în privinţa carierei mele, care a venit la timp (şi pentru răbdarea cu care m-au sfătuit în porţii mici), şi Jessicăi Langer, celor de la Atlantic Council, Nesta, Data Society şi lui Kate Heartfield, fiindcă mi-a dat de lucru în timpul în care lucram la această carte. Mulţumiri merită şi Neil Clarke şi Dave Maass, care mi-au permis să public povestiri din acest univers în antologiile lor.

Vreau să le mai mulţumesc şi lui Anthony Townsend, Melissei Gira Grant, lui Terri-Jean Bedford, lui Morgan M. Page, lui Mistress Matisse, Tinei Horn, lui Andre Nikiforuk şi multor altora al căror scris şi activism m-au ajutat să înţeleg realitatea (şi viitorul) oraşelor, a muncii sexuale şi a energiei.

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

Finalist în 2017 la Locus Award pentru
Cel mai bun roman science fiction

Finalist în 2017 la Premiile Aurora pentru
Cel mai bun roman

Hwa este una dintre ultimele ființe care nu recurg la ameliorări prin inginerie biologică și rămâne singura persoană cu adevărat organică din New Arcadia, un oraș construit pe o platformă petrolieră, în largul coastei canadiene. Dar Hwa este totodată expertă în arte marțiale și are sarcina de a-l antrena pe cel mai tânăr membru al familiei care deține platforma și care primește amenințări cu moartea.

Între timp, o serie de crime aparent fără legătură tulbură liniștea orașului. Să fie un criminal în serie sau ceva mult, mult mai rău?

„O distopie ciudată, scrisă inteligent."
MARGARET ATWOOD

„Un amestec fascinant de *noir* și science fiction din viitorul apropiat, cu o construcție cinematografică a lumii și o protagonistă puternică."
Booklist

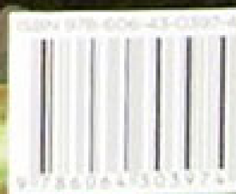
MADELINE ASHBY este o scriitoare de science fiction și consultant în previziune strategică care trăiește în Toronto. Este autorul seriei *Machine Dynasty*, publicate la Angry Robot Books, și a romanului *Orașul companiei*, apărut la Tor Books. Ca futurist, Ashby a dezvoltat strategii inspirate din science fiction pentru organizații precum Intel Labs, Institute for the Future, SciFutures, Nesta, Atlantic Council, Data & Society, InteraXon și altele. Este căsătorită cu jurnalistul și autorul de literatură horror David Nickle. Împreună cu soțul său a editat volumul *Licence Expired: The Unauthorized James Bond*, o antologie de povestiri cu James Bond, disponibilă numai în Canada. Puteți afla mai multe despre ea pe madelineashby.com și pe Twitter, la @MadelineAshby.

ARMADA powered by NEMIRA

NEMIRA.RO

[1] *Yippee-ki-yay, motherfucker* – replică celebră a lui Bruce Willis din seria de filme *Die Hard* (n. red.).

[2] Rob Liefeld, autor american de benzi desenate, ale cărui personaje se remarcă prin musculatura foarte reliefată (n. red.).

[3] „Şi mama ta?” – în fran. în orig.

[4] „Tot o fofoloancă” – în fran. în orig.

[5] „Mă interesează dacă tâmpitul ăsta îşi cere scuze” – în fran. în orig.

[6] „Chiriile” – în fran. în orig.

[7] Fragment din *Hamle*t de William Shakespeare, traducere de Ion Vinea (n. tr.).

CUPRINS

Table of Contents